

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 62

Ple del Parlament

Sessió 33, segona i darrera reunió, dijous 6 d'abril de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona 300-00150/11	3
Interpel·lació al Govern sobre llengua i poder 300-00149/11	10
Interpel·lació al Govern sobre la situació actual i les perspectives de futur de l'economia catalana 300-00153/11	16
Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus 300-00152/11	23
Interpel·lació al Govern sobre el grau d'inversió en infraestructures a Catalunya del Govern espanyol 300-00154/11	29
Interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures 300-00155/11	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nomenament del nou director de TV3 302-00134/11	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la saturació dels recursos sanitaris i l'impacte en l'accessibilitat 302-00131/11	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació infantil 302-00129/11	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés universal a l'educació infantil 302-00130/11	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despoblació a les zones rurals 302-00132/11	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis socials relacionats amb el trastorn de l'espectre autista 302-00133/11	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mercantilització de la vida i dels béns i els serveis comuns 302-00135/11	92

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 33.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona

300-00150/11

Molt bon dia a totes i tots. El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats, el Grup Parlamentari de Ciutadans presenta aquesta interpel·lació amb un ànim constructiu. Tornarem a parlar de qüestions que poden semblar recurrents, però, bé, això és molt normal en un parlament en què sovint vivim el dia de la marmota; ja ho sabem.

Parlarem de temes alguns dels quals potser no estan a l'ull de l'huracà de l'actualitat política, però de ben segur que preocupen a molts dels nostres conciutadans, i pensem que alguns haurien de preocupar i d'ocupar, potser amb més intensitat, el Govern de la Generalitat. Parlarem d'infraestructures; també parlarem de serveis socials, d'agricultura, de ramaderia, de pesca, de medi ambient, d'indústria, d'ocupació, de turisme, d'energia, de polítiques de l'aigua i, per descomptat, també parlarem de salut i d'ensenyament.

La nostra voluntat, obrint aquest debat, és treballar entre tots per aconseguir una igualtat efectiva entre els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin. Volem equitat en la prestació de serveis essencials, volem igualtat d'oportunitats; igualtat, un principi fonamental del nostre ordenament democràtic que s'ha de tenir present, en tot moment, en l'acció de govern. Una igualtat d'oportunitats que podrà arribar només de la mà d'un altre principi fonamental de l'ordenament democràtic vigent: la solidaritat. La solidaritat dels ciutadans de Catalunya ha d'arribar de la mà de l'acció de govern a tots els nostres conciutadans, també als del sud de Catalunya, també a tots els tarragonins –a tots–, sense cap mena de distinció.

Entrant en el nucli d'aquesta interpel·lació, la província de Tarragona està a la cua de Catalunya pel que fa a la taxa d'ocupació, i clarament per sobre de la taxa d'atur del conjunt de Catalunya. Per posar uns exemples, tant el Baix Penedès com el Montsià segueixen a la cua de Catalunya pel que fa a l'ocupació, amb una diferència del voltant de nou punts percentuals pel que fa a l'atur registral respecte a la mitjana de Catalunya; ens resta molt per fer. És cert que l'economia i el mercat de treball s'estan recuperant progressivament, però seguim, com passa al conjunt d'Espanya, molt per sota de les taxes d'ocupació de la Unió Europea, i molt per sota del que és desitjable, al Baix Penedès, al Montsià, a Tarragona i al conjunt de Catalunya, amb una incidència molt greu al col·lectiu de majors de quaranta-cinc anys, que pateixen una taxa d'atur que habitualment està molt propera al 50 per cent. No podem treure pit. Ens resta molt per fer i ho hem de fer entre tots.

Vostès coneixen el nostre compromís amb les infraestructures, i han de saber que no sempre el nostre compromís és del tot coincident amb la visió que en té el Govern de la Generalitat. Avui vull exposar, un cop més, la nostra posició respecte d'una infraestructura essencial, com és el Corredor del Mediterrani; molt important per als tarragonins, molt important per a tots els catalans; molt important per enfortir la competitivitat de les nostres empreses. I quan dic «nostres» no parlo només de les empreses tarragonines ni només de les catalanes, parlo de moltes empreses, al conjunt d'Espanya, que guanyen

competitivitat, també, amb la reducció de costos i de temps de transport i distribució de matèries primeres, productes i serveis.

No cal recordar que estem en un mercat global i que la competència impera. I, per tant, la competitivitat d'empreses i treballadors és clau. Per tant, les condicions de mobilitat de persones i de mercaderies és primordial per assegurar un nivell de creixement econòmic sostenible i sostingut. Som molt conscients de que algunes infraestructures clau no són competència del Govern de la Generalitat –no ho són des del punt de vista de la distribució competencial entre Administració central i autonòmica–, però són infraestructures essencials que l'han de preocupar i l'han d'ocupar.

Per tant, el departament d'infraestructures, en aquest cas, però també el Govern de la Generalitat en el seu conjunt, al que estem interpellant, se n'ha d'ocupar per aconseguir, com més aviat millor, que les obres pendents avancin amb un ritme més intens. Perquè ho necessitem. Perquè els tarragonins ho necessitem. Perquè ho necessitem els catalans i les nostres empreses. Perquè ho necessita Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Mirin, en la construcció d'infraestructures essencials, com és aquesta del Corredor Mediterrani, s'han fet les coses molt malament. Per part dels governs d'Espanya? Sí, d'aquest i dels anteriors –sí. Però també per part del Govern de la Generalitat i d'alguns governs locals que no han sabut, en cap dels diferents nivells administratius, tenir la visió estratègica necessària per aconseguir resultats adients. La funció principal respecte d'aquest corredor, per part del Govern de la Generalitat, és aconseguir que s'imposi, finalment, la visió estratègica; que la solució d'urgència que suposa el tercer fil sigui això, una opció temporal, no un altre pedaç en una infraestructura que ha de connectar-nos amb Europa sense cap mena d'impediment, ni tècnic ni normatiu.

Vostès saben com està la situació. Però hi insistim: s'ha de seguir negociant amb el Govern d'Espanya, des de la lleialtat institucional, sense escudar-se en la pedagogia del greuge, i s'ha de fer un sobreesforç en aconseguir que les infraestructures de transport estiguin al servei dels ciutadans i de les empreses, i que no es facin servir com una eina de confrontació que pugui perjudicar l'objectiu principal: bones infraestructures que responguin a les necessitats actuals i futures i que estiguin al servei dels ciutadans i de les empreses.

Ens preocupa la situació al sud de Tarragona, un territori en què cal potenciar la industrialització i evitar el possible tancament d'indústries amb molts anys d'activitat. En aquest sentit, ens felicitem de la viabilitat de la planta Ercros a Flix, lligada també a la viabilitat i al manteniment de Covestro al polígon sud de la química de Tarragona. Ciutadans va ser el primer grup parlamentari en portar aquesta qüestió a aquest Parlament. Ens preocupa, i molt, la situació de l'embassament de Flix i la marxa de la descontaminació de l'aigua i dels llots de l'Ebre. També, el tractament i l'abocament dels llots dessecats, i, per descomptat, la neteja dels terrenys afectats.

Ens preocupa el Delta de l'Ebre, per l'erosió –cal un compromís ferm amb la gestió de sediments, i cal fer-ho en el si de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre–; per la qualitat de l'aigua de les badies del Fangar i dels Alfacs, de gran importància per als viviers de musclos, ostres i de cloïsses; per la defensa dels camps d'arròs –cal una lluita més ferma contra el cargol maçana–, o el manteniment de l'ecosistema del Delta, un dels nostres millors espais naturals que hem de conservar i potenciar, font de riquesa i clau per a l'impuls del turisme rural i mediambiental.

Parlant de turisme, a tot Tarragona cal enfortir dos models de turisme complementaris i en els que la nostra província té un gran potencial. Hem vist l'aposta heretada de la desena legislatura, del Govern de Convergència de la mà d'Esquerra, pel que s'anomenava BCN World. Quina és la situació actual del projecte del Govern de la Generalitat per ampliar el centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou? Com ho tenim? Però vull parlar de dos models de turisme complementaris, ambdós de caire familiar, que tenen molt potencial a tot Tarragona: el turisme, diguem-ne, de sol i platja, i el turisme rural. Els hem de tenir molt presents, com una font d'ocupació i de creixement econòmic, com una indústria en la que Tarragona, com a tot Catalunya, som i hem de continuar sent capdavanters.

I parlant de turisme, turisme familiar, Tarragona, la ciutat, no explota prou el seu potencial derivat de la condició de capital romana. Tàrraco no està prou ben posicionada en el turisme lligat a la història i al patrimoni arqueològic. Tàrraco no està, per exemple, al nivell d'Emèrita Augusta. Hem d'impulsar polítiques culturals que

mostrin al món la Tàrraco romana, aquest patrimoni de la humanitat –l'única ciutat catalana que ho és en la seva integritat–, i que siguin un reclam turístic de la capital tarragonina, que diversifiqui millor i complementi l'oferta de lleure de la província.

Què en pensa, el Govern, sobre la ramaderia al sud de Tarragona? Específicament, què en pensa, sobre la ramaderia secular de braus, al sud de Tarragona? Vostès saben que aquest sector ramader, amb implantació secular, ha estat patint la indefinició de les polítiques del Govern de Convergència a l'anterior legislatura i que és una qüestió sensible per a molts tarragonins, especialment a la zona de les Terres de l'Ebre. Seguirà, el Govern, la seva política erràtica al respecte?

Respecte a les polítiques de l'aigua, estem molt preocupats per la forma de treballar en aquest àmbit, del Govern de la Generalitat. Hem de tenir clar que, encara que no sigui el mateix Govern, aquest Govern de la Generalitat és hereu directe del de la desena legislatura. No hi ha el mateix president, perquè era un gripau massa gran, sembla ser, per a l'actual soci preferent del Govern. Però no ha canviat massa, perquè la no oposició de la desena legislatura, que encapçalava l'actual vicepresident, ja formava, *de facto*, part del Govern. Ara, amb més formalitat, però, ho repeteixo, no ha canviat massa.

A la desena legislatura, al Ple monogràfic sobre agricultura, dins de la Resolució 739/X aprovada, hi havia una mesura concreta, impulsada pel Grup Parlamentari de Ciutadans: «Elaborar un pla estratègic d'usos de l'aigua per a l'aprofitament i l'ús sostenible dels recursos hídrics, atenent les demandes de consum humà, enfocat als usos agrícola, urbà, mediambiental i ramader de l'aigua.» Què en sabem, d'aquest pla? Res.

Bé, se m'escota el temps, però... Això ha estat un tast. Espero, a la segona intervenció, poder completar, doncs, les qüestions que aniran incloses a la moció subsegüent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta, i molt bon dia. Molt bon dia, senyors diputats. Senyor diputat, avui formulen aquesta interpellació, després de fer aproximadament el mateix amb relació a Lleida i Girona.

La primera cosa que vull posar de manifest són les diferències entre el seu model territorial i el nostre. Vostè parla –i n'han parlat, també, en les dues anteriors ocasions– de províncies. Aquest no és el nostre model territorial, òbviament. Considerem que aquest és un model «decimonònic» i molt allunyat del que ens hem anat dotant a Catalunya, des de ja fa força temps. Nosaltres diferenciem entre el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i la vegueria del Penedès, que, com vostè sap perfectament, doncs, forma part d'aquesta nova demarcació territorial.

I aquesta és una interpellació –i la subsegüent moció, doncs, ben segur que també– perdigonada, en el sentit que vostè abasta molts aspectes i molts temes –té tot el dret a fer-ho–, però és evident que sense la voluntat d'aprofundir en cap d'ells, per més que intentaré anar donant resposta i posicionant-me sobre totes aquelles qüestions que vostè diu que ens han de preocupar i ocupar. És exactament així. I vull començar fent referència als conceptes d'igualtat, d'equitat i d'equilibri territorial, perquè són, evidentment, la base sobre la qual aquest Govern planifica les seves polítiques, tenint en compte i partint, efectivament, de la igualtat de tots i cadascun dels ciutadans, independentment del territori on visquin.

Començaré posant de manifest..., vostè no n'ha parlat, però nosaltres creiem que els municipis i les comarques són els principals prestadors de serveis, precisament per la seva proximitat als ciutadans. Aquí també tenim una diferència, senyor diputat. Vostès sempre parlen i proposen la supressió dels consells comarcals; nosaltres hi creiem, i en algun dels elements que vostè ha situat com de màxima preocupació..., doncs, nosaltres creiem que la feina, precisament, dels ajuntaments i consells comarcals hi té molt a veure, des del punt de vista de la seva resposta.

Miri, vostè ha començat fent referència a les infraestructures, a les infraestructures i al Corredor Mediterrani, i crec que és una excel·lent setmana –ho dic irònicament– per parlar d'aquesta qüestió, perquè després de les promeses d'inversions milionàries que va

venir a fer a Barcelona el president del Govern Rajoy –aquest president que vostès han fet president, eh?, sí, estem parlant de la mateixa persona–, amb una referència explícita al Corredor del Mediterrani, una setmana més tard el més calent és a l'aigüera, i la constatació de que es tractava d'una nova promesa que no serà, ni molt menys, executada ni complerta, doncs, ja la tenim sobre la taula.

Quina és la situació del Corredor Mediterrani? Vostè l'ha situat, la coneix bé; no dubto de les seves bones intencions. El que caldria és que vostès fessin servir la seva capacitat d'influència en aquests..., amb relació a aquest Govern de l'Estat i als pressupostos que, doncs, ja s'han anunciat, amb xifres gruixudes, per tal, hi insisteixo, de que aquests recursos arribessin.

Situació del Corredor del Mediterrani i quins són els objectius imprescindibles que haurien de ser abordats i finalitzats aquest 2017, 2018. Doncs, precisament el tercer fil –vostè hi feia referència– Vandellòs-Tarragona; la implantació de l'ample d'estàndard europeu entre Vila-seca i Castellbisbal; de cara al 2020, accessos ferroviaris als ports de Tarragona i també de Barcelona; el tercer fil, de Reus; el nus de Vila-seca; el tercer fil Saragossa – Lleida – Reus - Sant Vicenç de Calders; així com la línia..., la connexió entre la línia convencional i la d'alta velocitat del Penedès.

Una de les qüestions més a lamentar és el retard en la construcció de la doble via entre l'Hospitalet de l'Infant i Vila-seca. Perquè estem parlant d'una obra que va començar l'any 2000, i disset anys després encara ens trobem en aquesta mateixa situació. Disset anys per construir només seixanta-dos quilòmetres de doble via; en l'únic tram –a més a més, de via única– que hi ha entre València i la frontera francesa. El ministre Íñigo de la Serna..., com abans altres ministres –vostè ho ha dit– dels governs, tant del Govern del Partit Popular com del Partit Socialista, una i altra vegada han promès i compromès no només recursos, no només recursos pressupostaris, sinó també dates, i, per tant, terminis, que no s'han complert en cap de les vegades.

Des del Departament de Territori, des del conjunt del Govern de la Generalitat, estem absolutament amatents, alertats, preocupats, ocupats amb aquesta circumstància. El Govern organitza, el proper dilluns concretament, una jornada –aquest cop a Madrid–, amb l'objectiu de seguir reivindicant i impulsant el Corredor del Mediterrani i instar el Govern de l'Estat a complir els seus compromisos. Jo el que li demano, senyor diputat, és que, des d'aquesta capacitat d'influència que vostès reivindiquen tan sovint respecte al Govern de l'Estat, doncs, contribueixin a fer efectives aquestes promeses, que són, per altra banda, del tot imprescindibles, des d'un punt de vista de garantia de la competitivitat de les nostres empreses i del nostre territori, que tant també a vostè l'ocupa i el preocupa.

Ha fet referència també a les taxes d'ocupació i a les taxes d'atur de les comarques de Tarragona, i, a més, ha fet especial incidència en la comarca del Baix Penedès. Jo vull posar..., vull ressaltar que des del Govern de la Generalitat, i concretament des del Servei d'Ocupació de Catalunya, s'ha fet una clara aposta per intentar revertir aquesta situació de l'alt índex d'atur d'aquestes comarques –Baix Penedès, Montsià.

En aquest sentit, el Servei d'Ocupació de Catalunya ha incrementat dels 3,3 milions fins a 4 i mig –fins a 4,5 milions d'euros– els recursos per combatre la xacra de l'atur a la comarca; la qual cosa suposa un increment del 35 per cent pel que fa al pressupost en polítiques actives d'ocupació. En total, i pel que fa al Baix Penedès, són un total de 9,3 milions d'euros en diversos programes de suport a l'ocupació, tenint en compte també els perfils de les persones –vostè ha situat els majors de quaranta-cinc anys com un col·lectiu, doncs, amb especials dificultats; també ho és la gent jove– en què..., amb el conjunt de programes, hi insisteixo, serveis i programes, accions d'orientació, d'ocupació i formació dirigides a millorar l'accés a l'ocupació.

Ha estat vostè també..., m'interpellava amb relació al centre recreatiu i turístic, fent referència al turisme com un sector clau. Aquí no podem estar més d'acord: un 13 per cent del PIB, que ocupa al voltant de 375.000 treballadors i treballadores, amb uns reptes que tenim perfectament identificats, i que té perfectament identificats el departament corresponent, el Departament d'Empresa i Coneixement, que situa en l'elevada temporalitat dels treballadors, amb una excessiva dependència encara del mercat europeu, i la poca presència de mercats emergents i de major despesa. Precisament per això les directrius nacionals de turisme 2020, com a fita, com a repte temporal, aposten per augmentar la qualitat i diversificar, precisament, la marca Catalunya i els complexos

turístics integrats, que és exactament allò que es pretén amb el centre abans anomenat Barcelona World, centre recreatiu i turístic; actua sobre tres eixos centrals, que van, crec, bastant en la línia del que vostè apuntava: la potenciació del turisme de negocis i especialitzat, el foment de la desestacionalització i l'obertura cap a mercats amb una major capacitat de despesa.

Vostè sap que, amb relació al centre recreatiu i turístic, hi ha un màxim control del projecte per part de la Generalitat. No hi ha aportació de recursos públics; és una inversió privada cent per cent, però amb control de la Generalitat, bàsicament a partir de tres instruments. Un és el pla director urbanístic, que preserva els idèntics usos residencials que es van establir l'any 2006, i crea l'espai i les condicions perquè es pugui desenvolupar l'activitat econòmica. També, un concurs per autoritzar les activitats del centre turístic –en termes de contractació, convenis amb el SOC, pel que fa, doncs, a la qualificació dels treballadors i treballadores; els elements mediambientals, socials i culturals. I també l'opció de compra dels terrenys on s'ubicarà el mateix centre recreatiu i turístic.

El concurs, en aquests moments, per a l'autorització del casino es troba obert. Estem davant d'una operació de gran escala i amb gran impacte sobre el territori, però també amb una singularitat de model que requereix, n'estem convençuts, una implementació gradual i esglaonada perquè pugui tenir el màxim d'èxit.

No he pogut fer referència a altres aspectes; ho faré en la segona part de la meva intervenció, on voldré també destacar aspectes del tot positius i exitosos del territori de la demarcació del Camp de Tarragona, que crec que serveixen per posar en valor no la feina del Govern només –que també, en alguns aspectes, facilitant aquesta activitat econòmica i proveint els necessaris serveis al conjunt de la ciutadania–, sinó la bona feina i la bona resposta dels nostres ajuntaments, consells comarcals i diputació, així com del conjunt d'empreses i també de la universitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, consellera. Bé, vostè diu que tenim una diferent visió i que he plantejat una perdigonada. Li he de dir, respecte a això, que jo no soc caçador; per tant, no faig servir perdigons.

Vostès parlen de territori i de divisió administrativa. Nosaltres som més amics de parlar de ciutadans, de drets i de serveis essencials, doncs, que siguin servits amb equitat. Dels consells comarcals, jo no n'he parlat; vostè sap sobradament la posició del nostre partit. Jo no n'he parlat ni en parlaré en aquesta moció; per tant, és un debat que quedarà encara en *standby*.

Jo li he de dir que la manca d'inversió és endèmica, a la província de Tarragona, respecte al conjunt de Catalunya; això, l'hi he de dir. Per tant, ha de saber que habitualment, en els pressupostos de la Generalitat, les inversions, les inversions territorialitzades, estan habitualment per sota del pes específic que quant a població, que quant a producte interior brut, que quant a extensió té el conjunt de la província de Tarragona; si vol, doncs, de les comarques del Camp de Tarragona, de les Terres de l'Ebre i del Baix Penedès, integrat en aquest projecte de vegueria que es va aprovar fa uns dies. Vostè diu que la distribució provincial és *decimonónica*; jo no sé la de vegueries a quin segle pertany, però no vull entrar en un debat estèril (*aplaudiments*); per tant, ho deixo córrer.

Miri, per a la Generalitat, malauradament, l'hi he de dir, no ha estat mai una prioritat, el Corredor del Mediterrani; això és així. Vostè m'està parlant, m'està parlant a hores d'ara... (*Veus de fons.*) Sí; últimament, sí; però històricament, no. Perquè la consellera em parlava de la variant de Vandellòs; disset anys, que encara no s'ha fet. Però quina ha estat la força que ha fet Convergència i Unió, quan era alguna cosa al Congrés dels Diputats i quan era un soci preferent per al PP i el PSOE? Jo no l'he vista pas. (*Aplaudiments.*)

Miri, em diu que la setmana vinent tindran una jornada d'exposició del projecte, o de la visió del projecte del Corredor Mediterrani, per part de la Generalitat, aquesta comissió que s'ha fet al Departament de Territori. Però ho faran a la Blanquerna. No sé si és el fòrum més adequat. Potser caldria que anessin al Ministeri de Foment, que parlessin allà on toca. Potser caldria això.

Respecte a la taxa d'atur, dir-li que aquest és un problema crònic. I els programes, que són..., bé, benvinguts siguin, el que estan demostrant reiteradament és la manca d'eficàcia. Això és una realitat que la donen les taxes, la donen els números. Li he dit: «No podem treure pit i hem de treballar-hi entre tots per resoldre aquest problema.» I què cal fer també? Doncs, cal potenciar el creixement econòmic en aquestes comarques que estan patint aquesta situació tan greu.

Em parla del CRT, em parla del centre recreatiu turístic, i em diu que és un projecte que està controlat. Controlat, potser sí; però sembla que no acaba d'engegar, i ens preocupa –ens preocupa. Per tant, com està el concurs? Com va?, eh? És això el que potser ens hauria de dir.

Miri, hi han moltes qüestions que no em donarà temps de llegir-les-hi, d'exposar-les-hi, però... Respecte a infraestructures, també ens preocupen les autopistes de peatge. Caldria, doncs, assegurar, en tot cas, que les concessions a les autopistes AP-7 i AP-2, doncs, deixin de tenir peatge a partir del 2019; això ho han de treballar. Cal impulsar el Tramcamp i recuperar el temps perdut en aquest projecte; garantir la connectivitat i la intermodalitat de la nova estació de Cambrils... Hi han moltes qüestions pendents.

Cal també l'obertura d'una unitat pediàtrica de cures intensives a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, que és una reivindicació antiga, i ampliar la unitat d'hemodinàmica del l'Hospital Joan XXIII. Cal consolidar, en l'àmbit de la salut, també, el control del mosquit i de la mosca negra.

A ensenyament, podríem parlar de barracons; en parlarem.

D'indústria i energia, en indústria ja li he parlat de que cal, doncs, recuperar l'economia a les comarques que estan patint més; doncs, calen plans de xoc d'industrialització i que estiguin focalitzats específicament o especialment a Terres de l'Ebre i al Baix Penedès. I negociar amb el Govern d'Espanya una política que augmenti la competència en el sector energètic, per tal de millorar la disponibilitat energètica a uns preus més baixos en benefici de tots els usuaris, i que assegurui les capacitats industrials amb millors condicions de competitivitat.

Hi han moltes qüestions de serveis socials, que exposaré també a la moció subsegüent.

Qüestions de medi ambient. De polítiques de l'aigua, li n'he fet un tast. Nosaltres li demanarem al Govern que presenti un projecte de llei per a la gestió de l'aigua i el sanejament.

I, bé, d'agricultura ens preocupa la situació a les seccions de crèdit de les cooperatives agràries. Hem vist el cas de Cambrils, hem vist el cas de la Canonja; ens preocupa que això...

La presidenta

Senyor Alonso, ha exhaurit el temps.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, amb aquesta segona intervenció miraré de donar resposta a algunes qüestions. Vostè ha parlat de la inversió i ha parlat d'una manca d'inversió endèmica. Em permeto no estar d'acord amb vostè, en el sentit de que tots voldríem que fos més alta, és evident, però als pressupostos de la Generalitat creix en aquests últims anys i passa, per exemple, si parlem en termes de renda *per capita*, de 71,9, en la liquidació de 2015, a 90,31 en el pressupost de 2017.

Altra cosa és la inversió estatal, que malauradament en el Camp de Tarragona –també en les Terres de l'Ebre– continua –continua– caient, i aquest 2017 es veurà reduïda en més d'un terç; concretament, respecte a l'any passat, un 33,8 per cent –respecte a l'any passat. I el Projecte de pressupostos generals de l'Estat, per a aquest any 2017, preveu invertir encara una xifra molt més baixa que l'any passat; que, al seu torn, ja va representar un descens d'un 15 per cent respecte a l'any anterior.

Vostè diu que hem de continuar negociant –ho deia amb referència al Corredor Mediterrani, però crec que val per a tot– des de la lleialtat institucional. Jo no sé a quina lleialtat institucional es refereix vostè, quan venim precisament, com li deia, d'una setmana de tristes promeses i encara més tristos incompliments, eh? I no he sentit precisament a ningú del seu grup parlamentari, en aquest sentit, fer el més mínim comentari, precisament quan avui estem tocant aquí una qüestió que té molt a veure amb aquesta inversió promesa per part de l'Estat i, una vegada més, incomplerta. Per tant, tot això que vostè ha esmentat amb referència a la igualtat, a la cohesió territorial, a la necessària..., als serveis que són imprescindibles per al conjunt de la ciutadania arreu del territori, doncs, ben segur que, com a conseqüència d'aquests greus incompliments, poden quedar de nou molt i molt tocats.

En tot cas, senyor diputat, vostè ben segur que... Jo dic «perdigonada», no s'ofenqui, però és evident que aquesta és una interpel·lació perdigonada, perquè toca tres-centes qüestions. No és possible aprofundir en cap d'elles. Ho veurem a la moció, però ben segur que vostès, doncs, faran referència a aspectes, vull dir... Els barracons; doncs, permeti'm que li digui que des de l'any 2014 s'han pogut eliminar a la demarcació de Tarragona quaranta-sis mòduls, quaranta-sis barracons, de la mateixa manera que s'ha pogut tirar endavant la finalització d'obres referides a centres docents, o grans ampliacions, o grans arranjaments en els darrers anys. També s'ha pogut incrementar, doncs, la inversió en matèria de salut; vostè també hi ha fet referència.

En aquest sentit, em resulta bastant difícil –bastant difícil– respondre a totes les qüestions que vostè hi ha fet referència: el peatge, l'aigua i moltes altres que segurament ja no recordo. Jo el que vull, en el poc temps que em resta, senyor diputat, és manifestar-li el compromís del Govern de la Generalitat per continuar treballant per a tots i cadascun dels ciutadans, per a tots i cadascun dels ciutadans de la demarcació del Camp de Tarragona. Els ciutadans, els seus drets, els serveis essencials, com vostè feia referència, són el nostre objectiu prioritari.

Però permeti'm que, tal com he anunciat abans, faci referència a algunes notícies bones –molt bones–, que responen també a aquesta capacitat d'emprenedoria del territori. Miri, demà mateix, 7 d'abril, s'inaugura Ferrari Land, a Tarragona, al Camp de Tarragona, un complex únic a Europa que permetrà l'atracció de més d'1 milió d'usuaris i de visitants, amb un impacte molt important sobre l'economia. Aquesta, sense cap mena de dubte, és una bona notícia.

I permeti'm també que destaqui, perquè és una notícia molt recent, la Universitat Rovira i Virgili –que, de fet, enguany celebrem el seu vint-i-cinquè aniversari. El Young University Rankings, de la revista *Times Higher Education*, la situa en la setanta-sisena posició de la llista de les dues-centes millors universitats del món, de les més joves, de les que tenen menys de cinquanta anys. I respecte al rànquing anterior, millora set posicions; a banda de ser la tercera millor universitat catalana, per darrere de la Pompeu Fabra i de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Podem repassar també les excel·lents aliances que s'han establert entre aquesta universitat, la Rovira i Virgili, perfectament vinculada al territori i també a les empreses, amb una aliança STEM entre la mateixa universitat i l'Associació Empresarial Química de Tarragona, en línia de les actuacions que porten a terme les universitats i els països més punters, eh?, des del punt de vista del foment de les vocacions científiques. I un sector químic potent: BASF, Repsol, Covestro; vostè hi ha fet referència. Però no només turisme i química, sinó també el sector agroalimentari.

No tinc més temps, senyor diputat. En tot cas, volia acabar amb aquest punt d'autoestima i d'optimisme, hi insisteixo, que denota que es fa feina ben feta, que es fa des del conjunt de les administracions, que es fa sobretot des del territori, des de les seves empreses i des de...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de la Presidència

...la seva universitat.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és...

Interpel·lació al Govern sobre llengua i poder

300-00149/11

...interpel·lació al Govern sobre llengua i poder; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Ben, bon dia a totí. Auem entenut repetidament en aquest Parlament qu'eth castelhan ei victima dera immersion lingüística e qu'ei era lengua qu'ei perseguida en aquest país. E non. Era interpelacion d'aué ei justament entà qu'eth discors pera normalizacion des lengües catalana e occitana non quede jamès més sequestrat peth discors victimista de qu'eth castelhan ei era lengua perseguida en aquest país. Ei ua mentida. E sajaram d'explicar eth perquè.

Un doble objectiu entà aué. Per un costat, explicar perquè es lengües en perilh en casa nòsta son eth catalan e er occitan, que son es dues lengües pròpies nacionaus, que son objècte de continuades agressions, de vulneracion de drets lingüistics. Son es lengües descartades pes estats nacion centralistes espanhòu e francés. E auanci ua dada entàs amants dera lei d'Euròpa: era Carta europèa de lengües minoritàries, signada tanben per Estat espanhòu, e que s'incomplís reiteradament –reiteradament.

Eth segon objectiu, aué, ei tanben evidenciar qu'eth Govèrn catalan non hè pro pes lengües catalana e occitana, e ei tanben culpa d'aquest Govèrn qu'eth catalan e er occitan non siguen en ua situacion de normalizacion. Volem èster pro actius, tanben. Per un costat, revertir era minorizacion, eliminar era substitucion deth catalan e er occitan per part deth castelhan. E quan parlam de «minorizacion» ac haram tostemps denonciant qu'ei un poder –des diferenti, un poder–, eth qu'ac hè, que les oprímís, que situe en ua posicion de feblesa ad aquestes dues lengües.

Traballar institucionalment entà arténher que s'assumisque sociaument era necessitat deth catalan e der occitan, enes sòns respectius territòris, lengua comuna, ua lengua generau de relacion sociau. Aquest ei eth nòste objectiu: que siguen lengua de prestigi. Ara non en son; non ei, era lengua de prestigi, eth catalan, ne er occitan ena Val d'Aran.

E quan demanam –quan ac demanaram– qu'eth Govèrn sigue pro actiu, ac hèm justament entà empoderar eth catalan e er occitan, e es catalanoparlants e es occitanoparlants, entà que poguen hèr front ad aquesta minorizacion. Auem era sensacion, conselhèr, qu'era politica lingüística non ei ua prioritat en aquest Govèrn; sonque cau campar es retalhades deth 2011 e lo pòc que s'a recuperat en actuau pressupòst: 37,4 milions entà actuacions de foment der usatge deth catalan, quan en 2011 èren 94,4 –37/94. Era lengua ei eth 0,16 per cent deth pressupòst. E despús parlam d'identitat nacionau, e parlam de foment, e de sajar de cercar que sigue ua lengua comuna, que sigue en bon estat... –0,16 per cent deth pressupòst.

Le negam era centralitat qu'aurie d'auer en aquest Govèrn, e er objectiu a d'èster convertir era politica lingüística en un àmbit transversau de govèrn, de centralitat, de prestigi. Un des deficits més importants que arrossègue era politica lingüística actuau ei que non i a un organisme que coordine es accions de totes es conselheries en aquest àmbit. E pensam qu'era Direccion Generau de Politica Lingüística, qu'ei era direccion generau qu'ac aurie de hèr, non a pro de poder entà hèr qu'eth catalan e er occitan agen aquesta centralitat. Mos demanam se non serie melhor, se non se pòt considerar era possibilitat qu'aquesta direccion generau gesque de Cultura e passe a hèr a part de Presidència. Dilhèu non a sentit hèr sonque politica lingüística des der àmbit dera cultura, senon qu'auem de retornar aquesta centralitat ara lengua.

Incrementar er usatge sociau des dues lengües pròpies e nacionaus; aquest ei eth gran rèpte qu'auem. E i a diferents àmbits en aquest Govèrn, més tanben qu'an a veir damb er Estat espanhòu, a on catalan e occitan non son abituaus, son lengües minori-

zades, son lengües perseguides, son lengües oprimides per diferents poders. E en vam a citar bèri uns.

Àmbit dera justícia: eth 70 per cent des treballadors ei en condicions de trabalhar en catalan, mès eth 8,4 per cent des senténcies en aguesta lengua –sonque eth 8,4 per cent. Perqué, s'ac podem hèr en catalan? Perqué non se hè mès damb es nombrosi casi de coaccion lingüística enes jutjats? Menaces en retard des procèssi, menaces de senténcies subjectives se non s'accèpte era lengua deth regim. Se trabalhe pro, des deth Departament de Justícia, entà qu'era lengua catalana sigue era preeminenta en aguest àmbit? Tà nosati, era responsa ei que non.

Ei cèrt, tanben, que, se parlam de d'auti àmbits, per exemple dera sanitat, eth descoishement de catalan e occitan dificulte era atencion, sustot orau, as catalanoparlants e as occitanoparlants; eth castelhan acabe estant era lengua comuna, e non s'a prenut cap de mesura des deth departament de sanitat, des de cap aute departament, entà garantir es drets lingüistics des minories. Es planhs sus es equipaments de salut publica o concertada son constanti, sustot, coma didfem antes, en çò que tanh ara atencion orau. Es mètgges, eth poder des mètgges, eth poder des infermières tanben vulnère es nòsti drets lingüistics, e eth departament de sanitat non hè absolutament arren.

Parlem de seguretat e des fòrces policiaus, e ací vam a diferenciar responsabilitats, perque, per un costat auem es fòrces policiaus der Estat, qu'ocupen eth nòste territòri e que mos impòsen es sues nòrmes tanben en çò que tanh ara lengua. E sonque cau rebrembar, per exemple, recents incidents, coma era Guardia Civi, en aeropòrt deth Prat, qu'impòse parlar en castelhan a un catalanoparlant. Mès tanben mos cau parlar des còssi de seguretat catalans. E aué a gessut ua notícia que denunciaue eth maufactament reïterat e continuat des Mòssos sus er occitan. Er occitan a passat de puntuar coma eth catalan enes concorsi de naues places publiques a èster considerat per dejós deth chinés, deth romanés, deth turc o de quinquèlhè autu lengua d'aguest mon. Per qué ua lengua oficiau ei denigrada atau peth Còrs de Mossos d'Esquadra pera foncion publica d'aguest país? Ei inadmissible. Ei insultant. E eth departament de gestion d'Interior e era foncion publica d'aguest país non hèn absolutament arren, permeten qu'eth Govèrn maufacte ar occitan.

Passam ar àmbit economic. Centenats de normatiues impòsen eth castelhan en mon dera enterpresa. De hèt, eth 2015, er Estat espanhòu apròve cent ua regulacions que priorizen eth castelhan e sonque ua qu'a en compde es autes lengües oficiaus enes diuerses comunitats. Cent un a un. Eth castelhan non ei era lengua perseguida en aguest país; ne son eth catalan e er occitan.

E aciu parlam deth Còdi de consum, aprovat en 2010; ua lei qu'ère destinada a agranir es drets des consumidors catalans, damb un apartat lingüistic que preve er etiquetatge de productes en catalan, mès qu'era realitat mos hè a veir qu'eth 90 per cent des productes son illegaus, non complissen eth Còdi de consum.

E ei especiaument dramatic, tanben, eth tèma dera atencion telefonica des granes enterpreses d'asseguracions, de companhies de subministraments, d'aguestes granes operadores que mos vòlen véner causes o que mos informen; des multinacionaus, tanben, que mos telefònen des de dehòra deth territòri peninsular e que marginalizen diàriament eth catalan e eth occitan. Tu ès obligat, se vòs parlar damb eri, de hèc en castelhan.

Era Administracion catalana tanpòc met es productes etiquetadi en catalan. Non ac exigís as concessions. Auem Coca-cola, auem Danone...; auem ua lei, mès ací non passe arren, er etiquetatge en catalan non càmbie. Eth poder des multinacionaus vulnère tanben aguesti drets lingüistics nòsti.

E ac deisharè ací, e continuarè damb eth listat de grèuges ena segona part dera intervencion.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. Respon el senyor Santi Vila, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia, molt honorable presidenta. Ilhustres diputats, diputades, ilhustre diputada, molt bon dia. Bé, d'entrada, agraeixo que vostè s'interessí i es preocupi novament

per la qüestió de l'estat de la llengua i de l'ús de la llengua al nostre país, de l'ús de les llengües en el nostre país, i que ho faci des d'una perspectiva de compromís, amb la defensa, sobretot, de les llengües que aparentment es podrien considerar minoritàries o..., minoritàries. Vull aprofitar per saludar la directora general de Política Lingüística, que ens acompanya, i que segur que alguna de les afirmacions que vostè ha fet l'han ruboritzat, com a mínim, la meitat que a mi o similar. (*L'orador riu.*)

Bé, d'entrada, fer-li notar que ens equivocariem si qualifiquéssim la llengua catalana..., també, fins i tot, segons com, les altres llengües que es parlen a Catalunya, com a llengües minoritàries, com a llengües minoritzades, i encara més ens equivocariem si l'aproximació a aquest tema fos una aproximació feta des del victimisme. És un disbarat rotund dir que la llengua castellana pateix persecució a Catalunya –és un disbarat rotund. Però em sembla que també és una exageració plantejar que fets puntuals que s'hagin pogut produir –i que, si convé, doncs, en aquesta intervenció els abordarem– a l'entorn de l'ús de la llengua catalana, doncs, també ens permetin afirmar categòricament que la llengua catalana o que l'occità pateixen una situació de persecució a Catalunya. No ens consta, no hi ha cap dada objectiva que permeti fer aquesta afirmació. Ni la llengua castellana, en aquests moments, està sent perseguida al nostre país per cap institució, ni tampoc la llengua catalana ni l'occità pateixen cap tipus de persecució.

Afirmar que el català és una llengua minoritària no s'ajusta a la realitat sociodemogràfica del nostre país. Sense cap mena de dubte, som una nació de..., en aquests moments, una comunitat d'uns 10 milions de catalanoparlants, si no ens atenem estrictament als límits administratius de Catalunya. I, en aquest sentit, parlant, ens assemblem a nacions com Dinamarca o tantes altres que també tenen una comunitat de parlants similar.

Tampoc l'estatus jurídic del català ens permet afirmar que siguem una llengua minoritària o minoritzada, etcètera; em sembla que no s'ajusta i tenim un ordenament legal que ens dona les garanties de protecció jurídica necessària.

I, encara millor, per la realitat de l'ús de la llengua, la llengua catalana, en aquests moments, com exemplifica la situació del català en base a tots els estudis i informes que hem fet des del departament, doncs, passa un moment raonablement positiu, especialment si som conscients de la realitat sociodemocràtica en la que es produeix, la situació del català i la situació de les llengües.

No s'oblidin vostès mai d'aquesta realitat sociodemogràfica tan complexa al nostre país: el 35 per cent de la nostra població ha nascut a fora de Catalunya. Per tant, aquest és un element qualitativament rellevant que justifica determinades polítiques proactives que fem, vinculades a drets lingüístics personals, drets lingüístics de ciutadania. I, en aquest sentit, per tant, efectivament, és un desafiament que tinguem el 17 per cent de la nostra població que ha nascut a l'estranger i que tinguem, doncs, pràcticament, un 18 per cent de la població que ha nascut fora de Catalunya a la resta de l'Estat.

En aquestes circumstàncies, les nostres polítiques de promoció del coneixement i del l'ús del català crec que donen uns resultats raonablement positius. Així ho confirmo, efectivament, que, malgrat que tinguem més de 662.000 persones que la seva llengua inicial no era ni el català ni l'occità, doncs, en aquests moments mostren interès per aprendre la llengua catalana. Entre d'altres coses, això és el que ens permet constatar que el 94 per cent de la població a Catalunya en aquests moments entén el català; que el 80 per cent dels nostres conciutadans no només l'entén, sinó que el sap parlar, i que en el cas de l'aranès, que segur que també li preocupa moltíssim a vostè, en aquests moments una dada raonablement positiva: el 80 per cent dels aranesos entén el català, i el 50 per cent el parla, si així ho desitja.

En aquestes circumstàncies, el Govern, que no és dirigista, el que hem d'anar fent és veure en quin dels diversos àmbits –efectivament, en l'economia, en la relació dels ciutadans amb les institucions– la presència de la llengua catalana progressa adequadament o no. Li vull dir, en aquest sentit, una bona notícia, i és que la llengua catalana, des del punt de vista, per exemple, de la seva presència en l'esfera digital, viu un moment molt positiu. I, per tant, podríem dir que és una llengua que ha afrontat amb èxit el desafiament de la modernitat.

I, en aquest cas, doncs, que tinguem..., que les deu webs més visitades en el nostre país siguin ja visitades en català és una bona notícia. Com ho és que sis dels deu sistemes de missatgeria digital més utilitzats que tenim a Catalunya també ho siguin en ca-

talà, el WhatsApp al davant de tots. O que quatre de les deu xarxes socials més utilitzades al nostre país siguin també en català és una bona dada.

Des del punt de vista del comportament dels mercats –vostè s'hi ha referit–, efectivament, la situació és molt diversa. I tenim un entorn metropolità a l'entorn de Barcelona, un entorn metropolità a l'entorn de Tarragona que no responen, efectivament, de la mateixa manera a la situació sociolingüística que la resta del país. Ciutats com Girona, com Tortosa o com Lleida evidentment estan al davant de la retolació i del tracte dels ciutadans i ciutadanes en català quan se'ls dirigeixen; en d'altres ciutats, d'altres contextos a l'entorn metropolità, els resultats no són tan positius.

De totes maneres, hi ha un fet que ens sembla que és qualitativament molt rellevant, que és que incrementa sistemàticament cada any, de forma recurrent, l'interès per aprendre el català. Això vol dir que la nostra llengua, eh?, si em permet aquesta apreciació subjectiva, és una llengua apreciada des del punt de vista de la promoció social, des del punt de vista de l'ascens social. I quan un ciutadà percep no només que una llengua és bonica, sinó que a més a més li és útil, estem davant d'un escenari raonablement positiu. I aquest és un element distintiu a què, efectivament, les polítiques públiques acompanyen –acompanyen, eh?, no dirigeixen.

En aquest sentit, per tant, jo crec que el Consorci per a la Normalització Lingüística fa bé de presumir que ja té en aquests moments a la seva eskuena més d'1,7 milions d'alumnes formats, i que en aquests moments tenim una xarxa raonablement robusta amb 22 centres, 146 punts d'atenció. En definitiva, instruments que és evident –i vostè s'hi ha referit– que si tinguéssim estructures pròpies d'estat podrien ser reforçats; que si tinguéssim més pressupost, podrien ser més reforçades.

Perquè és evident –vostè s'hi ha referit; jo no m'hi vull, allò, entretenir més de l'imprescindible, per no caure en aquest discurs victimista que no ens aporta massa res– que sistemàticament l'Estat espanyol ha estat incapaç de fer les polítiques adequades de promoció, de protecció de les llengües, des de la seva perspectiva, en risc de ser minoritzades. És evident que l'Estat espanyol ha incomplert. Com és evident que el Govern de Catalunya hi hem plantat cara.

En aquests moments tenim fins a cinc lleis que ha aprovat aquest Parlament, per iniciativa del Govern de Catalunya, que estan sotmeses a la suspensió per part del Tribunal Constitucional, és evident. I vostè s'ha referit a l'incompliment sistemàtic de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, ratificada l'any 2001 per part de l'Estat espanyol. És cert. Tan cert com que sistemàticament el Govern de Catalunya hi ha plantat cara i ha pres les iniciatives necessàries.

Després, vostè s'ha referit a alguns aspectes que tenen a veure amb incidents puntuals que s'han produït en un comissaria de policia en concret, o que s'han produït, en aquest cas, en punts fronterers –a vegades s'hi produeixen–, o fins i tot en el sistema aeroportuari a través d'AENA. Bé, en aquests casos, si convé, en el torn de la rèplica jo li explicaré el protocol amb què actuem. Ara bé, és molt important que tinguem molt clar que la tendència general és de reducció absoluta de les incidències, i amb estadístiques des del 2010 fins al 2017 és evident que la llengua i les llengües a Catalunya no són un conflicte. Encara que a alguns els agradaria que fossin conflicte. I els agradaria als extremistes de l'un i de l'altre costat. Però la llengua al nostre país és un espai de trobada, de promoció personal, col·lectiva. Per tant, no fem d'un tema que és molt valuós i un senyal d'identitat nacional molt important, un tema de conflicte. Perquè no ho és i és injust aproximar-s'hi. És injust i és erroni. És fals, eh?, i no hi ha ni una sola dada que ho acrediti.

El 2010 teníem 7.818 peticions –que no vol dir queixes– vinculades a la situació de la llengua o de com accedir a l'acreditació d'uns nivells de llengua, etcètera. El 2016 en tenim 2.673; 7.818 contra 2.673. Però és que, vinculats a qüestions de drets, hem passat de 704 a 203. I, de fet, dintre aquests 203, fixi-s'hi –que això potser és el que a vostè la porta a la confusió–: si atenem quina és la percepció des de les xarxes socials o des dels mitjans, no estaríem davant d'uns dos-cents casos, sinó davant de prop d'uns cinc-cents. Quan es tracta d'acreditar aquestes queixes formulades a través dels mitjans o de les xarxes, t'adones que sovint, doncs, no hi ha causa, no hi ha res a dir i que el conflicte ha vingut, eh?, per altres raons i que el tema de la llengua és un tema llancívols que l'una part o l'altra, doncs, aprofita.

En definitiva, que és evident que la llengua catalana necessita l'estímul, la promoció, la seva protecció, com la llengua de signes, com l'aranès, però creiem honestament que el Govern de Catalunya està fent, d'una forma raonablement positiva, la seva feina. I, en tot cas, quedo a la seva disposició per si no hi està d'acord.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Boya.

Mireia Boya e Busquet

Sò escandalizada perque un conselhèr de Cultura confon minoritari e minorizat. Son dus concèptes que non an arren a veir. (*Alguns aplaudiments.*)

En segon lòc, vage tà un jutjat e veirà çò qu'ei era minorizacion. Dilhèu non «i a caushigat», alavetz, e nosati, ben, non hèm victimisme, e ac auem explicat, mès vosté hè un cofoïsme sense auer anat tàs lòcs a on era lengua catalana e era lengua occitana son minorizadas. Parle sense coneishement de causa.

En tresau lòc, parlar de lengua comuna non a arren –arren– a veir d'a on as neishut, d'a on as vengut, d'a on as anat e d'a on as tornat. Non a arren a veir. Non hèsque argumentacions etnicistes. Ací parlam deth catalan, der occitan coma lengües comunes enes sòns respectius territòris.

E se seguim damb eth listat de grèuges poderiem parlar encara de çò que passe en ensenhament: coma se financen determinades escòles d'elèit ligades ar Opus Dei; coma eth poder religiós e economic d'aguestes granes familhes ligades ar Opus Dei impòsen eth castelhan en ensenhament. Se passen peth *forro* era immersion lingüística d'aguest país, e nosati les finançam aguestes escòles concertades.

Podem parlar des universitats publicques, a on matèries anonciades en catalan passen a èster en castelhan perque eth professor ac decidís o perquè i a un escolan qu'ac impòse. Qui decidís era lengua veïculara enes universitats? Eth Departament d'Universitats? Era conselheria de Cultura? Qui ac decidís?

E parlam de cultura; parlam de çò que passe en mon deth cine: eth baish percentatge de produccions catalanes que se hèn en lengua pròpria. Es prèmis Gaudí; guaires pel·lícules i auie hètes en lengua catalana? Ei ua vergonha que se financen pel·lícules que non apòsten pera normalizacion e que son sometudes as dinàmiques deth mercat global, sometudes ad aguest hantauma des «taquilha», sometudes ara autocensura deth nombre d'espectadors. Vostés incomplissen eth dictamen dera Comission Europèa deth 2012 qu'establís era obligacion de doblar o sostitolar era mitat des pel·lícules en catalan. Non ac hèn.

E parlem deth mon editoriau. Traspassen es competències der ISBN ara Agència espanhòla der ISBN, qu'incomplís totes es obligacions qu'a, non podem demanar còdis ISBN en catalan e, a mès a mès, constatam que i a ua inegalitat brutau ena ofèrta des libres que s'aufrissen en ua libreria. Vosté entre en ua libreria: seccion castelhan, seccion catalan. Son mès cars, son mès amagadi e non auem toti es títols. Qué hè eth Departament de Cultura en mon editoriau tà que se normalize eth catalan?

E parlem des mieis de comunicacion, dera corporacion: mos impòsen as occitans es toponims ena sua varianta francesa. Açò qué ei? –açò qué ei? Perqué auem «d'aguantar» nosati açò s'èm ua lengua nacionau?

Podem parlar, tanben, que vosté ac a dit, des constants atacs ara unitat dera lengua. Es sues estadistiques non son es de Plataforma per la Llengua. Se vò liéger es informes que hèn annaus des de hè nau ans, veirà qu'es discriminacions grèus en aguesti periòdes an estat de cent cinquanta. Vosté a dit que non i a arren, que hèm victimisme. Non sai qué vò que le diga. Nosati pensam qu'es administracions espanhòles e moltes des catalanes nèguen era atencion ath ciutadan e mos insulten e mos agredissen coma catalanoparlants e occitanoparlants.

Es occitanoparlants. Qu'èth 80 per cent des aranesi coneishen eth catalan non ei era dada importanta, n'ei eth percentatge de catalans que coneishen er aranés, qu'ei tanben lengua oficiau; eth percentatge d'aranesi que parlen aranés, qu'ei sonque un 17 per cent. Cada còp i a mens interès en apréner er aranés.

E, ben, damb aguesta interpellacion çò que sajaram ei de denonciar que se permet qu'es diferents poders fàctics d'ací, d'aquí, sus es nòstes lengües pròpies..., damb er objectiu de milhorar er usatge social deth catalan e der occitan, de trincar aguestes di-

namiques que mos impòsen eth castelhan e bastir ua republica de reconeishement des drets lingüístics de toti. E açò non ei sonque competència deth Departament de Cultura, senon que n'aurie d'èster de tot eth Govèrn.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. Té la paraula el conseller Vila.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputada, per donar resposta ja una mica més precisa. Des del punt de vista instrumental, el fet que la Direcció General de Política Lingüística depengui del Departament de Cultura o depengui de Presidència és una qüestió d'organització i de repartiment de les competències del Govern. Per tant, això no tindria més dificultat que el Govern, en el moment d'organitzar-se, adscriuís les polítiques de la direcció general a un lloc o a un altre. Per tant, aquí no tinc una opinió formada.

Nosaltres creiem que el fet que estigui vinculada al Departament de Cultura té un avantatge, i és que segurament l'allibera del focus, des del punt de vista polític, que suposa estar vinculat a un departament com el de Presidència, molt més pressionat, eh?, per raons de tipus polític, en el mal sentit de la paraula. I que normalment un departament de cultura, un ministeri de cultura viu en un pla no tan pressionat per una agenda política partidista, conjuntural, circumstancial.

Des del punt de vista de l'apreciació que vostè ha fet de si som minoritaris o no, li he intentat distingir, precisament, que crec que no és correcte aproximar-nos a la situació del català, en concret, com la d'un país que té una llengua minoritària. És fals; ni per raons geogràfiques, ni per raons jurídiques, etcètera. Que hi hagi intents de minorització? És evident –és evident– Intents de minorització, sí, però que siguem una llengua minoritària crec que és rotundament fals. No sé si ens hem entès o si no ens hem entès. *(Pausa.)* No ens hem entès. Doncs, si no ens hem entès deixem-ho estar.

En tot cas, amb relació als aspectes concrets, jo no voldria haver caigut..., evidentment, no en el victimisme; tampoc en el triomfalisme. Tenim algun punt feble, encara, algun taló d'Aquilles, i el Departament de Justícia, o tot el que té a veure amb el que passa des del punt de vista de la llengua als jutjats és un punt feble. Que només tinguem en aquests moments a Catalunya poc més del 8 i mig per cent de les sentències en català ens identifica un problema. També és veritat que, efectivament, cada vegada hi ha més processos judicials que es duen a terme en català. I també és veritat que depèn de cada jutge. I comencem a veure com hi ha situacions en què, efectivament, hi ha molts jutges que prenen consciència que garantir el dret lingüístic a cada un dels seus ciutadans, doncs, és un fet que distingeix una democràcia des del punt de vista qualitatiu.

Vostè s'ha referit a qüestions que tenen a veure amb la presència del català en escoles concertades, en escoles privades. No hi vull entrar. Crec que els nostres punts són tan diametralment oposats que és que no hi ha maneres ni de trobar el mínim punt denominador comú. La seva visió és una visió impròpia d'un país avançat i modern, i, per tant, jo no puc compartir en cap cas..., entrar en aquesta discussió, que a més a més ens allunya del tema de la llengua.

Amb relació al cinema, dir-li que el Govern de Catalunya estem molt compromesos amb el doblatge, encara, de les pel·lícules que s'adrecen a un públic infantil i familiar, i sobretot amb la subtitulació de tot aquell producte audiovisual que en aquests moments s'adreça als adults; entre d'altres coses, per respectar també la llengua pròpia de les diverses creacions, de les diverses produccions. Ens sembla que tenim l'oportunitat, efectivament, ara que estem decidits a fer un país nou i millor –conjuntiva–, que els nostres conciutadans també millorin les seves habilitats des del punt de vista de l'aprenentatge d'altres llengües. Que en el nostre sistema audiovisual, que en la nostra televisió, que en l'accés a les sèries de ficció, el Govern de Catalunya afavoreixi la subtitulació –per tant, l'accés en català–, però també l'accés a una visualització en llengua original, ens sembla que és una virtut, que és un valor.

Amb relació a la situació de la literatura, dir-li que enguany el Departament de Cultura, si en alguna cosa invertirà, és en el foment de l'hàbit de la lectura. I, en aquest sentit, parli vostè amb tota la cadena de valor, des dels autors fins als editors, fins als distribuïdors, fins als traductors vinculats al món del llibre i veuran com la complicitat amb

el Departament de Cultura és total. S'incorporen noves línies de subvenció per afavorir la traducció. Estem, encara avui, dijous, a la fira internacional de Bolonya com a país convidat, amb tot un sector d'autors, de traductors, d'il·lustradors, encantats amb la feina que s'està fent des del Govern de Catalunya, perquè, efectivament, les traduccions es multiplicaran –i a les dades ens referirem–, i la presència i la vitalitat del sector del món editorial, de l'autoria, dels il·lustradors amb relació a la literatura, i a la llengua catalana en concret, és, jo crec, doncs, francament, positiva.

En tot cas, hi insisteixo, és evident que en una situació d'estat propi, amb estructures d'estat de veritat compromeses amb el foment de la diversitat com un valor i no com un problema, doncs, les coses encara serien millor. De totes maneres, però, jo fugiria de discursos victimistes, que són impropis d'una societat moderna, avançada, i més propis del segle passat que no del 2017.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la situació actual i les perspectives de futur de l'economia catalana

300-00153/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la situació actual i les perspectives de futur de l'economia catalana; presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Oriol Amat.

Oriol Amat i Salas

Gràcies, presidenta. Vicepresident, conseller, diputades, diputats, aquesta és una interpel·lació sobre la situació actual i perspectives de futur de l'economia catalana. Les persones, normalment, un cop l'any ens fem una revisió mèdica per veure com estem de salut. Les organitzacions, les empreses, els països, les regions també ho han de fer, per veure com estan de salut econòmica, a més de molts altres temes, per descomptat; però com que avui parlem d'economia, doncs, farem una breu revisió ràpida de com està la nostra economia.

Quan avalues l'economia, el que és important és veure, en primer lloc, quin és l'objectiu final de l'economia. L'economia té com a objectiu final generar el benestar que la població es mereix per tindre una vida digna. Això vol dir ocupació, renda, estat del benestar; això és el que és l'objectiu final de l'economia. Per veure com estem d'objectiu final de l'economia, un dels paràmetres clau és l'activitat. L'activitat econòmica..., si agafem les dades de 2016, el PIB ha crescut un 3,5 per cent. És un creixement molt important; més que a Espanya, més que a la Unió Europea. Per tant, l'activitat econòmica va molt bé; ja fa uns quants anys que va molt bé, l'activitat econòmica.

Per què va bé l'activitat econòmica? Doncs, perquè hi han tota una sèrie de dimensions que estan generant molt bons resultats. Per exemple, les exportacions creixen sense parar, creixen més que a la resta d'Espanya, i, sobretot, són exportacions, moltes d'elles, de qualitat. Parlem d'exportacions d'alt valor afegit, com és l'automòbil, els béns d'equip. La segona regió espanyola..., la primera regió espanyola en exportació és Catalunya; la segona exporta menys de la meitat que Catalunya. Per tant, en exportacions els resultats són molt bons.

Són molt bons, també, els resultats de diversificació de l'exportació. És una exportació d'infinitat de sectors, com deia, de valor afegit, i són exportacions que, a més, permeten que bàsicament ens estiguem centrant sobretot en l'exportació a fora, en els mercats internacionals. L'any 95, Catalunya exportava el 65 per cent de les seves exportacions a Espanya i el 35 per cent a l'estranger. Actualment, és al revés; és a dir, és una exportació que s'ha internacionalitzat molt i, per tant, és una dada favorable.

Les dades d'inversió estrangera, doncs, totes molt bones també. En els darrers anys..., si comparem l'increment de la inversió estrangera en els darrers cinc anys, comparats amb els cinc anys anteriors, doncs, és un creixement molt important. Clarament, la inversió estrangera confia en Catalunya.

Tenim una economia molt diversificada; aquesta és una característica molt important. Després del turisme i de la construcció, venen tot un reguitzell de sectors: automòbil, farmacèutica, editorial, l'agroalimentari, etcètera; això és molt important. Els sectors que més estan creixent són sectors, sobretot, de valor afegit. Aquí obro un petit parèntesi: hem d'anar amb compte perquè està començant a créixer molt la construcció, i això vol dir que si seguim així, doncs, d'aquí a un temps tornarem a tindre una altra bombolla especulativa amb totes les conseqüències negatives que té això. Tanco parèntesi.

Més dades que expliquen l'increment d'activitat seria l'augment en el nombre d'empreses. Hi ha qui es preocupa: «Hi ha unes empreses que se n'han anat.» El que interessa és quantes n'hi havien al començament d'any, quantes se n'han creat, quantes n'han vingut, quantes se n'han anat i quantes en queden al final. I Catalunya és, de tot Espanya, la regió que més augmenta en nombre d'empreses.

Tot això es plasma, al final, en un dels objectius que té l'economia: generar ocupació. Estem reduint ocupació a un ritme molt més important que la resta d'Espanya, amb molta més intensitat. L'atur actualment està al voltant del 14 per cent. Aquest 14 per cent, evidentment, és molt, però si fem una mica de memòria i ens n'anem a l'any 2014 en teníem un 22. D'un 22 per cent d'atur hem passat a un 14.

Si parlem d'altres efectes que té aquest increment d'activitat, doncs, tenim, en temes monetaris, que està millorant molt l'accés al crèdit, hi han baixos tipus d'interès, i tot això té conseqüències, també, en les finances de la Generalitat. S'està reduint molt el dèficit. Teníem un dèficit, fa un any, de 5.879 milions. El 2015, 5.879 milions; el 2016 el dèficit ha sigut de 1.968. O sigui, hem passat d'un dèficit sobre el PIB del 2,88 al 0,93. Això són dades importants. Ha millorat molt el termini de pagament a proveïdors. Hem passat, en un any, de seixanta-set dies a vint-i-vuit dies. Ahir mateix ho deia el vicepresident econòmic, que ja no es parla del tema de la morositat.

Tot i així, hi han reptes importants pendents. L'atur segueix sent alt, les retribucions de molts treballadors, que, ho dèiem, és un dels objectius de l'economia..., les retribucions de molts treballadors segueixen sent massa baixes. Per això en aquest Parlament hem aprovat que el salari mínim, com a mínim, hauria de ser de mil euros. Les pensions estan en risc. Si miren les dades dels últims vint anys del total d'Espanya han faltat 100.000 milions d'euros. No és el que passa a Catalunya; a Catalunya en els últims vint anys han sobrat 25.000 milions d'euros. Però estem en el sistema de pensions espanyol, i en els últims vint anys han faltat 100.000 milions d'euros i el dèficit creix. Per tant, tenim un problema important.

Bé, sobre tot això volia fer una pregunta, en aquesta primera part, al vicepresident econòmic..., i després vull fer una altra consideració, però la pregunta seria: tenint en compte la bona evolució de la major part de dades..., alguna dada com l'atur encara no és bona del tot, però hi han la major part de dades que són molt positives. La pregunta és: quina previsió fa el Govern amb relació a l'evolució futura? És a dir, fins ara les dades són molt bones; quina és la previsió que fa el Govern per al proper any, per als propers dos o tres anys?

Però, abans d'acabar aquesta primera part de la intervenció, em volia referir a un altre tema, que és el catastrofisme. Durant molts anys, si vostès agafen la premsa econòmica o agafen les intervencions especialment de dos grups d'aquest Parlament, cada any deien, doncs: «Què passarà amb l'economia l'any que ve? Doncs, l'economia anirà cap avall; el PIB creixerà menys que a tota la resta de regions espanyoles, o de comunitats autònomes espanyoles; les empreses se n'aniran; les empreses no vindran.» I això ho deien, per exemple, el 2014. Grans titulars a la premsa. I després venien les dades de finals de 2014, que resultava que Catalunya era la regió que havia crescut més.

Tornàvem el 2015 i, de nou, els mateixos grups parlamentaris i la premsa, sobretot econòmica de Madrid, que deia: «Doncs, el 2015 l'economia anirà cap avall; les empreses se n'aniran; el PIB creixerà menys que a la resta d'Espanya.» I quan venien les dades reals del 2015 passava exactament el contrari: més empreses han vingut, més inversió estrangera ha vingut i el PIB ha crescut més.

Quan vam arribar al 2016 va tornar a passar el mateix; els mateixos mitjans, els mateixos grups parlamentaris espantant la gent: «Que el PIB caurà; serà la regió que creixerem menys; les empreses se n'aniran.» I resulta que l'evidència de la realitat, doncs, demostrava exactament el contrari.

Aquí volia destacar un canvi qualitatiu que es pot veure a la majoria de mitjans econòmics amb seu a Madrid, que ja fa dos o tres mesos que ja han canviat el discurs: han reconegut que la inversió estrangera està augmentant, han reconegut que Catalunya és la regió que més està creixent. I, per tant, han canviat el discurs, ara donen altres explicacions. Ja no diuen que és que el procés fa por; però, en canvi, en moltes comissions i tot hi han alguns diputats que segueixen negant l'evidència.

La catalanofòbia, que potser algú té, s'ha transformat en una petita variant d'aquesta malaltia. Quan tenim mal d'orella tenim otitis; quan tenim problemes als bronquis és bronquitis, i sembla que hi ha algú que té «processitis», no? (*alguns aplaudiments*), el procés li genera una petita malaltia. Que aquesta malaltia veig que genera dificultat per percebre la realitat. La realitat és que l'economia va millor, que les empreses venen, que la inversió estrangera confia en nosaltres; però aquesta «processitis» els impedeix percebre aquesta realitat. Aquesta «processitis» pot ser conseqüència de o que no tenen les dades –hi ha un problema de falta de documentació–, o que no les interpreten adequadament, o que ens enganyen. Qualsevol de les tres explicacions és negativa.

Per acabar, simplement dir, com a resum d'aquesta primera part de la intervenció, que l'economia catalana, fins avui, està evolucionant d'una manera molt favorable; està internacionalitzada. El món, les empreses que venen aquí, els milers d'empreses que estan a Catalunya de la resta d'Europa o de la resta del món, confien en aquest país i en el seu futur. El que passa és que, en algun cas, quan algú amenaça amb que se n'anirà, recordin que les amenaces són per la manca de Corredor Mediterrani, entre altres temes, o pel cost de l'energia. Abans, en una intervenció anterior, en una interpellació anterior, s'ha dit que apostem..., hi ha un grup que deia que apostava pel Corredor Mediterrani. Jo crec que el Parlament català aposta pel Corredor Mediterrani, però quan va a votar els pressupostos a Madrid aposta per un altre corredor, que és el «Madridterrani», eh? (*alguns aplaudiments*), en paraules del diputat Germà Bel, eh?

En definitiva, tot i tindre un estat en contra –a això m'hi referiré més després, a la segona part–, el dinamisme empresarial i el dels catalans –de les empreses, de les organitzacions–, i la feina del Govern, expliquen la bona marxa que està tenint l'economia catalana.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Amat. A continuació, té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Senyor Amat, intento començar la resposta a la pregunta sobre les perspectives de futur fent també un repàs a algunes de les dades del passat més recent, del present, de les expectatives que en aquests moments tenim sobre el futur més immediat. Intento dibuixar així una perspectiva de futur una mica més a llarg termini.

Una mica, en la línia que vostè plantejava, em sembla que és bo recordar, per exemple, que hem tancat l'any 2016 amb un producte interior brut que supera els 223.000 milions, que s'acosta als 224.000 milions d'euros. Això és poc o és molt? Una manera de comparar-ho és recordar que és la primera vegada que superem el PIB que teníem en el període anterior a la crisi. L'anterior rècord del producte interior brut de Catalunya s'havia produït l'any 2008, just abans que la crisi esclatés en la seva plenitud, i havia sigut de gairebé 217.000 milions d'euros. Per tant, estem gairebé 7.000 milions per sobre del rècord anterior. Jo crec que és una manera d'entendre el bon comportament que està tenint la nostra economia, almenys en aquests termes macroeconòmics.

Una segona dada que ens agrada explicar, perquè ens sembla que és molt rellevant, és que, si es compleix la previsió de creixement per a l'any 2017, que és una previsió que en aquests moments està situada en el 2,7 per cent, però que sembla que podria ser revisada a l'alça, atès que les dades avançades que tenim no només nosaltres, sinó, per exemple, les dades avançades de l'Airef, de l'Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal, que situa les previsions de creixement per al primer i el segon trimestre del

2017 en gairebé el 0,8 i el 0,8 una altra vegada, diguem-ne, per a cada un d'aquests trimestres, vol dir que podríem acabar –si la previsió es complís, i potser la previsió encara millorarà una mica– al voltant dels 234.000 milions d'euros; per tant, 17.000 milions per sobre del rècord anterior.

Una altra manera d'explicar això és que, durant els anys més complicats de la crisi, el PIB a Catalunya s'havia situat al voltant dels 200.000 milions –200.000 milions. Ara podem acabar aquest any amb els 234.000 milions. És un increment d'una setena part de tota la nostra economia i és un creixement aconseguit en només tres anys –tres anys. Per tant, un creixement molt substancial.

Una altra manera de veure aquest creixement i captar-ne la seva magnitud és, per exemple, fixar-nos en un dels elements que habitualment es considera que és clau per entendre la salut d'una economia, que és el pes relatiu que té la indústria en aquesta economia. En el cas de Catalunya, hem tancat el 2016 amb un pes de la indústria, amb un pes del sector industrial sobre el conjunt de l'economia que supera el 19 per cent. És rellevant perquè venim de xifres clarament inferiors. El 2009 –abans, o just quan començava la crisi–, estàvem en el 17,4 per cent; per tant, estem clarament per sobre en el pes industrial sobre el conjunt de l'economia del que havíem tingut en el període precrisi.

Però també és molt rellevant comparat amb les dades europees. De fet, estem molt per sobre de la mitjana de la UE; estem també molt per sobre de la mitjana de la zona euro; estem claríssimament per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol. Per tant, aquest sector industrial, i el pes d'aquest sector industrial sobre el conjunt de l'economia, doncs, ens dona també..., és un bon indicador, ens dona unes bones expectatives sobre el comportament futur de la nostra economia en els propers anys.

Tres quarts del mateix podríem dir sobre, per exemple, la creació de societats mercantils el 2016, on ens hem situat al doble de creació que en la mitjana de l'Estat, i pràcticament el doble, en la creació de societats mercantils, que la mitjana de la zona euro. Per tant, realment és un creixement, des d'aquesta perspectiva, rellevant. Després, hi ha altres limitacions, que hi intentarem entrar d'aquí a un moment, però, des d'aquesta perspectiva, és un creixement molt rellevant.

Pel que fa a l'ocupació, el 2016 hem tingut una creació neta d'ocupació que ha augmentat un 3,4 per cent respecte a l'any anterior, segons l'Enquesta de població activa; per tant, un indicador molt clar sobre el bon comportament de l'ocupació, almenys en aquests termes. Encara millor pel que fa a la filiació de la seguretat social, amb un creixement del 3,7 per cent. I, efectivament, la taxa d'atur ha baixat per sota del 15 per cent, cosa que no es produïa des de feia molts i molts anys i, com vostè recordava fa un moment, veníem del 22 per cent. Per tant, des d'aquesta perspectiva, molt bones expectatives també de cara al futur.

En part, aquest bon comportament de l'economia es tradueix en una millora de les finances públiques i, per tant, de les finances del sector públic, que és en gran mesura –no exclusivament, però en gran mesura– el sector responsable de traslladar els efectes positius del creixement econòmic a la societat i, per tant, ser un element que garanteixi la correcta, la justa redistribució de la renda, que garanteixi els serveis socials bàsics, que garanteixi la igualtat d'oportunitats, que garanteixi la justícia social, etcètera.

Això..., a nosaltres ens correspon fonamentalment analitzar la salut financera de la Generalitat de Catalunya, però també és evident –i em sembla que és bo recordar-ho– que la Generalitat de Catalunya té una incidència rellevant també sobre la salut financera, per exemple, de l'Administració local, perquè malauradament durant molts anys la Generalitat de Catalunya, fruit d'una realitat que tots coneixem sobradament –i que, per tant, no cal insistir-hi gaire–, doncs, s'havia convertit en un gran deutor respecte a les administracions locals, respecte als municipis, respecte als ajuntaments.

Afortunadament, això s'ha corregit de forma molt intensa el 2016, permet posar molts recursos no només d'increment del pressupost de la Generalitat de Catalunya, amb aquest increment de 1.355 milions d'euros més destinat a les polítiques socials, fonamentalment ensenyament, salut, etcètera; no només aquesta part, sinó tota la part, deia, que es deriva d'aquestes transferències de la Generalitat de Catalunya als municipis i que dota els municipis també d'una major capacitat a l'hora de resoldre les necessitats socials dels seus ciutadans. Perquè els ajuntaments aquí tenen un paper molt –molt– rellevant i l'han assumit amb molt de coratge i amb molta fermesa, més enllà de les responsabilitats que

els pertocaven durant els anys de la crisi, però també, per exemple, d'impuls de l'activitat econòmica, etcètera, des del món dels ajuntaments. Jo crec que està bé tenir aquesta perspectiva global de les finances de la Generalitat de Catalunya i també de l'impacte de la Generalitat de Catalunya sobre aquestes finances del món municipal.

També, en aquest sentit, em sembla que és molt útil recordar que el bon comportament, la bona actitud del Govern de Catalunya respecte als ajuntaments també s'ha produït respecte a les entitats del tercer sector, s'ha produït respecte als proveïdors, la rebaixa substancial a menys de la meitat del temps d'espera dels proveïdors a l'hora de cobrar. Per tant, això injecta recursos en el sistema productiu, i sobretot els injecta en aquelles entitats del tercer sector que juguen un paper fonamental a l'hora de prestar serveis a les persones més necessitades del nostre país. Explico això, perquè a vegades són dades a les quals es presta menys atenció, per raons molt variades, que semblen més invisibles i que, per tant, jo crec que és molt bo de recordar.

Les limitacions són moltes, però –i em sembla que són ben conegudes– en repasso dues molt evidents i que ens ajuden a entendre molt bé les limitacions davant les quals ens trobem. Una és que els ciutadans de Catalunya, en termes *per capita*, són els tercers que més aporten de tot l'Estat espanyol, i, en canvi, en termes de capacitat adquisitiva comparada, són els catorzens en rebre recursos del conjunt de l'Estat espanyol; és a dir, en la distribució dels recursos públics som els tercers que més aportem en termes *per capita* i som els catorzens a l'hora de rebre. És evident que això provoca una distorsió monstruosa en la distribució de la renda, en la distribució de la capacitat de despesa.

I l'altre element és que no només som els tercers que més aportem i els catorzens a l'hora de rebre, sinó que en el moment de rebre no rebem el que ens pertocaria, sinó que en molts casos ho rebem dos anys i set mesos després. I aquesta distorsió afegeix enormes problemes a la nostra voluntat d'afrontar molts dels reptes econòmics, d'infraestructures, de creixement econòmic, de justícia social i d'igualtat d'oportunitats, que, tot i així, tot i aquestes dificultats, anem resolent i que treballem per resoldre, com vostès saben, de forma definitiva.

Moltes gràcies en aquesta primera intervenció. Segur que després podrem completar una mica, en funció també del que vostè preguntui, les expectatives que tenim.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Amat.

Oriol Amat i Salas

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades, diputats, tal com ara ens exposava el vicepresident, a més de constatar la bona marxa, la millora de l'economia, també constata la bona marxa fins ara i les bones perspectives que hi han per als propers anys, dues consideracions. Una és: com pot ser que, així com als mercats industrials, als mercats comercials, als mercats de serveis, els inversors confien en Catalunya..., però, en canvi, els mercats financers, Catalunya els té tancats, eh?

Una segona consideració també és: si anem tan bé, millorem, etcètera, com pot ser que en temes socials –abans m'hi he referit una mica–..., per exemple, quan parlem de l'índex de progrés social que calcula la Unió Europea, eh? Així com Catalunya, a nivell mundial, és un país que estaria en el vint-i-quatre, vint-i-cinc, vint-i-sis, de dos-cents països, quant a riquesa generada *per capita* –o sigui, un dels països més rics de món–; en canvi, quan parlem de progrés social, que té en compte, doncs, la sanitat, l'ensenyament, la despesa social, etcètera, Catalunya, per exemple, a nivell de la Unió Europea, és una regió intermèdia; de quasi tres-cents regions, estem més o menys a la meitat, eh?

Per tant, la incògnita que surt davant d'aquesta bona evolució i bones perspectives és: per què els mercats financers els tenim com els tenim, i, segon, el tema del progrés social.

Bé, sobre això em volia referir a un punt, que és el tema dels *ratings*. Catalunya té un *rating* molt dolent, que no li permet accedir als mercats. Però si agafem els estudis que s'han publicat en els darrers anys..., ara em referiré a l'últim, escrit per Joan Maria Mateu i Joan Elias, exdirector del Servei d'Estudis de CaixaBank, que diu: «Si Catalunya tingués accés total a la recaptació tributària que genera, o bé fos independent» –que seria l'altra manera d'estar en aquesta situació–, «Catalunya tindria un *rating* d'AA.»

AA és una lletra que fa molts anys que no veiem. El *rating* AA és un *rating* d'inversió, és un *rating* millor que el del País Basc i que el de Navarra, i molt millor encara, encara més, que el de l'Estat espanyol, perquè el País Basc i Navarra tenen millor *rating* que l'Estat espanyol.

En aquest estudi –i en tots els estudis que s'han fet sobre el *rating* que tindria Catalunya si disposes dels recursos que genera– se'ns explica per què tindria un *rating* tan bo si no tingués el dèficit fiscal que té. Molt senzill: per la capacitat de recaptar impostos. S'ha dit moltes vegades en aquest Ple, eh?, doncs, Catalunya recapta el 19, 20 per cent de tots els tributs que es recapten a Espanya, però a l'hora de rebre despesa pública, doncs, rebem l'11 per cent. Si traiem la seguretat social rebem l'11 per cent. Rebem, de mitjana de molts anys, l'11 per cent de la inversió. I això és una explicació molt clara de per què una gran capacitat tributària al final, doncs, genera poc benestar per a la població.

El vicepresident s'hi ha referit al parlar, doncs, d'aquest número 3 a l'hora d'aportar i número 14 a l'hora de rebre, eh? Altres estudis també diuen que quan fan aquest tipus d'anàlisi, el que s'ha de fer és treure el que és la regió on està la capital de l'Estat; treure-la, perquè hi han distorsions. I, de fet, a països com Austràlia i altres, doncs, quan fan aquest tipus d'anàlisi, treuen el que és la regió on està la capital de l'Estat. Si féssim això, Catalunya seria la segona a l'hora d'aportar i, aleshores, passaríem a ser la tretze o catorze a l'hora de rebre.

Bé, aquests estudis del *rating* que els dic, el que diuen també és: Catalunya tindria molt bon *rating* si gestionés els seus tributs, perquè té un nivell de deute assumible, una economia molt diversificada, molt internacionalitzada. Tots els estudis internacionals que s'han fet sobre Catalunya en els darrers anys..., recordo, per exemple, l'informe d'I+D..., d'IMD –perdó–, que diu que Catalunya té l'economia més valorada del Mediterrani. L'estudi del *Financial Times*, l'FDI, que diu que Catalunya és la regió amb millors perspectives per a la inversió a Europa en els propers anys. Per tant, la confiança en el futur de Catalunya és molt bona.

Tots els estudis que s'han fet sobre la independència de Catalunya –tots–, excepte el 2 o 3 per cent de tots els estudis que s'han fet, el que diuen és que Catalunya, si gestiona els seus recursos, no solament és viable, sinó que a més generaria molt més benestar. I això tots els premis Nobel –en els darrers dies uns quants premis Nobel s'han manifestat sobre l'economia catalana–, tots ho rubriquen, eh? Ho diu el Deutsche Bank, etcètera.

Bé; per tot això, simplement constatar que la població, les empreses, el teixit productiu, ho estan fent molt bé –cal felicitar-los–, però que també l'acció de govern dels diferents departaments també hi ajuda. Hi ha qui creu que el Govern no incideix en l'economia. Hi incideix moltíssim. Agafin Veneçuela, un país que era dels més rics del món fa unes dècades i ara és dels més pobres del món. O agafin Finlàndia, que era una de les regions més pobres del món, quan estava a la Unió Soviètica; quan se'n va anar, en molts pocs anys es va convertir en un dels països més rics del món.

Per acabar, simplement una altra pregunta al vicepresident. Tenint en compte que tot ha evolucionat tan positivament i les perspectives són tan bones, per què Catalunya segueix tenint els mercats financers tancats? Què pensa fer el Govern perquè millori la percepció que els mercats financers tenen de Catalunya?

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Amat. Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé; moltes gràcies, una altra vegada. Efectivament, la dada que aportàvem, i que insisteixo que..., de fet, és un recordatori, perquè és ben coneguda: som els tercers en aportació *per capita* de l'esforç fiscal, som els catorzens a l'hora de rebre aquest retorn d'aquest esforç fiscal. Si eliminéssim la distorsió derivada de l'efecte de la capitalitat –és a dir, el fet de que moltes empreses tenen la seva seu social, i, per tant, paguen els seus impostos o l'impost de societats en concret a Madrid, però en canvi desenvolupen la seva activitat en molts altres llocs, com per exemple Catalunya–, doncs, seriem els segons en aportar, seriem els catorzens en rebre.

Vol dir que estem entre els dos que aporten més, estem entre els quatre que reben menys, diguem-ne. Aquesta distorsió afecta tota la nostra societat, etcètera. Malgrat això, aconseguim respondre, amb molt d'esforç, en forma de pressupost de la Generalitat de Catalunya, amb aquests 1.355 milions destinats a polítiques socials de més, amb la resposta també a totes les necessitats del conjunt de les entitats del tercer sector, dels ajuntaments, etcètera.

Aquí és molt important recordar que qualsevol dèficit no finançat es converteix en factures pendents de pagament. I, per tant, tot dèficit no finançat condemna el suposat beneficiari a no rebre els recursos, i, per tant, haver d'aportar-los ell, però no rebre cap compensació. I sabem que això ha provocat un mal terrible a moltes de les entitats del tercer sector d'aquests país, a molts proveïdors d'aquest país, etcètera.

De fet, si depengués de nosaltres, hauríem volgut fer una mica més de dèficit, perquè hauríem tingut la manera de finançar-ho, que ara no la tenim, sempre que una mica més de dèficit també ajudi, per exemple, a una mica més de creixement econòmic. Perquè aquí els dos factors s'han d'analitzar sempre conjuntament, com un binomi gairebé inextricable. Si assumim una mica més de dèficit, però això ens permet un creixement encara superior, vol dir que tenim més musculatura econòmica, més musculatura fiscal per sustentar els serveis públics; per sustentar els hospitals, els centres d'assistència primària, les escoles, les universitats, etcètera. Per tant, nosaltres el que voldríem és encara poder créixer una mica més i tenir una mica més de marge del que l'Estat espanyol ens imposa de forma clarament injusta, com també hem recordat en moltíssimes ocasions.

Des de que vam assumir la responsabilitat en la conselleria d'Economia i Hisenda, de fet, hem explicat a les agències de *rating* –jo crec que això ara ja és una veritat compartida no només per nosaltres, sinó per totes les agències– que és evident que quan s'analitza la salut de l'economia catalana i la salut de les finances públiques del Govern de Catalunya, és inevitable, és absolutament correcte, imprescindible, tenir en compte aquesta distorsió tremenda que es produeix per l'acció del Govern espanyol. Hi insisteixo: som els segons que més aporten, som els catorzens a l'hora de rebre.

Per tant, les agències de *rating* el que diuen és: «Vostès tenen una economia que es comporta molt bé. Vostès tenen una gestió econòmica que és molt adequada per impulsar aquest creixement que és el que genera els recursos fiscals per després poder-los revertir en els serveis públics, per poder-los revertir a favor de les escoles i dels hospitals. Però al mateix temps, clar, nosaltres, com a agència de *rating*, el que hem d'avaluar és quants recursos tenen vostès. I com que vostès els recursos no els tenen, malgrat que la societat catalana els genera, malgrat que l'economia catalana els genera, malgrat la inversió estrangera que arriba, malgrat la inversió del nostre propi país, malgrat la creació d'empreses, malgrat el creixement de l'activitat industrial... Tot això és absolutament cert; ho veiem, ho constatem cada dia, ho tenim davant dels nostres ulls. Però, al mateix temps, clar, nosaltres no els podem avaluar pel bon comportament de l'economia catalana; els hem d'avaluar pels recursos efectius que tenen. I com que els recursos que tenen són tan minsos» –òbviament, tan injustament minsos, perquè som els segons en aportar i els catorzens en rebre–, «clar, nosaltres posem la nota en funció d'aquests recursos que reben, no pas del conjunt de l'economia catalana. Perquè si l'haguéssim de posar pel conjunt de l'economia catalana, atès que el PIB català creix molt més que el ritme del dèficit, nosaltres el que hauríem de fer és avaluar-los extraordinàriament positivament, perquè això no passa gairebé enlloc.» És a dir, enlloc trobaríem una diferència tan marcada entre el ritme del dèficit i el ritme del producte interior brut, que és el que, al final, demostra la capacitat que tenim d'afrontar els dèficits presents i el deute global futur.

Per tant, què hem de fer? Seguir treballant en aquesta direcció i, sobretot, assegurar-nos que posem el conjunt d'aquests recursos econòmics que genera la nostra societat, que generen les nostres empreses, els nostres treballadors, al servei d'aquesta societat, que és, i sempre ha estat, l'objectiu de molts de nosaltres. Jo crec que ara és un objectiu majoritàriament compartit per la nostra societat, i que, en tot cas, serà un benefici per a *tota* la nostra societat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus

300-00152/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus; presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, director de l'agència catalana de residus –senyor Tost–, diputades, diputats, bé, avui fem una interpel·lació de residus. Divuit mesos de govern i un tema que per nosaltres és cabdal i, en canvi, no... Hem tractat molts temes del seu departament, però aquest no. I creiem que l'hem de tractar, perquè vostè sap, conseller, que les dades que hem conegut no són bones. No ho diem nosaltres, ho hem vist tots publicat a *La Vanguardia*, a *El Periódico*.

Tenim unes dades dolentes; unes dades demolidores pel que fa al reciclatge. Tenim les dades de reciclatges tancats. Aquests sis anys no han estat bons; aquests sis anys... Vostè porta divuit mesos, l'agència catalana de residus –el director– porta sis anys, i hem de dir que no..., la seva gestió no podem dir que tingui un saldo molt favorable. Es pot explicar, com s'ha intentat, com ha fet el senyor Tost en declaracions, per la crisi econòmica. Però nosaltres creiem que la crisi econòmica, que és veritat que hi té a veure, no ho explica; explica que hi hagi menys residus de determinats productes, però no el fet que s'hagi reciclat menys.

De fet, les dades de l'orgànica, que en aquest cas per nosaltres és una fracció prioritària, són molt preocupants, perquè hi ha una baixada forta, i més si tenim en compte que l'orgànica avui ja es recull a 774 dels 948 municipis de Catalunya. També baixen altres fraccions, eh?: paper, cartró; que ja sabem que hi han robatoris, però que igualment per altres circuits arriben. Tenim el tema dels envasos estancats. Hi ha una baixada..., hi ha hagut una baixada del pressupost, en aquests anys, molt forta.

És cert, aquest any em pot dir: «Ostres, aquest any ho hem intentat arreglar en el pressupost.» Sí, aquest any, per primera vegada ha augmentat bé, considerablement, el pressupost, però justament en el pla que van aprovar, hi ha una gran part d'aquest pressupost que va al tractament finalista, al final de la canonada; és a dir, s'amplien incineradores de Tarragona i Girona.

I més enllà dels discursos, que els fan i els assumeixen..., vostès els fan i els fan bé –jo crec que s'ho creuen, allò de l'economia circular i la prevenció en origen–, però després aquests discursos no es veuen reflectits en polítiques reals. A la llei d'acompanyament han col·locat el tema de la gratuïtat de la bossa de plàstic en tots els comerços, però considerem que és poc ambiciós quan, a més, en altres llocs d'Europa –per exemple, França–, ja no és que les hagin prohibit, és que no en donen. I a més sap que aquí han prohibit la gran, però la petiteta potser la donaran. No hem fet res de sobreembalatge, d'ecodisseny, etcètera.

L'augment del cànon. Jo entenc que s'havia d'augmentar el cànon, però, clar, com que no vam aprovar pressupostos l'any passat, hem fet l'augment dels dos anys en un any, i, a més, sense mesures d'acompanyament i sense les inversions que anaven associades a aquest cànon en els municipis.

Campanyes informatives i de conscienciació: el més calent és a l'aigüera. No tenim... Poca cosa; aquest any n'hem fet una. Tenim poca cosa. Bé, només cal que miri la pàgina web de l'agència. Sobre la fracció orgànica, l'últim que hi ha penjat és del 2009, i l'última campanya del 2010. I sobretot, bé, les campanyes no... després ja en parlaré, quan parlem del sistema de dipòsit, devolució d'envasos, de la campanya que es va fer amb Ecoembes, que, a més, creiem que encara va ser perjudicial.

Els dos plans aprovats, tant el pla de prevenció, el Precat, com el pla d'infraestructures, el Pinfrecat..., creiem que no s'ha aprofitat per donar-li la volta al model, no s'han recollit les alegacions del Fòrum Estratègia Catalana Residu Zero, i no es va aprofitar tampoc la renovació del conveni amb els grans d'envasar, amb Ecoembes i Ecovidrio, justament per canviar el sistema i començar a introduir el tema de la responsabilitat ampliada al productor; és a dir, que els embaladors es facin càrrec del cost de la gestió i que vagin internalitzant aquests costos, la qual cosa permetria que entre tots i totes deixéssim de pagar aquests costos.

Per tant, per tot això creiem que cal desenvolupar un nou sistema de gestió que faci responsable els envasadors i distribuïdors d'aquests costos. Creiem que cal fer autocrítica. Miri, l'Ajuntament de Barcelona l'ha fet, l'àrea metropolitana l'ha fet; perquè l'ha de fer. Perquè, a més, l'àrea metropolitana és on les dades de recollida de l'orgànica, per exemple, van pitjor; s'estan posant les piles amb un nou pla.

Tenim una resolució aprovada del debat de política general, en la línia –el concepte bo, no?– de l'economia circular, d'anar considerant de superar el tema de la societat del reciclatge per parlar d'una societat eficient en l'ús dels residus. Per tant, tres qüestions que després, també, amb la moció subsegüent, intentarem concretar, no?

Cal una nova llei catalana de prevenció de residus i d'ús eficient dels recursos. Ens cal canviar el model. Aquest model se'ns ha estancat. Aquest model ha servit durant uns anys, però ara l'hem de canviar. Hem de modificar aquest model i ens cal anar implantant determinades qüestions; que, a més, tenim experiències, i sembla que tenim com un tap –no sabem si el tap el posa Ecoembes i Ecovidrio–; per exemple, el sistema de dipòsit, devolució i retorn d'envasos.

Pel que fa al primer punt, a la Llei catalana de la prevenció de residus. Necessitem una nova llei. Per què? Perquè tenim una directiva marc de residus que ens obliga, i creiem que la llei actual, el text refós, és antiga. Es poden anar fent modificacions, però necessitem canviar tot aquest *corpus*. És cert que la llei estatal –la Llei estatal 22/2011–, bé, anava una miqueta més enllà, però nosaltres creiem que la podríem superar, podríem superar aquest marc.

A més, necessitem aquesta llei, perquè és que, si no, no arribarem als objectius de reciclar el 50 per cent de residus orgànics municipals el 2020, i perquè, a més, en aquesta llei és on realment podem aplicar el tema de l'economia circular; és a dir, anar en contra d'aquest model d'economia lineal, que el que fa és extreure, utilitzar i després abocar i incinerar, no?, per un model que realment el que faci és tornar a introduir el residu com a recurs en el sistema i amb tots els beneficis que això té per al medi ambient. I que, a més, jo crec que això és ja com una necessitat. Perquè ho estem veient, no? Estem tramitant al mateix temps la Llei de canvi climàtic, que, a més, és una llei que volem que sigui ambiciosa, que volem ser un referent a Europa. I, per tant, són dues qüestions que no poden anar..., que han d'anar coordinades, no? Igual que diem que hem de fer..., no?, fem el pla de transició energètica i també té a veure amb canvi climàtic, doncs, amb els residus també.

Hem de superar, per tant..., amb aquesta nova llei, hem de superar el Precat. El Precat no pot continuar amb això dels acords voluntaris. Jo sé que a vostès els agrada molt, això dels acords voluntaris, i és un dels punts de debat que tenim a la Llei de canvi climàtic, però desgraciadament hem d'anar més enllà dels acords voluntaris, perquè, doncs, el capitalisme és molt salvatge. I aquí, doncs, normal, les indústries han de fer beneficis, i només amb la voluntarietat, miri, creiem que no n'hi ha prou. La història, desgraciadament, així ens ho demostra, que només amb la voluntarietat i amb les bones intencions l'infern n'és ple.

Per tant, hem d'anar més enllà, als sistemes més..., que castiguin, bonifiquin, premiïn, etcètera; per tant, superar aquesta llei. I, a més, aquesta llei ha de posar l'accent en la responsabilitat ampliada del productor, perquè és en origen que hem de prevenir, és qui fabrica el producte, qui el posa en el mercat. I també aquesta llei ha de tractar tot el tema de, per exemple, residus que ara no entren..., no estan entrant en els circuits, com..., o dels grans productors, com mobles, matalassos, paper gràfic.

En aquest sentit, nosaltres avalem l'estratègia del model Residu Zero. Ara recordo, just fa un any –abril del 2016; veig que hi han aquí tots els portaveus de la Comissió de Medi Ambient–, vam poder reunir-nos aquí amb l'Estratègia Catalana Residu Zero, amb Ecologistes de Catalunya, amb alguns alcaldes i regidors d'ajuntaments, com Celrà, com el Papiol, que estan fent molt bona feina i estan amb aquest nou model.

Per tant, llei i canvi de model. I canvi de model en dues qüestions. El que és la separació: qüestionem el model dels cinc dipòsits perquè creiem que embolica la població, que acaba acumulant molta fracció resta, que no es prioritza la fracció orgànica, perquè..., és un missatge complex, de separar, complica la ciutadania. Perquè a més no hi han fórmules de saber, de poder esbrinar..., amb abocador obert d'aquest, amb dipòsit obert, no podem saber què llença cadascú. I, per tant, el que fa és que hi ha una gran

fracció resta –el dipòsit groc li surt bé a Ecoembes–, i tot el que diem, la fracció MIR, no?, tot l'inorgànic no es recull bé. Per tant, nosaltres aniríem a un sistema de quatre.

També, pel que fa al sistema de recollida creiem que hem d'anar avançant; en cada territori d'una manera, eh?: hi ha llocs que es podrà fer el porta a porta, hi ha llocs que es podrà fer amb contenidors tancats que identifiquin. Però necessitem aquesta identificació. Per què? Perquè és la manera de, després, poder fer també polítiques de pagament en consonància amb aquesta recollida, i de conscienciar la ciutadania; d'aquesta manera consciències més.

Per tant, canviar el model tant en selecció com en recollida, anar implantant el porta a porta, anar implantant els contenidors amb identificació. Miri, justament hi ha un estudi de l'agència que ho reconeix, del 2013, que en els sistemes de porta a porta se selecciona més (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, presidenta–, es recicla més i, a més, es redueix el quilo habitant/dia.

Després continuaré el tema, perquè dona per a molt i crec que no n'hi ha prou amb deu minuts.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada senyora Grau, saludar també el director de l'Agència de Residus de Catalunya. El primer és agrair-li aquesta oportunitat, agrair-li aquesta interpellació, perquè ens permetrà avui parlar-ne. En trenta minuts..., és un tema d'una complexitat extraordinària; és un temps, diguem-ne, insuficient. Però saben que sempre em poso a la seva disposició per fer compareixences a la Comissió de Medi Ambient per poder tractar més a fons d'aquestes qüestions. Ho vam fer amb biodiversitat. Ara jo també m'ofereixo de fer-ho..., o jo mateix o el mateix director de l'Agència de Residus, per poder-ne parlar a fons. Per tant, gràcies. Tindrem també l'oportunitat de parlar-ne en la moció subsegüent.

Hi ha punts d'acord i punts de discrepància. Vostè ha tingut un començament inquietant, si em permet, amb molta cordialitat. Ha començat a dir: «Vostè només fa, conseller, un any que hi és, però el director de l'Agència de Residus en fa sis.» Sí, però jo també li podria respondre: «Doncs, el seu partit polític, Iniciativa per Catalunya Verds, ara integrat a Catalunya Sí que es Pot, de fet va ser el que va governar l'àmbit del medi ambient des de l'any 2003 fins a l'any 2010». Per tant, si anem a mirar enrere, doncs, home..., vostè ha suggerit aquest exercici; doncs, jo m'hi agafo, a aquest exercici, partint de la base que coincidim en els elements estructurants.

I faig una prèvia, abans d'entrar en aquell període del qual, diguem-ne, n'hem de revertir, n'hem hagut de revertir alguns dels elements que no estaven ben orientats. Quin és el punt d'acord, de consens que tenim? Que és l'aposta clara, inequívoca, rotunda per l'economia circular. I l'economia circular va més enllà de com fem el sistema de recollida selectiva de residus municipals. Des de la nostra perspectiva, l'economia circular és un canvi de paradigma; vol dir: passem d'un model d'economia lineal, en què es generen residus, a un model que tanquem el cicle bàsicament renunciant al concepte de residus i incorporant el concepte de recursos.

Però sobretot l'economia circular vol dir innovació, tecnologia i una forta base industrial. Això és l'economia circular amb totes les conseqüències. I nosaltres apostem per això. I, per tant, va més enllà del que puguem gestionar estrictament des de l'Agència de Residus, que és una de les expressions de l'economia circular. Però l'economia circular ha de tenir un caràcter molt més transversal en el conjunt del Govern. I per això estem treballant conjuntament amb el Departament d'Empresa, que vol dir universitats, que vol dir recerca, que vol dir base industrial, que vol dir ecodisseny, que vol dir tenir un sector econòmic productiu, no de recuperadors, sinó, diguem-ne, de gestió a fons, diguem-ne, dels recursos limitats que avui tenim. Això és l'economia circular amb rotunditat.

I, per tant, aquest és un debat en el qual sempre ens trobaran, i un debat de base molt estructurant. Potser és una de les apostes estratègiques més serioses que pot fer el nostre país. I va més enllà, hi insisteixo, de demanar la col·laboració als ciutadans per fer mi-

llor recollida selectiva. L'economia selectiva és una part petita de l'economia circular. Però, hi insisteixo, economia circular vol dir innovació tecnològica i una forta, fortíssima base industrial. Això sí que és economia circular.

I anem enrere, i ens situem en l'àmbit de l'Agència de Residus. Vostè ha dit: «No el judicareu per aquest últim any, sinó pels sis últims anys.» Doncs, a mi també em permetrà que judiqui allò que va ser aquella etapa. Miri, a principis del 2000, nosaltres, com a Parlament, vam fer una de les coses més sòlides que hem fet en l'àmbit de la gestió de residus, que és emmirallar-nos en els països més avançats, més moderns i incorporar el cànon de residus –el cànon de residus, que, bàsicament, per socialitzar-ho, és el cànon que grava la disposició final– i, per tant, de dir: «Desincentivarem, en termes econòmics, la disposició, ja sigui en dipòsit controlat o ja sigui a través de la incineració de residus, que no contempli valorització energètica.»

Home, en plena època de bonança econòmica, el cànon de residus, des de l'any..., des que el vam crear fins a l'any 2010 va estar encallat en menys de deu euros la tona, i, per tant, no vam obtenir els recursos que havíem d'obtenir. I no vam aconseguir incorporar l'element dissuasiu que havia de tenir justament aquest cànon, que vol dir: «Si vostès no fan els esforços adequats» –i era un missatge de cooperació amb el món local– «vostès, allò que no siguin capaços de recuperar selectivament, de reciclar i ho portin a l'abocador, en el dipòsit controlat, doncs, serà sancionat», en aquests termes. I amb els recursos que s'obtenen de la recaptació del cànon es fan totes les polítiques de prevenció i de minimització; aquesta és la idea força.

Per tant, durant aquell temps de bonança econòmica vam quedar encallats a deu. Què és la cosa més potent –i utilitzo aquest adjectiu– que ha fet el Govern de Catalunya en aquests últims anys, i enguany també, i que hem fet conjuntament aquest Parlament, com a mínim les forces polítiques que van votar a favor de la llei d'acompanyament, que és pactat amb l'Administració local, amb la Federació de Municipis i l'ACM? Incrementar de manera substancial el cànon per disposició.

Què vam aprovar a la llei d'acompanyament de l'any 2017? Estem parlant de trenta euros la tona. L'any 2018? Trenta-cinc euros la tona. L'any 2019? Quaranta-un euros la tona. L'any 2020? Quaranta-set euros la tona. Això és, potser, l'element més potent, més transformador d'allò que estem plantejant. Quan tocava fer-ho no es va fer. Es van decidir fer d'altres plantejaments, i plantejaments, des de la nostra perspectiva, erronis.

Vostè ara em parlava de si hem de fer servir quatre contenidors o n'hem de fer servir cinc. Però un dels errors també estratègics, des de la nostra perspectiva, va ser l'aposta a nivell d'infraestructures, especialment de plantes de tractament mecànic biològic, de fracció resta i en dipòsits controlats. Als Hostalets de Pierola, l'Eco 4 dels Hostalets de Pierola o al CTR de Vacarisses hi van arribar la meitat dels residus previstos –la meitat. I què vam haver de fer? Això va comportar un desequilibri econòmic en els contractes. Els explotadors demanaven incrementar tarifes de vuitanta euros la tona a cent, cent vint euros la tona. Per tant, era més car anar a aquestes plantes que no pas anar directament al dipòsit controlat. I, per tant, això ens va condicionar d'una manera molt substancial.

Com estem revertint la situació? Doncs, en aquests termes: incrementant el cànon de dipòsit, posant al mateix nivell el cànon d'incineració amb el cànon de dipòsit controlat, incorporant també el cànon de residus industrials. Això no es fa en època de bonança econòmica, es fa en plena crisi econòmica, per bé que en l'àmbit industrial estem recuperant un 80 per cent dels residus; però anem més enllà, hi incorporem aquest nou element.

I és veritat, en el moment que hem estat capaços de desplegar tot el potencial de recollida de la fracció orgànica, doncs, hem quedat, diguem-ne, encallats. Jo mateix, com a conseller, he fet diverses compareixences públiques en aquest sentit d'autocrítica, de dir: «No pot ser que estiguem encallats al 39 per cent de recollida selectiva; no pot ser, hem de fer un pas endavant.» I per això, d'acord amb fer la nova llei, d'acord amb el Precat. I el Precat el que planteja és superar els plans sectorials i anar a un pla global.

I a partir d'aquí hem d'incorporar nous mecanismes. I vostè n'ha avançat alguns. Primer element, la recollida porta a porta s'ha demostrat que és molt eficaç i molt eficient, en el sentit que ens permet nivells de recuperació que són altíssims. Aquelles comarques que parcialment o totalment tenen aquest mecanisme superen, diguem-ne, la recollida en uns..., per sobre del 50 per cent. I, per tant, aquesta és una bona línia que hem de ser capaços de treballar. Nosaltres hi estem apostant.

Segon, hi va haver un fòrum a Girona en què vam poder analitzar diverses experiències d'èxits d'altres ciutats, és veritat. Hem d'anar a un mecanisme que superi l'anonimat en la gestió, diguem-ne, de la recollida selectiva. I, per tant, nosaltres volem anar per aquí.

I tercer element, amb el sistema de dipòsit, devolució i retorn. Nosaltres hem fet un informe, hem demanat un informe, i ja els avanço que l'hem rebut la setmana passada; ara en comencem a analitzar les dades. I aquí no pot ser una opció ideològica, si em permet. Hi ha hagut d'altres territoris de l'Estat espanyol que diuen: «Ideològicament concebem que aquest és el millor sistema.» Nosaltres el que volem és el mecanisme que sigui més transformador, més eficaç, més eficient i que ens permeti connectar millor amb la gent.

Aquesta és una primera base d'allò que vostè em plantejava; disposat evidentment, en el següent torn de la interpellació, de continuar donant-li les respostes adequades.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, que jo li parli d'aquests últims sis anys –perquè és veritat, portem ja sis anys en que..., des del 2011; que a més coincideix amb quan van malament les dades de reciclatge–, i que vostè em tregui una altra vegada el tripartit, que ara ja feia temps que no ho sentia, i les nostres responsabilitats, no ho sé, trobo que no toca.

I a més hi ha una altra qüestió, conseller –vostè s'ha centrat en el cànon, però ha obviat uns temes importantíssims–, i és que el gran canvi, la gran pujada –però és que no ho dic jo, ho diu *La Vanguardia*, les dades són públiques– de reciclatge –de reciclar paper cartró, residus orgànics, vidre, envasos– es fa en aquells anys; al *tope* s'arriba el 2010, que és quan més se recicla.

El tema de les plantes o dels ecoparcs. Als ecoparcs s'ha fet autocrítica, hi ha una part que no ha funcionat. Però és cert que necessitem plantes de triatge que estiguin descentralitzades, i no grans plantes. Per tant, això sí que, no ho sé, no em sembla bé.

I, després, sempre, no sé per què, quan hi ha un model diferent, me diu que és ideològic. Bé, segurament: és que tot és ideològic. Clar, sí, segurament, deu ser ideològic, perquè per nosaltres és ideològic el fet de que, si anem amb un model que posa l'èmfasi en que qui produeix aquests residus sigui el que acabi pagant, doncs, no ho sé, sí, deu ser ideològic. Però, vull dir, sempre que hi ha alguna cosa que no correspon, ens diuen que és ideològic.

Miri, i unes qüestions: jo, el tema del dipòsit, devolució i retorn..., l'hi dic senzillament perquè amb el seu predecessor, amb el conseller Vila, es va iniciar una experiència. Jo penso que va ser una experiència molt profitosa. De fet, vam anar a visitar-la diversos diputats i diputades d'aquí a Cadaqués; després vam anar a Stuttgart, a veure'n també el model, que, a més, funcionava molt bé i generava llocs de treball. Jo no sé..., vostès tenen un informe que teòricament..., fa molt temps que l'havien de tenir; bé, des del novembre, el van encarregar a dues consultories. Ara diu que ja el tenen. Potser per a tot no ens servirà, però segurament hi ha una part dels envasos que podem recollir d'aquesta manera. Però, clar, això suposa enfrontar-se, doncs, amb Ecoembalajes España, i això és difícil, i més quan s'ha tancat un conveni amb les característiques que s'hi ha tancat, que el van tancar fa poc.

Per tant, nosaltres creiem que cal estudiar-lo sense apriorismes ideològics, o sigui, el tema d'implantar l'SDDR. I potser no a tot arreu, però potser sí que es pot implantar en determinades zones per a determinats tipus d'envasos. Escolti, pensi que la Pimec hi està d'acord, els ajuntaments hi estan d'acord, ARC hi està d'acord, el gremi de recuperadors hi està d'acord. Qui no hi està d'acord? Bé, perquè la llei de l'Estat... Oh!, però no hem de ser sobirans i hem de desobeir? Ah, però no hem de tenir un model propi? Doncs, bé, en aquestes coses potser val la pena que ens hi posem. Per tant, jo crec que almenys podem començar a intentar-ho.

El tema del porta a porta. En el tema del porta a porta m'alegra que em digui això, que hi coincidim. Ja sabem que a tot arreu no es podrà fer. Ara Barcelona vol començar una experiència, a fer-ho en mosaic en alguns barris.

I, després, sobre la qüestió de la incineració, l'altre tema que també preocupa. Ha sortit aquí, en el Parlament, diverses vegades, pels temes de salut. Nosaltres creiem..., no es pot ser demagògic, és evident; no es pot dir: «Ai!, res d'incinerar.» No. Perquè amb el sistema que tenim actualment, que generem més fracció resta, cal ser realista, i, per tant, sabem que això necessita... Igual que no podem dir: «Tanquem-les demà, les nuclears», que és el que ens agradaria, i demanem un calendari de tancament. En el tema de les incineradores hem d'anar amb un treball bo, de prevenció –de prevenció–, estratègia residu mínim, etcètera, i fixant-nos-hi una data: el 2024, el dos mil vint-i-escaig, poder-les tancar.

Perquè vostè sap que –és evident que els CDR...– quan diuen: «No, és que no cremem, revalorem.» Però el CDR no té un comportament constant, té problemes: de diòxines, de furans, etcètera. Per tant, si volem treballar també per al medi ambient alhora que canviem el model, hem d'anar cap a pensar en que no calgui aquesta incineració. Per què? Perquè invertirem els números, perquè en comptes de reciclar un 30 i enviar un 70, de canonada final, a incinerar o a abocar, ho farem al revés. I com que ho farem bé, perquè hi estem tots implicats i perquè hem d'anar a l'una, doncs, no caldrà.

Per això cal que el departament, que l'agència, sigui qui impulsi, qui es posi al davant. I el cànon és una cosa, però no és l'única, conseller –el cànon és una cosa però no és l'única–: necessitem altres actuacions. Jo, en aquest sentit..., i també necessitem... Hi ha qüestions del Precat, actual, del programa, que jo crec que caldria modificar. No van admetre les esmenes que hi va presentar Estratègia Residu Zero, i penso que algunes estaven molt encertades.

Nosaltres, des del nostre grup, treballarem perquè, bé, en la propera moció puguem anar una miqueta més endavant, i, si pot ser, doncs, amb el màxim consens de tots els grups de la cambra.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. Té la paraula el conseller Rull.

(Remor de veus.)

Si us plau, silenci.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo insisteixo exactament en el mateix: passar de deu a cinquanta euros de cànon de disposició no és un tema menor; vol dir –vol dir– sacsejar a fons el conjunt de l'estructura.

Però jo simplement li vull donar una dada, que vostè en la seva intervenció semblava que podia negligir: on hi la base, en termes quantitius, és en la matèria orgànica, és en la fracció orgànica: 8 per cent, envasos; 40 per cent, fracció orgànica. I vostè ens ha explicat totes les propostes que plantegen amb relació als envasos. Hi podem estar d'acord, i per això hem fet aquest estudi del sistema de devolució, dipòsit i retorn –i per això l'hem fet. Ara l'estem estudiant a fons. Si és implementable des d'un punt de vista d'un cost raonable per als ajuntaments, per a la gent, i és eficaç quant a un increment considerable de recuperació, evidentment que el desplegem.

Quan jo parlava de «temes ideològics»... Tenim una cosa molt clara: ideològicament coincidim en que hem d'anar amb un objectiu d'economia circular. Això sí que és una opció ideològica clara i rotunda. Jo al que em refereixo és a ideologitzar els instruments, no els objectius. Els objectius, clar que han de ser ideològics, evidentment que han de ser ideològics. I l'actual Govern de Catalunya, en termes de medi ambient, és un govern de base ecologista, i és un govern que té com a objectiu principal canviar de paradigma. Però quan deia: «No ideologitzem els instruments, no diguem que un instrument, *per se*, ja és millor que l'altre.» Mirem-ho. En tenim estudis: entrem-hi, i entrem-hi a fons.

Però el problema el tenim a la matèria orgànica, a la fracció orgànica, aquest és el tema de fons. I deia: «L'àrea metropolitana...» A l'àrea metropolitana anem molt justos. Diu: «L'Ajuntament de Barcelona i la senyora Colau han fet autocrítica.» Sí, bé, està molt bé que facin autocrítica, però més enllà de l'autocrítica hem de fer un pas més. Què és el que plantegem des del Govern de Catalunya? Ho volem fer plegats, ho volem fer junts. I per això estem intentant donar tots els instruments per fer-ho possible. Per això diem: «Amb el cànon de disposició, el 94 per cent reverteix en aquells ens locals que fan raonablement bé les coses», i això té un avantatge per a la gent.

Amb relació al canvi de model, també hem de buscar la complicitat de la gent. Perquè cada vegada que fem un canvi de model, a nosaltres no ens preocupa... Deia: «Tenen por d'enfrontar-se amb Ecoembes.» No, no, no s'equivoqui: nosaltres del que tenim por, i en això sí..., «por» no, però ens neguiteja plantejar un model que no sigui seguit per la gent, que no sigui seguit pels ciutadans. I, per tant, hem de donar les millors eines, els instruments més fàcils, més còmodes perquè la complicitat de la gent sigui realment transformadora.

Quines són les propostes que estem posant sobre la taula? Les compartim, i les compartim perfectament: porta a porta, perquè s'ha acreditat que dona bons resultats; contenidors amb clau; pagament per generació. Aquest és el tema, i aquest és el tema fonamental: qui contamina paga. Qui minimitza, fa bones polítiques de prevenció, qui recull selectivament, evidentment, ha de tenir, diguem-ne, un retorn en forma de suport i en forma de compensació en termes tributaris. Aquesta és la idea bàsica, i en això tenim una capacitat de recorregut important.

I en darrera instància, nosaltres, la llei..., la nova llei de residus ara l'estem començant a elaborar. És una legislatura curta. Aquesta és una llei molt estructurant de país, és una llei que ha de tenir molta vigència durant el temps. I per això nosaltres ens hem avançat a la llei a través del Precat, que ens planteja, diguem-ne, un canvi a fons de model.

He tingut una mica la sensació –potser m'equivoco i m'equivoco molt– que vostè ha posat molt èmfasi en aquesta interpellació a la part, i una part petita. Pensem en gran i fem un plantejament del tot. Ha començat amb uns termes que els compartim: economia circular. La primera part de la meua primera intervenció anava en aquests termes d'economia circular, que va molt més enllà de la recollida selectiva i del que fa l'Agència de Residus. I aquí és el dilema: quina mena de país volem ser?, quina mena de país volem construir?, quina mena de país volem deixar als nostres fills?

Però tenim un gran avantatge –i acabo, senyora presidenta–: que sap què?, que l'economia circular en aquests moments és molt més eficient, molt més competitiva, molt més productiva en el millor sentit dels termes que no pas l'economia lineal, i per això aquesta batalla la guanyarem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el grau d'inversió en infraestructures a Catalunya del Govern espanyol

300-00154/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el grau d'inversió en infraestructures a Catalunya del Govern espanyol, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari d'Infraestructures, diputats i diputades, la setmana passada teníem la visita del president del Govern espanyol, en una d'aquestes visites que acostumen a fer per fer aquests anuncis que després acaben en gairebé res, però que en tot cas convoca, el president del Govern, cinc-cents empresaris al Palau de Congressos de Barcelona per fer uns anuncis, teòricament per fer uns anuncis sobre inversions en el país.

Anuncia una inversió, un pla d'inversió de 4.000 milions d'aquí al 2020 en ferrocarrils, aeroports i carreteres, i aprofita també aquest espai davant d'aquests cinc-cents empresaris per explicar-los com està de malament que aquest país estigui en un procés democràtic amb la voluntat de votar. I els exposa una vegada més aquest argument recargolat que tenen de que la Constitució és intocable i que, per tant, des d'aquest punt de vista no es pot fer absolutament res, i que la voluntat d'aquest país de votar democràticament no és acceptable per part seva. Una vegada més, busquen l'excusa d'un element que per nosaltres és necessari, que són les infraestructures, per intentar condicionar el posicionament polític dels ciutadans d'aquest país.

Això era fa una setmana, i per desgràcia ja estem acostumats a que el Govern espanyol prometi, pressuposti i no executi multitud d'infraestructures. I això és un element dilatat en el temps, i aquesta vegada, doncs, amb aquella pressa inusual de l'Administració espanyola, no han trigat ni una setmana a desmuntar els seus propis arguments.

Aquesta setmana vèiem com el ministre d'Economia i després el de Foment expliquen quin era el pressupost de Foment per a Catalunya donant, teòricament, compliment al mandat que havia ordenat el Govern espanyol, o el president del Govern espanyol, fa una setmana. I la sorpresa –o no sorpresa, deixin que siguem ja una mica escèptics en aquestes qüestions, quan se'ns prometen... És a dir, la setmana passada jo diria que el Govern en pes va sortir, i el país en general, sent molt escèptic sobre, diguem-ne, aquestes inversions, i ens trobem que la inversió prevista per al 2017 és inferior quantitativament a la inversió prevista el 2016.

I, per tant, des d'aquest punt de vista jo em faria meua la dita d'aquell filòsof que va dir: «Fin de cita.» «Fin de cita»: no cal dir res més, ja està tot dit. A mi em sembla que, senyor conseller, vostè té moltes interpellacions i jo acabaria aquí, ja, i en tot cas no li donaria..., perquè ja està tot dit.

Venen, venen a la colònia, ens prometen inversions i després no les executen, perquè si ens mirem el grau d'execució dels pressupostos en inversions en aquest país en els últims anys, moltes estan per sota del 80 per cent d'execució. Per tant –i després ja entrarem en una altra qüestió–, diguem-ne que fa l'efecte de quin tipus, per quines inversions s'aposta.

És evident que aquest país ha patit el mal de les infraestructures durant molt de temps, i en tot cas amb algunes dades que se'ns aporten, fins al 2006, la mitjana d'inversió en infraestructures era un 5 i mig per cent més per sota, diguem-ne, de la mitjana espanyola.

En aquest context els governs catalans intenten fer un exercici, diguem-ne, de confiança en el Govern espanyol, i a partir de l'Estatut s'aprova el que s'anomena la «disposició addicional tercera», que en tot cas el que pretenia –aquesta disposició addicional tercera– era: primer, incrementar el nombre d'inversió del Govern espanyol a Catalunya, equiparant aquesta inversió al PIB català; amb aquesta disposició addicional tercera, que havia de ser vàlida durant set anys, s'havien de posar al dia, teòricament, les inversions del país i, per tant, equiparar aquest índex d'inversió. I també hi havia un compromís que, en el cas que la inversió de l'Estat espanyol no s'executés en aquest percentatge, es farien els mecanismes necessaris perquè la Generalitat pogués executar aquests pressupostos.

Això va durar el que duren les promeses del Govern espanyol. La disposició addicional tercera, passada, diguem-ne, pel sedàs dels diversos governs espanyols, no ha evitat que en cap cas arribéssim mai a aquest 19 per cent. En tot cas, en els màxims moments, entre el 2007 i el 2010, vam arribar, ens vam moure entre el 16 i el 18 per cent d'aplicació d'aquesta disposició addicional. I a partir del 2015, això ha baixat fins al 10 per cent, ha baixat en picat, i la inversió prevista no sembla que hagi d'anar més enllà d'això. Ja només per aquest concepte, el Govern calcula, aproximadament, que el deute del Govern espanyol amb la Generalitat són uns 3.800 milions d'euros, més altres infraestructures que hagin pogut anar...

Voldríem destacar, també, el model d'infraestructures que s'aplica. I també voldríem aprofitar aquest element per fer una queixa, en el sentit de que no entenem que des d'altres parts del territori, diguem-ne, mediterrani hi hagin queixes sobre la manca d'inversió, sobre el fet que si nosaltres «muntem un pollastre» o no «muntem un pollastre» tindrem més inversió, perquè això no és cert. I això cal advertir-ho: la baixa inversió del Govern de l'Estat es produeix en tres territoris molt clars; es produeix una inversió inferior a la mitjana al País Valencià, a les Illes i al Principat de Catalunya. Per tant, no ens sembla que la posició, des d'alguns territoris, hagi de ser la queixa cap a les inversions que es puguin fer a Catalunya, sinó que, en tot cas, el que han de fer és una reclamació conjunta perquè s'incrementi el conjunt d'inversions, perquè a més a més en tenim, de conjuntes, com és el Corredor Mediterrani.

Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que no val la queixa, no val la protesta entre territoris, sinó que el que cal fer és sumar els esforços per fer necessària aquesta inversió.

I allò que dèiem: posem l'exemple de en què es gasten? Miri, la irracionalitat de les infraestructures espanyoles és patent i és notable. I un sol exemple: quan es fa la pri-

mera línia de tren a Catalunya, el 1848 entra en funcionament la línia de tren que va de Mataró a Barcelona, bàsicament per baixar els productes cap al port de Barcelona. Aquesta línia, finançada amb capital privat, amb aportacions privades, es contraposa amb la línia inaugurada tres anys després a Madrid, el 1851: la línia Madrid-Aranjuez. Aquesta línia, la seva gran virtut era que anava fins a Aranjuez, que és on tenien els reis el seu palau d'estiu i, per tant, podien descansar, i aquesta era la finalitat del tren: poder portar els reis des de Madrid fins al seu palau d'estiu.

I, per tant, aquestes són les grans diferències: mentre nosaltres hem apostat per infraestructures productives que han generat uns beneficis cap a la societat, el model d'aplicació i el model radial aplicat des de Madrid l'únic que ha fet és aprofitar, comprar prebendes i donar beneficis a unes quantes persones, sense obtenir un guany general.

Les necessitats d'aquest país són diverses, i tenim preocupació per la xarxa viària. Algunes d'elles..., per destacar-ne algunes, tenim, per exemple, la nacional II, una infraestructura en la qual portem més de vint anys de reclamacions: una i altra vegada, promeses incomplertes, engegades, parades... En tot cas, en aquests moments ens queden cinquanta quilòmetres per desdoblament que el Govern de l'Estat no sembla pas que tingui intenció d'acabar; en tot cas, avui sí, demà no. Igualment, la variant de Vallirana, per la qual sembla que sí, que finalment hi ha els recursos, després de més de trenta anys de reclamar-se, i per tant esperem que aquesta vegada sigui una realitat.

Un altre àmbit que el conseller coneix bé és l'àmbit de l'acabament de la B-40 entre Olesa i Viladecavalls, una infraestructura, a la qual queden sis quilòmetres i mig per acabar, que ha de permetre connectar dues comarques amb un PIB econòmic molt important, com són el Baix Llobregat i el Vallès Occidental. És del tot necessari, igualment, que en l'àmbit..., la connexió de l'A-2 amb l'AP-7 a Castellbisbal.

Aquestes infraestructures són infraestructures necessàries per poder desenvolupar l'economia d'aquest país, l'economia i la millora de la mobilitat, també, del país. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que cal seguir reclamant.

Què dir-los dels ports i dels aeroports?, aquella necessitat de les connexions ferroviàries del port de Barcelona?, un port cada vegada amb major entrada de contenidors i el qual té necessitat de que aquestes mercaderies puguin sortir, especialment cap al sud. I, per tant, des d'aquest punt de vista, és necessari que aquesta connexió ferroviària s'acabi d'una vegada per totes.

I pel que fa a l'àmbit dels aeroports, què dir-los del model d'inversió que ha fet el Govern de l'Estat, el Ministeri de Foment, amb Barajas?, i el que ha fet, de la manca d'inversió que ha fet per a l'aeroport de Barcelona?, i l'arribada, especialment, al port de Barcelona, en el qual encara ens queden infraestructures pendents d'arribar.

Per no entrar, ja..., i avui teníem una altra notícia que, per exemple, no podem tenir un vol directe amb el Japó, a Tòquio, des de l'aeroport de Barcelona, simplement perquè els convenis espanyols limiten aquesta possibilitat de que puguem fer-ho. Això no només passa en aquest vol, que avui s'ha posat, diguem-ne, en coneixement del públic, sinó que això passa en més de vuitanta acords, els quals limiten..., o prioritzen l'aeroport de Barajas per a qualsevol aerolínia estrangera, i, per tant, han de passar per Madrid, abans que passar per Barcelona. Per tant, això limita la nostra capacitat econòmica i la nostra capacitat competitiva.

I aprofitaré, senyor conseller, la segona part de la meua intervenció, per parlar de l'àmbit de la xarxa ferroviària.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Sanglas. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, m'ha agradat el concepte, aquí; m'ha agradat el concepte aquest, aquesta cita de «fi de cita», eh? És clara i precisa. És a dir, una setmana després del *happening*, de la *performance*, amb el desplegament de tots els mitjans, amb l'aterratge del president del Govern espanyol i tot el seu equip, el mateix Govern espanyol descredita el Govern espa-

nyol. Deixi'm ser una mica més incisiu: el ministre d'Hisenda desacredita severament, severíssimament, les promeses que ha fet el president del Govern espanyol.

Per tant, només amb la roda de premsa que va fer Montoro, el ministre Montoro, ja hauríem d'haver acabat de substanciar aquesta interpellació, com vostè deia. És a dir, la ficció, el pretès cant de sirenes, només ha durat una setmana. Ahir el president Puigdemont ho va explicar d'una manera molt plàstica, és a dir: «Ha estat una riuada que s'ha emportat aquesta pretesa pluja de milions i aquesta, diguem-ne, operació diàleg.»

Però aquí, diguem-ne, si m'ho permet, aprofitaré l'esquema de la seva interpellació bàsicament per reflexionar a l'entorn de quatre elements: el «com», el «qui», el «quant» –amb te final– i el «què», quan parlem de totes aquestes promeses i el plantejament pressupostari del Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2017.

Primer element: el «com». El Govern espanyol no ha entès que això no va de diners, no va de promeses, sinó que va de democràcia, de llibertat i de dignitat; aquests són els intangibles fonamentals. I el «com» que van triar va ser, una altra vegada, un monòleg: van venir aquí, van prometre, van explicar teòricament totes les inversions que havien de fer, i se'n van anar.

Els que hi eren, en la intervenció del president Rajoy, diuen que els assistents... Hi havia diverses files: la fila dels més abrindats, que anaven allà i, digués el que digués el president Rajoy, els generaria entusiasme, i, després, els rengles, diguem-ne, dels aborrigens, per entendre'ns, dels que treballen el dia a dia en l'àmbit de país i d'infraestructures. La percepció va ser de perplexitat absoluta i d'una fredor glacial, perquè el país ja té una majoria d'edat amb relació a aquests eventuals cants de sirena.

Hi insisteixo: no va de promeses d'infraestructures i d'inversions que mai no arriben, sinó d'un intangible fonamental que és la dignitat. I això és el que mou, en bona mesura, aquest moviment democràtic, aquesta onada d'esperança que ha quedat recollida en l'elecció dels diputats i les diputades el dia 27 de setembre de l'any 2015.

Segon element: el «qui». Clar, el que és inaudit és que qui fa aquestes promeses no és algú nascut abans-d'ahir –recorden aquella expressió?–, no és de la primera volada. El senyor Rajoy ens va aparèixer com un ésser quasi virginal, arriba i promet, però el president Rajoy és el que va combatre a mort la disposició addicional tercera de l'Estatut, que establia una inversió estable en el temps homologable a la capacitat de generar riquesa de Catalunya amb relació al conjunt de l'Estat; i és el que ha protagonitzat els quatre anys més severos de retallades i uns nivells baixíssims, ofensius, si em permet, no només amb relació a Catalunya, sinó amb relació a una bona gestió pública.

I vostè ho plantejava: el nivell d'execució és baixíssim. Estem parlant d'un nivell d'execució dels pressupostos de l'any 2015, ja liquidats, del 71 per cent; en infraestructures de transport, del 59 per cent –estem parlant d'això. Estem parlant que, de cada cent euros que Adif va pressupostar a Catalunya l'any 2015, en van executar només el 28 per cent –estem parlant d'això–, i del 5 per cent a Rodalies.

I, per tant, una cosa raonable, si es pretén, diguem-ne, obrir una nova etapa, hauria estat que, el president Rajoy, la primera cosa que hauria d'haver dit és: «Escoltin, els demano disculpes. Venim d'uns nivells de retallades i d'incompliments flagrants.» Perquè aquí hi ha tres gaps. Un primer: allò que pactem amb relació a allò que es pressuposta –hi ha un primer forat important–; i un segon: entre allò que es pressuposta i allò que finalment s'executa –perquè aquí ho tenim tot pactat. Ara ens ofereixen nous plans; no ens calen més plans: ens cal complir els compromisos prèviament assumits.

I és la tercera pregunta –deia el com; el qui, que no té credibilitat, i el quant–: el «quant». Hi ha un dèficit pendent no en base a allò que ens agradaria que l'Estat espanyol executés a Catalunya, sinó en base a allò que l'Estat espanyol, en les diverses formes i en els diversos governs, s'ha compromès a fer amb Catalunya. Només en Corredor Mediterrani, infraestructures ferroviàries i viàries, 10.000 milions d'euros.

Aquí no hi ha pluja de milions –ho va explicar molt bé el diputat Germà Bel en tres tuits contundents, explicant-ho molt clarament–, perquè estem parlant que és la tercera xifra més baixa des de l'any 2001 –estem parlant exactament d'això: la tercera xifra més baixa des de l'any 2001–, que queda molt lluny del que és el nostre pes no només quant a població, sinó quant a producte interior brut.

Miri, d'aquests més de 10.000 milions d'euros de deute amb Catalunya, dels 2.195 en carreteres, els pressupostos d'enguany n'incorporen 193. Dels 3.890 en el Corredor

Mediterrani, en posen 75, i dels 4.866 de Rodalies, en posen 397. Pràcticament, ni incorporen el que era aquell pla d'emergència dels 306 milions d'euros.

Estem parlant bàsicament d'això: no hi ha pluja de milions, aquesta és la qüestió, i aquesta és la qüestió de fons. Abans he parlat dels nivells d'execució; diuen: «No, és que els nivells d'execució de l'any 2015 i el 14 eren molt baixos perquè teníem una situació de crisi econòmica.» Nivell d'execució a Catalunya l'any 2015? 71 per cent; nivell d'execució a la Comunitat de Madrid: 128 per cent. Estem parlant d'això. És a dir, a Catalunya, cada quatre anys, un pressupost és gratis, per entendre'ns, pels incompliments; en canvi, a Madrid –estem parlant d'això–: d'un 128 per cent.

Aquest és el problema: que tot queda alterat. Per tant, en el «quant» hem de ser molt rotunds: no ens poden fer passar –utilitzo el clàssic popular català– bou per bèstia grossa; no és això –no és això.

I la darrera qüestió, que per nosaltres és molt rellevant, és el «què». Estem parlant d'infraestructures que no són noves: són infraestructures absolutament repetides, no hi ha cap element de novetat, perquè tot allò que diuen que faran és allò que ens han promès, en múltiples versions, que acabarien fent i que no han fet.

Però amb un element afegit: els pressupostos generals de l'Estat incorporen un punt, diguem-ne, que és molt rotund, de dir la previsió de finiment d'aquestes obres. En l'accés a l'aeroport de Barcelona ens aporten més elements de retard. Vostè parlava de la B-40: la B-40, d'acord amb la literatura estricta dels pressupostos generals de l'Estat, ens diuen que s'acabarà l'any 2020. Ens havien dit que era l'any 2019 i nosaltres ja ho trobàvem exageradíssim; estem parlant d'una obra eterna, una obra que va començar l'any 2006 –2006!–, i ara ens diuen que s'acaba l'any 2020. Només per això queda absolutament desacreditat.

Una altra que a mi em genera perplexitat total i absoluta, que potser és l'actuació en matèria viària que té una taxa interna de retorn més alta de totes les que puguem fer: és el pont de Castellbisbal, el pont que connecta l'A-2 amb l'AP-7, i que força la majoria de gent a haver de passar per l'autopista de pagament, haver de pagar el peatge de Martorell. Ens deien: «No, no, això s'acabarà a finals d'any.» Segons la literatura estricta dels pressupostos, diuen que la finalització és l'any 2019. Estem parlant d'un tram que és reduïdíssim.

I, per altra banda –i acabo amb el «què»–: el «què» és antic. El «què» no és de segle XX, és de segle XIX. És a dir, les intervencions que es van fer són una llista d'intervencions, estrictament. I aquest Parlament ha acreditat, i aquest Govern ha acreditat que quan parlem d'infraestructures no hem de parlar només de la infraestructura material, sinó de la gestió de la infraestructura. El concepte «digitalització» no apareix, és inexistent; és una llista clàssica d'actuacions de formigó, estrictament això: zero parlar de gestió, zero d'agenda modernitzadora.

I, per tant, li agraeixo aquesta interpellació, perquè ens permet confrontar dades. Ens agradaria, aquest mateix debat, poder-lo tenir obertament parlant de dades a fons.

I, en darrera instància, acabo tal com començava: en la mesura que això va de democràcia, de llibertat, de dignitat, aquest poble ja és prou madur per entendre que no li convenen cants de sirena, sinó decidir per ell mateix el seu futur de prosperitat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller Rull. Té la paraula el senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Com apuntàvem en la intervenció anterior, hem volgut deixar per a aquesta part l'element de la inversió en la xarxa ferroviària, perquè segurament aquest és l'element, diguem-ne, que pateixen –i dic «pateixen»– els ciutadans de manera més gran en el dia a dia, i també els efectes econòmics que això suposa, o els efectes negatius econòmics que això suposa.

Ens queixem del president del Govern actual, que va venir fa una setmana. Jo també vull fer esment d'unes declaracions de l'1 de febrer del 2008, a grans titulars: «Zapatero invertirá más de 10.000 millones en los trenes en Cataluña.» Sempre és el mateix: grans promeses i a hores d'ara el més calent és a l'aiguera, també. Per tant, no és una reclamació nova, no és una reclamació que vulguem trens de luxe, és una reclamació mínima

d'algunes inversions que s'han de fer en aquest país perquè els ciutadans simplement puguin anar a treballar, és que no demanem res que no sigui això.

El Govern espanyol s'ha dedicat a estendre el seu gran pla d'inversió a l'AVE amb un retorn socioeconòmic de dubtosa qualitat en la majoria dels casos, amb algunes línies que s'han hagut de tancar; això sí, inversions de, tranquil·lament, 2.000 milions d'euros per fer unes línies que després no tenen cap tipus de retorn econòmic.

Per tant, des del nostre punt de vista, la reclamació en Rodalies es fa més necessària que mai. I posem-ho en valor: els diners –com vostè apuntava, conseller– destinats en aquest pressupost 2017 per a Rodalies no s'adiuen absolutament. Ens van dir 4.000 milions per a aquests propers quatre anys; amb els 200 milions i escaig que hi han, o amb els 300 milions que hi han, no arriba ni a la meitat, si féssim un càlcul de fer-hi una inversió d'uns 500 milions anuals. Ai las! El ministre diu: «No, no, els propers anys augmentarem la quantitat.» Ja ho sabem, com funcionen aquests augments *a posteriori*, que mai arriben o decauen pel camí.

Per tant, el Govern espanyol ja ho va fer, ens va prometre aquell famós, fantàstic Pla de Rodalies, del 2008-2015: 4.000 milions d'euros, dels quals, set anys després, l'execució està vora un 13 per cent. Després hi ha aquell cúmul, diguem-ne, de circumstàncies quan la situació ja era insostenible. Apareix la ministra i diu: «Ara farem un pla urgent de millora de les instal·lacions, 300 milions d'euros», del qual se n'acaba executant simplement un 5 per cent. Per tant, des d'aquest punt de vista, promeses i promeses que no tenen cap conseqüència després material; per tant, seguim denunciant una i altra vegada més els incompliments del Govern espanyol.

Però és més..., i després hi ha un altre àmbit on ens afecta, també, i que és de vital importància per a aquest país: és, diguem-ne, el dispendi o la mala gestió que s'està fent del Corredor Mediterrani; una infraestructura declarada per la Unió Europea com una infraestructura del tot necessària, com una infraestructura prioritària per al país, per connectar des d'Algesires fins al cor d'Europa, i resulta que el Govern espanyol, amb aquells negocis que acaba fent sempre, s'acaba inventant que el Corredor Mediterrani acaba passant pel centre de la península. I destinem els recursos que s'haurien de destinar a tancar tot aquest corredor ferroviari que ens connectaria Europa amb la península..., destinat a això: a túnels de l'AVE a Chamartín i altres inversions d'aquestes. I, a més a més, la setmana passada, el ministre del ram no tenia cap mena de mania a dir que les obres de Castelló a Madrid formaven part del Corredor Mediterrani.

Per tant, no ho acabem d'entendre. Aquest model per nosaltres irracional d'inversions, que només tenen Madrid com a centralitat, diguem-ne, de totes les connexions, per nosaltres és un error des del punt de vista polític, però especialment des del punt de vista econòmic. El que cal fer... No és massa normal que en aquest país sigui més fàcil i més ràpid anar des de València a Madrid, que està a sis-cents quilòmetres, que des de València fins a Barcelona. És evident que hi ha una decisió política del Govern de l'Estat d'intentar alterar la connexió entre aquests dos territoris que històricament ha funcionat i que hauria de funcionar encara molt més.

I ja en la línia d'acabar, deia aquell altre filòsof –de fet, el mateix–: «Me gustan los catalanes, porque hacen cosas.» Doncs, miri, a nosaltres ens agradaria que, a banda de fer coses, poguéssim invertir, també, en les nostres infraestructures ferroviàries, viàries i aeroportuàries.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sanglas. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, senyor Sanglas, ha centrat aquesta segona part de la interpellació en infraestructures ferroviàries. S'ha referit a Rodalies, i s'ha referit a una de les infraestructures més estratègiques i que, sobretot, perquè la gent ens entengui, és una infraestructura que genera molts llocs de treball. La seva existència genera llocs de treball; la seva no existència ens fa perdre moltes oportunitats. Estem parlant, concretament, del Corredor Mediterrani.

Unes dades que es posen sobre la taula, es diu: «No, miri, escolti, Catalunya rep molt més que cap altre territori en previsió d'inversió en Rodalies.» Bàsicament, perquè hi ha dos grans sistemes de rodalies a l'Estat espanyol –grans–: el de Madrid i el de Barcelona –n'hi ha d'altres, també. Però el de Madrid està en una situació molt avantatjosa.

O sigui, aquí estem parlant... L'altre dia era a Vic; hi vaig presentar un llibre, que els el recomano, un llibre editat per Ferrocarrils de la Generalitat, sobre el tren de Granollers a Sant Joan de les Abadesses. És un llibre, diguem-ne, que explica les vicissituds d'aquesta línia, que va ser acabada l'any 1880. En la part central del llibre hi ha les fotos de com era la via al segle XX, al segle XIX i com és ara, i és exactament el mateix: estem parlant d'un tram de via única. A Madrid tenen trams quadruplicats, de quadruplicació de via. Totes les línies estan absolutament duplicades. Quadruplicar vies vol dir que hi passen els semidirectes, vol dir que hi ha trens que s'aturen a cadascuna de les estacions i d'altres trens que són trens ràpids. Això és el que nosaltres necessitem. I és evident que, amb uns termes de racionalitat, Catalunya hauria de rebre més aportacions.

Però hi ha una altra qüestió que és bàsica, que és una xifra –els demano que la puguin retenir–: 132 milions. Què vol dir «132 milions»? És de dir: el traspàs de Rodalies a la Generalitat és real o no és real? Perquè ens diuen que teòricament tenim el sistema de Rodalies traspasat. Els 132 milions són els que hauria de transferir l'Estat a la Generalitat de Catalunya perquè la Generalitat pagués Renfe. Mai no ens han transferit aquesta quantitat –mai. Qui paga directament Renfe és el Ministeri de Foment. Teòricament nosaltres tenim la transferència, tenim el traspàs, però els recursos no els tenim. I ara Renfe, que ja van desbocats, quan nosaltres els obrim expedients, diuen: «Escolti, si vostès..., aquest és un traspàs que, de fet, existeix poc, eh?, per entendre'ns. Perquè qui ens acaba pagant és Madrid, és el Govern espanyol, i no la Generalitat de Catalunya.» Estem parlant bàsicament d'això.

Però anem a xifres més clares. Miri, si l'any 2016 el pressupost per a Adif a Catalunya era de 336 milions, ara seran 304 milions, 32 milions menys, un 10 per cent. Si el pressupost de l'any 2016 de Renfe a Catalunya era de 140 milions, ara seran 93 milions, per tant, un 34 per cent menys. Després, el gran titular del president Rajoy, de dir: «Aquesta legislatura invertirem 1.800 en Rodalies.» SEITSA, que és l'empresa pública que, per exemple, fa la llançadora cap a l'aeroport de Barcelona, també es redueix un 13 per cent. Estem parlant d'això.

I amb relació al Corredor Mediterrani, el que ens diuen és: «El Vandellòs - Camp de Tarragona», el *bypass*. Clar, això no és Corredor Mediterrani –no és Corredor Mediterrani. Corredor Mediterrani és ample internacional, això és ample ibèric, estrictament ample ibèric: 75 milions d'ample ibèric. I els 45 milions del Castellbisbal-Tarragona, tercer fil? Ja no hi són. Hi eren l'any 2016, ho van descontractar i ara ja no hi són. Estem parlant essencialment i estem parlant bàsicament d'això.

Però en darrera instància, fixin-s'hi, o sigui, les dades són molt rotundes: som el 16 per cent de la població de l'Estat, generem el 19 per cent del producte interior brut, representem el 23 per cent del pes industrial de l'Estat espanyol, el 25 per cent de les exportacions, i ara estem parlant d'una inversió realment executada que no arriba ni al 8 per cent del producte interior brut. Estem parlant d'això. I, per tant, allò que teòricament hauria de ser la locomotora per l'Estat i pel sud d'Europa, acaba sent una locomotora absolutament escanyada. Això és el que hem de ser capaços de revertir.

Ens diuen que volen fer més plans? No ens calen més plans, el que cal és que es compleixin els compromisos adquirits. Volen que en parlem? Hi ha un òrgan, que és l'òrgan mixt, entre la Generalitat de Catalunya i l'operador, Rodalies. Hi ha un acord de capacitat entre la Generalitat de Catalunya i Adif: que hi entrin a fons, que hi treballin a fons. Tot ho tenim escrit –tot ho tenim escrit–, el que necessitem són mecanismes clars i tangibles perquè es pugui complir.

I la darrera qüestió: què és el que necessitem? És fer-ho nosaltres. I per això el que hem demanat és la transferència. I per això el procés sobiranista va començar parlant d'infraestructures, fent-ho nosaltres ho farem possible, i tenint les eines de qualsevol país normal, que és tenir un estat propi, ho farem possible.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta
Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures

300-00155/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas... Señor Rull, yo a usted no le entiendo. Si se presentan inversiones, porque se presentan; si no se presentan, porque no se presentan; si se invierte, porque se invierte; si no se invierte, porque no se invierte. Perdóneme la broma, pero es usted lo más parecido al pitufo gruñón.

Usted lo que tiene que hacer es dejarse de quejar, o no, o quéjese. Me parece bien que se queje, pero que tenga una actitud más proactiva, de colaboración, y, si va a un encuentro al que le invita el Gobierno de España, no puede ser que el *conseller* de Territorio haga el papel del Caballero de la Triste Figura –no puede ser. Usted tiene que ir como *conseller*, quéjese, y luego, oiga, ¿en qué podemos colaborar? Y ese ha de ser su papel.

Y vamos a hacer un pequeño repaso histórico sobre las inversiones del Estado en Cataluña, porque seguramente usted tiene unos números –supongo que saldrán de alguna fundación extraña–, pero al final lo objetivo es el que es. La historia reciente nos demuestra que la Administración que más invierte en Cataluña no es la de la Generalitat, es el Gobierno de España. Y eso es así, le gustará o no, pero es así. Desde el 2011 al 2015, el Gobierno de la nación ha invertido 2.254 millones de euros, un 45 más, que la Generalitat, que invirtió 1.500 en este periodo. En este periodo, desde el Gobierno de la nación se invierten 386 millones en carreteras; en ferrocarriles, 488 millones, más del triple que la Generalitat, y en puertos, 91 millones.

¿Nos comparamos con alguna comunidad? Será con Madrid, ¿no?: 7 millones en Cataluña, 6.800.000 en Madrid, dos grandes capitales. Pues, por ejemplo, en el año 2015 se invierte un 52 por ciento más en Cataluña que en la Comunidad de Madrid. Y en los últimos cinco años, un 40 por ciento más en Cataluña que en la Comunidad de Madrid. Y ahora viene el Gobierno de España y anuncia una inversión de infraestructuras en Cataluña hasta el año 2020 de 4.200 millones. Y encima ustedes se siguen quejando.

¿Le parece mal que el Corredor Mediterráneo acabe en el 2020?, ¿le parece mal que se ejecute? ¿Le parece mal que se inviertan 850 millones para las carreteras, como por ejemplo la autovía orbital, la N-340, la 240? ¿Le parece mal que se inviertan 587 millones para los puertos de Tarragona y Barcelona? ¿O le parece mal que se inviertan 1.882 millones para Rodalies hasta el 2020 y, acumulado, 3.900 hasta el 2025? Le parece mal, por lo que veo. *(Pausa.)* No...

¿Que hace falta mejorar Rodalies? Seguro. Estamos de acuerdo, nadie lo niega. Pero es verdad que tenemos una red ferroviaria antigua porque es de las primeras que se instaló en el Estado español, y, evidentemente, se tiene que adaptar. Y lo que tienen que hacer es colaborar como gobierno. ¿Cómo? Siempre se lo digo: por ejemplo, no prometer frecuencias que no se pueden cumplir para quedar bien con los alcaldes y que técnicamente son imposibles. ¿Van ustedes a colaborar con el Gobierno de España para que esas inversiones se puedan ejecutar? ¿Van a tener una actitud propositiva para que esto se lleve a cabo?

Porque para quejarse hay que tener una comparativa. Y nos vamos al presupuesto del 2017: situación inversora respecto a las otras comunidades autónomas. Cataluña es la segunda comunidad autónoma receptora de inversiones por parte del Gobierno del Estado y la primera en volumen de obra: solo estamos por detrás de Andalucía, con la que además empatamos en porcentaje, en un 13,5 y un 13,4 por ciento de inversión. El resto de comunidades autónomas, incluida Madrid, están por detrás nuestro.

Dicen que en números reales bajamos. O no –o no–: porque si ustedes lo comparan con el presupuesto ponderado del 2016, aquí no se baja ni un euro; al contrario, se au-

menta un 5 por ciento. Por lo tanto, de agravio comparativo, ninguno. Y, si acaso, somos los más beneficiados de la inversión propuesta por el Gobierno de España.

Yo entiendo que todos queramos más inversiones para nuestro territorio –yo lo entiendo–, pero hay que dejar de jugar a ser pirómanos de la política, y si se gobierna, pues, aceptar la responsabilidad que se tiene. Eso sí, la gran aportación del presidente de la Generalitat era pedir una cláusula de incumplimentariedad; que yo, cuando lo leí, pensaba que iba por él, por él o por ustedes, porque como están constantemente intentando no cumplir con la ley, pues digo: «Irá por ellos, ¿no?» Pero esa es la gran aportación del presidente de la Generalitat.

Pero dejemos de hablar de su papel como jefe de la oposición del Gobierno de la nación y hablemos del papel que le corresponde como *conseller* de Territorio. ¿Qué han hecho en los últimos años? ¿Cuál es la gestión de la Generalitat en infraestructuras? Si hubiese que ponerle una nota, sería de suspenso. Pero hablemos de datos, que es lo objetivo.

Cataluña, como comunidad, es la que tiene el presupuesto más alto de toda España, pero la que menos invierte en sus propias infraestructuras. Madrid, por ejemplo, con un presupuesto mucho menor que la Generalitat de Cataluña, en el año 2016 licitó el triple de obra pública con recursos propios. ¿Por qué? Porque supongo que a otras comunidades autónomas les interesan los problemas del día a día. A ustedes..., su prioridad es su ficción, su *procés*, y con todo esto desvían el debate político de lo que es realmente importante: seguridad ciudadana, eliminar barracones escolares, mejorar la sanidad y, evidentemente, las infraestructuras.

Señor *conseller* –y aquí coincidimos, seguro–, las infraestructuras tienen una importancia capital en la competitividad, en la calidad económica y social de un territorio. Su planificación, construcción y mantenimiento ha de ser de actuación prioritaria por cualquier gobierno y cualquier sociedad, y además exponer unas infraestructuras que den servicio al ciudadano, pero también que puedan atraer inversiones que ayuden al crecimiento económico y a la creación de empleo. Por lo tanto, una sociedad que prospere depende de sus infraestructuras. Ellas, por sí solas, no generan desarrollo, pero no tenerlas sí que es verdad que nos perjudica al desarrollo potencial de un territorio.

Y en base a esto, en lo que seguro que estamos de acuerdo, entendemos que Cataluña es la principal región de desarrollo económico del sur de Europa, con un sector turístico e industrial importante. ¿Qué hacen ustedes? Quejarse constantemente y cubrirse con el manto del victimismo, y, 2, quejarse pero no predicar con el ejemplo: ¿cuál es la media de inversión en porcentaje de los presupuestos en las comunidades autónomas en España? El 1,7; en los últimos cinco años, el 1,7. ¿Cuál es la media de la Generalitat? El 0,99; no llega ni al 1 por ciento, muy por debajo de la media española.

Hablan de ejecución y de inversión de obra pública por parte de la Generalitat. Yo le pondré algún ejemplo rápido. Aeropuerto Alguaire-Lleida: un coste de 91 millones de euros y que es un auténtico fracaso de gestión empresarial y comercial –un auténtico fracaso. Incluso el aeropuerto de Castellón está..., y supera al de Lleida a nivel empresarial y de vuelos. Si es que ya nadie habla de Castellón, por eso no hablan de Lleida, ustedes. Y esperemos que el Corredor Mediterráneo pueda ser una oportunidad para el aeropuerto de Lleida.

Algo que ustedes hacen muy bien, y se lo reconozco, y son unos auténticos *cracks*, que es crear estaciones de metro fantasma. Tenemos la de Ernest Lluch, entre El Hospital y Barcelona, con un coste de 57 millones, paralizada, muerta..., con un gasto de 57 millones, y espero que usted me explique qué piensan hacer con esa estación.

O el barrio de la Zona Franca de Barcelona, que ustedes han agujereado un barrio entero. Han abierto no sé cuántos pozos para luego no tener ni una simple parada de metro de la L9, L9 y L10: fracaso de gestión. Y ya no hablemos de la C-55; si a esto se le llama «ejecutar», lo que me extraña es que no lleguen al 100 por cien. Con estas chapuzas ustedes tenían que haber ejecutado el 100 por cien de la obra pública. Así no se puede reclamar nada.

Eso sí, la inversión de la Generalitat en las comarcas baja 140 millones de euros, baja un 11 por ciento. Yo espero que la prensa subvencionada dé el mismo trato informativo, o desinformativo, que se ha dado de las inversiones del Estado en Cataluña.

Y voy rápido. Algunos datos de cómo baja la inversión en las comarcas por parte de la Generalitat: Baix Penedès, un 30 por ciento; Les Garrigues, un 87 por ciento; Baix

Empordà baixa un 49 per cento; en el Garraf, comarca en la qual ustedes hacen pagar uno de los peajes más caros, un 46 por ciento; en el Vallés Occidental, donde hay problemas con Ferrocarriles de la Generalitat, un 57 por ciento; Barcelonés, una comarca que por su centralidad tiene que tener una inversión importante, un 20 por ciento, y Baix Llobregat, que reclama mejoras en sus conexiones entre los municipios, baja un 36 por ciento. Esa es la inversión de 2017 por parte de su Gobierno.

Yo le pido, señor *conseller*, que nos detalle las inversiones más prioritarias para ustedes que son de su competencia –que las detalle–, porque lo único o lo último que sé de usted es que, cuando desaparezcan los peajes, quieren seguir cobrando por pasar por las autopistas de Cataluña. Ahí está la idea de implantar una tarifa plana para las autopistas. Es lo último que sé de usted: todo por la pasta. (*Remor de veus.*) Luego dirán que en Cataluña se pagan más impuestos, tasas y precios públicos, pero eso –eso– no es culpa del Estado español: es culpa del Gobierno de la Generalitat.

Espero que el nivel de compromiso público –compromiso público– que ha tenido el Gobierno de España con las inversiones de Cataluña lo tenga el Gobierno de la Generalitat para que todos los catalanes sepamos qué es lo que quieren hacer y cuáles son sus prioridades. Y el tiempo pondrá y quitará razones, y pondrá a cada uno en su sitio.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Villagrasa. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, m'aplico allò de «respira fondo i compta fins a deu». I, per tant, mentre l'estava escoltant no he comptat fins a deu: fins a vint, trenta, quaranta, cinquanta, i he respirat molt fondo. Bé, interessant, no? I, per tant, crec que estic en condicions raonables de sortir sense esverrar-me en aquesta rèplica.

Parlant seriosament, vostè insistia a dir «¿le parece mal?»: «*Le parece mal* que hi hagi aquesta promesa d'inversions?», «*Le parece mal* que fem l'acte a Barcelona?» «¿Le parece mal?, ¿le parece mal?»... No, no, escolti: jo el que vull és que les coses es facin, el Govern de Catalunya el que vol és que les coses es facin, que no hi hagi *performances* ni actes públics, sinó que hi hagi fets. En els fets ens trobarem, perquè els fets són avaluable i són tangibles, i aquí és on hi ha una discrepància rotunda entre alguns elements de postveritat que vostè posa sobre la taula, i els fets, tossuts, que sistemàticament els desmenteixen.

Per tant, què és el que demanem, modestament, des del Govern de Catalunya? Menys gesticulació i més operativitat en benefici de la gent de Catalunya. Perquè la gesticulació en aquests moments ja no val, i hem passat d'una etapa de desesperança a una etapa d'indignació raonable i responsable per part de la gent.

I vostè també diu: «Col·laborin.» Col·laborin? Parèntesi: si puc ser d'aquesta rotunditat que estic sent com a titular del Departament de Territori i Sostenibilitat, és perquè el Govern de Catalunya s'ha abocat a col·laborar amb l'Estat. Miri, quan les inversions en Rodalies no arribaven, i els trens s'aturaven i la gent es desesperava, què va fer l'anterior titular del Departament de Territori i Sostenibilitat i el seu equip, que també és el meu equip? Que és, bàsicament, asseure's en el Ministeri de Foment, Adif, Renfe, i puntejar actuació per actuació, i fer aquell pla de 306 milions d'euros per tal de garantir la fiabilitat del sistema. És un nivell màxim de col·laboració, màxim de corresponsabilitat –màxim.

Havia de tenir una durada de dos anys, aquell pla d'emergències, 2014-2016. Només n'ha entrat en funcionament el 8 per cent. I vostè encara ens diu que hem de col·laborar? Que col·laborem? Nosaltres parlarem tantes vegades com faci falta; on ens cridin a parlar i a dialogar, el Govern de Catalunya sempre hi serà. Però, home!, ho hem de fer sobre una base sòlida, i, per tant, no ens pot venir aquí a dir que..., *pitufo gruñón*, barrufet rondinaire –m'agrada més aquesta segona expressió, és més nostrada, diguem-ne, no?–, i dir que no col·laborem. Això no és cert.

Però li plantejo un repte, que és el següent: miri, en l'època del conseller Nadal, que hi havia una presumpció immensa de bona fe, per entendre'ns, una presumpció eterna de bondat, es van fer dos convenis: un l'any 2005, Departament de Política Territorial i

Obres Públiques i Ministerio de Fomento, que feia referència a la xarxa viària; i un altre, posteriorment, que es va fer l'any 2006, de la xarxa ferroviària. És un exercici molt interessant, li'n lliuraré les dades i, si em permeten, les farem arribar a tots els portaveus d'infraestructures dels diversos grups parlamentaris; és un bon exercici.

Eren, perquè s'ho imaginin, dues llistes. Deien, des de l'any 2005 fins a l'any 2012, en matèria viària, quines actuacions ha de fer la Generalitat de Catalunya i quines actuacions ha de fer l'Estat. Era una doble llista. I en matèria ferroviària, exactament el mateix. Doncs, miri, amb data d'avui –i aquí veiem el nivell d'execució real d'un i l'altre– el Ministeri de Foment ha licitat, a preus del protocol, un 31 per cent de l'obra en matèria de carreteres que s'havia previst de licitar fins a finals del 2012. És a dir, 786 dels 2.510 milions. I la Generalitat de Catalunya ha licitat el 69 per cent de les actuacions previstes. Aquesta és la prova més evident, més clara, més fefaent de qui executa, qui té una actuació diligent, malgrat que els recursos són limitats.

Però si això ja és molt estrident, passem al protocol d'infraestructures ferroviàries. Més clar: amb data d'avui, el Ministeri de Foment ha licitat, a preus del protocol, només un 26 per cent de l'obra que s'havia previst licitar fins a l'any 2012. La Generalitat de Catalunya, amb un dèficit fiscal galopant, en plena crisi financera, amb els mercats financers tancats, ha licitat el 87 per cent d'allò que es va comprometre a fer.

Vol que l'hi digui en termes més evidents, més comprensibles? Miri, la Generalitat de Catalunya, des de l'any 2011, ha invertit més de 1.100 milions en ampliació de la xarxa de metro i Ferrocarrils de la Generalitat, que vol dir perllongament de Terrassa: 4,5 quilòmetres, 400 milions d'euros, 3 noves estacions en funcionament; perllongament de Sabadell: 4,5 quilòmetres, 430 milions d'euros, 5 noves estacions –2 han entrat en funcionament, les altres 3 amb caràcter immediat hi entraran–; finalització de 20 quilòmetres de la línia 9 del metro: 2.881 milions d'euros; continuació de la línia 9 a la zona de la línia 10 Barcelona - l'Hospitalet: 82 milions d'euros. Resum de la Generalitat 2011-2017: 29 quilòmetres més de xarxa, més de 1.100 milions d'euros d'inversió, 23 noves estacions ferroviàries.

Fem un resum de l'Estat 2011-2016: zero quilòmetres més de xarxa; un 13 per cent dels 3.641 milions d'euros compromesos entre 2008 i 2015; cap nova estació; la Sagrera, que és un escàndol, i Sant Andreu Comtal, aturats; soterraments de Montcada, Sant Feliu i l'Hospitalet sense concrecions.

Aquesta és la diferència, i aquesta és la diferència rotunda. Vostè pot venir aquí i fer un exercici de postveritat, i pot venir a insistir en allò que està pressupostat, però hi insisteixo: entre allò que es pressuposta i allò que executa hi ha un decalatge que és simplement extraordinari, inacceptable.

Però malgrat una transferència o un traspàs de Rodalies mal fet, hem posat en funcionament l'R8 de Rodalies, Rodalies de Girona, Tarragona i Lleida; nou servei de la línia de la Pobla de Ferrocarrils de la Generalitat. Amb dades, increment de viatgers espectacular: en aquests moments ja estem al 200 per cent d'increment de viatgers entre una línia operada per Renfe i operada per Ferrocarrils de la Generalitat; 33 noves línies de bus exprés; 150 milions d'euros pagats entre 2011 i 2015 per a 24 trens nous de les unitats 113, etcètera. Estem parlant essencialment d'això.

Però, a partir d'aquí, vostès i el seu partit, i el seu Govern a l'Estat espanyol, que ens sotmet amb un dèficit fiscal absolutament galopant, vostès ens diuen: «Escolti, facin, mantinguin el ritme d'inversió.» I m'ha parlat de la línia 9 del metro, i, implícitament, dels peatges a l'ombra, de les grans inversions. Miri, nosaltres, com a país, ens hem hagut d'endeutar innecessàriament, fent grans actuacions amb peatge a l'ombra; per exemple, el desdoblament de l'eix Transversal, que ha estalviat una quantitat de vides humanes, no amb recursos pressupostaris perquè no els tenim, sinó amb sistemes de pagament diferit: desdoblar l'eix Transversal ens va costar 710 milions d'euros, n'acabarem pagant 3.300. Per què? Perquè l'única alternativa a fer-ho era fer un peatge explícit o anar amb un sistema de pagament diferit.

Aquest és el tema, i aquest és el tema de fons. Si nosaltres poguéssim recuperar només la meitat del dèficit fiscal de Catalunya, el volum de recursos que anem destinant a pagar interessos per la línia 9 del metro o pels peatges a l'ombra, es reduiria de manera substancial perquè podríem afrontar moltes obres a pulmó pressupostari. Aquesta és la diferència bàsica.

Per tant, si vostès volen estar al costat de la gent, fer un plantejament seriós, rigorós, no des de la gesticulació sinó des dels fets, sempre hi trobaran el Govern de Catalunya. Però si vostès volen tractar-nos permanentment –el Govern espanyol i el partit que vostè representa– com a menors d'edat, tindran sempre el Govern de Catalunya dempeus per evitar-ho.

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats...

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rull. Té la paraula el senyor Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Señor *conseller*, tiene gracia que ustedes hablen de «*performances*»; tiene gracia que hablen de «espectáculos», de «*performances*», si los días históricos los organizan ustedes –tiene gracia.

Lo que se hizo el otro día, al final, fue informar a los ciudadanos de lo que iba a hacer el Gobierno de España, en lo que iba a invertir en Cataluña. Porque ustedes tienen la manía de desinformar. Y, al fin y al cabo, lo que se hizo fue informar.

Luego hablan de sus ejecuciones de obra. Yo he dado algunas pruebas. Tal y como hacen la obra pública, si lo extraño es que no la ejecuten cien por cien: obras mal acabadas, mal ejecutadas, sobrecostes, sobrecostes espectaculares. Ahora hay una propuesta aprobada que es que el tranvía pase por medio de la Diagonal. Nosotros estamos en contra, por ejemplo. Miedo me da, tal y como ejecutan una obra, que pasen el tranvía por el centro de la Diagonal –miedo me da.

Mire, si quiere hablamos del Corredor Mediterráneo. Antes no sé quién era que hablaba por aquí que iban a hacer un acto para explicar el Corredor Mediterráneo en Cataluña, en Cataluña y de Cataluña al mundo. El Corredor Mediterráneo es una infraestructura que vertebra la economía del territorio de España; pasa por cuatro comunidades –por cuatro–: no acaba en la frontera y al sur de Tarragona, empieza en Algeciras y acaba en la frontera con Francia.

¿Cuál es el Gobierno que ha puesto el Corredor Mediterráneo encima de la mesa y está ejecutando la obra? El Gobierno del Partido Popular. Tardará más o menos, pero se está ejecutando, y en Tarragona sabe que están avanzando muy bien, esas obras. Sí, y lo sabe, no diga que no –no haga de pitufo gruñón.

Hablemos de la Sagrera: ¿por qué está paralizada la Sagrera? No es culpa del Gobierno del Estado y lo sabe: hay un proceso judicial –no es culpa del Gobierno español.

Accesos al puerto. ¿Quién puso las pegas para hacer las obras al acceso al puerto de Barcelona? El Ayuntamiento de Barcelona. Hablan del aeropuerto. ¿Ustedes realmente quieren gestionar el aeropuerto de Barcelona? –¿realmente lo quieren gestionar? Si con la experiencia que tienen con el aeropuerto de Lleida, que es un auténtico fracaso, bastante tendremos con intentar que sobreviva económicamente esta infraestructura.

Señor *conseller*, yo le doy otro dato más, otro dato histórico, ¿eh? Obra pública del Gobierno de España 2006-2015, últimos diez años. ¿Dónde se ha invertido más? ¿Lo sabe? Cataluña, 17,7 por ciento –17,7 por ciento–, y lo sabe usted, no diga que no: 8.200 millones. La segunda es Andalucía; la tercera, Galicia, con un 12 por ciento.

Ustedes lo que tienen que tener es máxima colaboración con el Gobierno español, con el Gobierno de España. No se quejen tanto. Si algo va mal, hablen. Yo estoy convencido de que se podrán solucionar las cosas.

(*L'orador mostra a la cambra un full en què es reproduïxen diversos pictogrames.*)

Todo esto son las inversiones para 2017 por parte del Gobierno de España. Supongo que las tendrá, supongo que sabrá cuáles son. Pocas no son, ¿eh? Son estas. Si no lo tiene, yo también se lo puedo hacer llegar a usted y al resto de grupos. Pero es bueno conocerlo. Yo al final, señor *conseller*..., el tiempo pondrá a cada uno en su sitio.

Pero yo le pido: hagan ustedes un ejercicio de transparencia y expliquen a la ciudadanía cuáles son sus inversiones en infraestructuras para este año, públicamente, que lo hagan. Porque al menos los ciudadanos ahora saben más o menos qué es lo que quiere hacer el Gobierno de España aquí, porque lo hemos explicado, se ha explicado. ¿Y ustedes? No lo sabe nadie. Alguna obra tendrán pensada, como el tranvía por la Diagonal.

Explíqueno, háganlo públicamente. Y luego, pues, en ese periodo de tiempo veremos cuál será la ejecución.

Yo ya finalizo, señor *conseller*, pero, ustedes, poca credibilidad en la buena ejecución de la obra pública. A ustedes, sobre sus hombros, les va a pesar siempre la L9, una obra con un sobre coste desmesurado y mal finalizada.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Hi ha un nou personatge mediàtic públic, a nivell no dels Estats Units sinó ja a nivell mundial, que és una consellera del president Trump que es diu Kellyanne Conway, que va emprar un concepte que, diguem-ne, el poden manllevar tranquil·lament, que és el concepte «*alternative facts*» –fets alternatius. Se'n recorden quan el va explicar, aquest concepte? Quan el portaveu de la Casa Blanca diu que, en la presa de possessió del president Trump hi ha hagut més assistència de públic que mai a la història amb cap altre president. I es van ensenyar dues fotografies: una de la presa de possessió del president Obama –allò, ple, molt, per entendre'ns–, i l'altra del president Trump. I li pregunten a la senyora Conway: «–Home, com pot respondre a això? –Fets alternatius.» Aquesta és la idea. I la seva interpel·lació ha sigut de fets alternatius, que vol dir crear una realitat virtual.

Parlem de coses concretes, tangibles. Jo li he proposat una metodologia, li he proposat aquesta metodologia, i el que ens agradaria és que, en aquesta discussió entre el Grup Parlamentari del Partit Popular i el Govern de Catalunya, la resta de grups parlamentaris poguessin participar-hi activament o si més no fer de notaris.

Jo li he proposat aquest mecanisme, que és: agafem els dos protocols que va signar el conseller Nadal amb la ministra Magdalena Álvarez, que era aquesta llista molt exhaustiva del que havia d'executar cadascuna de les administracions. Treballem sobre aquesta base. Perquè el problema és que, mentre la Generalitat de Catalunya té projectes nous, que els posa sobre la taula: l'ampliació de la C-58, l'ampliació de capacitat; els tres ponts a la C-14; l'ampliació de la capacitat de la C-16..., tots aquests elements, mentre nosaltres posem projectes nous sobre la taula, els projectes de l'Estat, malauradament –hi insisteixo: malauradament–, són projectes antics, alguns dels quals venen pràcticament des de principis dels noranta, el desdoblament de l'R3, per exemple.

Utilitzem aquest mecanisme, utilitzem aquesta metodologia, perquè, si no, això és molt poc operatiu, molt poc constructiu. Ve aquí, ens explica els seus fets alternatius, la seva postveritat, nosaltres l'hem d'escoltar, no quedem complaguts i, mentrestant, què? Nosaltres el que volem és canviar, i canviar les coses.

I en aquesta línia mateixa, home –i m'ho apuntava el diputat Bel–, diu: «El Corredor Mediterrani, que vertebrava quatre comunitats autònomes: el territori de Catalunya, el País Valencià, Múrcia, Andalusia.» No, no: ara vostès han aconseguit que en vertebrin més. Amb la seva insistència infatigable, a Brussel·les primer, pel corredor central dels Pirineus, que era una autèntica insensatesa, i després incorporant Madrid, la Comunitat de Madrid, la comunitat de Castella - la Manxa i Aragó en el que és el Corredor Mediterrani. Ho han aconseguit, per tant no es treguin mèrits, que aquest és, en molt bona mesura, mèrit seu, i això és el que fa que hi hagi més inversió del Corredor Mediterrani en el ramal de Madrid que no pas estrictament allà on es concentra la part més important de producte interior brut. Aquesta és la diferència, i aquesta és la diferència bàsica i substancial.

I hi tornem a insistir una altra vegada: dilluns anirem a Madrid a presentar els treballs de la Taula Estratègica del Corredor Mediterrani. Se'n recorden, del poeta Salvador Espriu? Salvador Espriu parlava..., a l'«Inici de càntic en el temple» deia: «Hem viscut per salvar-vos els mots, / per retornar-vos el nom de cada cosa, / perquè seguíssiu el recte camí / d'accés al ple domini de la terra.» El concepte «salvar els mots» en aquests moments és fonamental, és bàsic. No podem dir que el Corredor Mediterrani és el que no és –no ho podem dir.

Vostès no poden dir..., i no són creïbles quan diuen que el Corredor Mediterrani és fer un desdoblament d'una via amb ample ibèric, perquè això no ajuda ningú. I sap quin és el problema? Que més enllà de citar Espriu, al darrere hi ha moltes empreses, a Catalunya i al País Valencià, que estan en disposició d'invertir molts diners per gene-

rar molts llocs de treball que, per culpa d'aquesta incertesa, per culpa de no tenir una agenda clara, per culpa d'aquestes expressions de postveritat, simplement, no invertiran. I perdrem llocs de treball, i perdrem oportunitats, i afeblirem l'estat del benestar, no a Catalunya o al País Valencià, sinó al conjunt de l'Estat espanyol.

Fem aquest exercici de responsabilitat. Si n'hem de parlar seriosament, asseguem-nos i fem-ho. Tant de bo algun dia vinguin amb un camí que pot ser un camí de progrés, de benestar, de futur, de rigor i de seriositat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller Rull.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nomenament del nou director de TV3

302-00134/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nomenament del nou director de TV3, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

(Pausa.)

Senyora Albiach, quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; bon dia a tothom. Abans de començar a parlar estrictament de la moció, sí que volia fer un apunt. Ahir durant la sessió de control el president de la Generalitat ens va acusar de que presentant aquesta moció fèiem llistes negres de periodistes que no ens agradaven com pensen. Jo al senyor president, encara que no estiga, li diria que sí aquesta és tota l'autocrítica que fan, doncs, és..., mal anem com a país, flac favor fem a la democràcia i, clarament, aquestes actituds qui més les pateixen són les professionals i els mitjans públics de Catalunya. No poden expulsar les culpes cap a la resta d'una decisió que hui és de la majoria, no meva ni del meu grup, sinó de la majoria; degrada la credibilitat d'un mitjà que ha de tornar a ser referent de les televisions públiques.

I, dit això, situem-nos en la moció. Aquesta moció només té una intenció, que és que la persona que estiga com a responsable de la direcció de TV3 siga escollida per criteris exclusivament professionals, i no per motius ni polítics ni partidistes. I, en aquest sentit, és molt clara, diu tres coses: la primera és reprovar el nomenament del nou director; la segona és restaurar la normalitat del consell de govern de la corporació, i la tercera és buscar una alternativa al model que sotmet els mitjans de la corporació a les anades i vingudes dels partits que formen part del Govern, perquè aquest és el centre de la qüestió.

És a dir, des de fa anys la corporació té principalment dos problemes: el primer és l'infrafinançament, i el segon és la gestió política que es fa dels mitjans de la corporació. I no ho diem nosaltres –a mi ja em van escoltar en la interpellació fa quinze dies a la sessió de control de la corporació–: ho diu el comitè d'empresa, ho diu el consell professional, el col·legi de periodistes, el sindicat de periodistes, el Llibre blanc de l'audiovisual. Però és que ara també ho han dit el senyor Enric Marín, Jaume Ferrús, Miquel Puig, Joan Majó i Joan Manuel Tresserras; és a dir, ho han dit cinc exdirectius, antics responsables dels òrgans de la corporació, i, a més, l'exconseller de Cultura. I aquestes cinc persones han signat el document «La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que Catalunya necessita», carregant i denunciant la politització dels mitjans públics i demanant una millora substancial del seu finançament.

La corporació necessita, d'una banda, un model de cogestió on els treballadors i les treballadores puguin implicar-se activament, formant part del consell de govern i caminant cap a una gestió despolititzada i professional de la corporació. I d'una altra banda, la inversió en la corporació, que està greument afectada per les retallades des de fa anys: és del tot insuficient si realment volem que siga un bon servei públic, si volem que siga motor de l'audiovisual i si, a més, volem que siga promotor de la llengua. Una ambició tan gran i tan necessària exigeix un finançament adequat, i per tal que això siga possible hem de passar dels trenta euros per persona i any que s'hi està dedicant a cinquanta.

I si tanta gent de procedències tan diverses i d'opinions tan diferents han aconseguit posar-se d'acord per a diagnosticar quins són els mals que tenen els mitjans públics i, a més, proposar-hi solucions, el Parlament no ens podem quedar enrere. Si els partits no accepten que la «corpo» ha de funcionar amb un interès partidista, si els diputats i les diputades no accepten que el principal objectiu de la corporació ha de ser l'interès general, estem fallant en el nostre rol com a representants.

I ja només fer un breu apunt pel que fa a les esmenes. Agrair al Grup de Ciutadans les esmenes que ens han presentat, i, d'una altra banda, a Junts pel Sí, que no li hem pogut acceptar cap esmena, doncs, perquè suprimien la necessitat imperativa de reformar el consell de govern de la corporació, i, a més, plantejaven «valorar» –valorar– si calen nous criteris per a l'elecció dels directius dels mitjans de comunicació públics. És que ja no estem en el moment de valorar, és que la diagnosi està feta, i el mal està fet, no? Vull dir, «valorar» ja és una pantalla passada. Vull dir, el que necessitem és que valoren sumar-se a aquesta moció per a refer i fer les coses bé, i no com les han fet fins ara.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Jordi Cuminal.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, diputades, diputats, cinc minuts per intentar desenrotllar cinc conceptes sobre la mateixa moció, sobre les nostres esmenes, sobre el director de TV3, sobre els professionals independents i sobre la despolitització de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Sobre la moció, dir-los que a algú se li n'ha anat la mà, eh? Aquesta setmana hem vist com exresponsables de la corporació pontificaven; com comitès, grups i sindicats pitjaven a fons l'accelerador; com alguns partits, atemorits, no han sigut capaços d'aturar una dinàmica que en privat reconeixen que no els agrada. I, per tant, a la universitat, a TV3, al Parlament, potser una mica a tot arreu, a algú se li n'ha anat la mà. I aquesta moció n'és el resultat. Veurem si tot això amaga segones intencions, llavors potser les coses seran una miqueta més clares.

Sobre les nostres esmenes, un intent de posar seny, senyora Albiach. Quina és la nostra feina al Parlament? És a dir, quines són les funcions del Parlament? Fer lleis, aprovar pressupostos, impuls de polítiques, control del que fa el Govern. La nostra feina no és anar reprovant i anar demanant dimissions. Recordem que el director de TV3 no és un càrrec polític, és un professional laboral. Els acords que proposen no tenen cap aplicació possible en aquest Parlament. És una moció per fer bullir l'olla. Estan fora del Reglament del Parlament, amb el que proposen, vagin amb compte –estan fora del Reglament–; si les matemàtiques no fallen, demà tindran notícies del Tribunal Constitucional.

Nosaltres simplement proposàvem –proposàvem– en l'esmena que incorporéssim, en el debat de modificació de la llei de l'audiovisual, parlar-ne. Perquè, sap què passa? Que demà hi han compareixences, que hi han hagut més de trenta propostes per refer les lleis de l'audiovisual, i per esmenar el procediment de com s'escullen els directors de TV3 i Catalunya Ràdio, de les trenta propostes que han fet tres grups, no n'hi ha ni una. Tal com s'ha escollit el director de TV3 respon a una llei que vostès, en la modificació de la llei de l'audiovisual, no qüestionen. Aquest és el sentit que dèiem: valorem si en volen parlar. Perquè, quan volen canviar-ho tot, això els havia passat absolutament per alt.

Vaig ràpid, que se m'acaba el temps. Sobre el director, per què el reproveu? Per quin motiu?, què ha fet?, què ha dit? En la moció que presenten no hi ha exposició de motius, només acords: «Fem fora aquest, fem fora l'altre.» He llegit –clar, com que no hi havien motivacions– la seva interpellació. I vostè hi deia: «Ningú ha qüestionat ací la trajectòria professional de Vicent Sanchis, no he dit ni una sola paraula de la trajectòria professional.» Si no porta ni quinze dies al càrrec i no qüestiona la seva trajectòria professional, per què en vol reprovar el nomenament?

És pel que va dir quan va comparèixer a la comissió de control, just al ser nomenat?, que va dir: «No vull que ningú senti TV3 com un territori hostil, vull defensar l'honradesa del periodisme que es fa a TV3, i a banda dels seus interessos polítics vull desta-

car que, per parlar de TV3, s'han de tenir en compte els interessos televisius.» No estan d'acord en tot això? Per què el reproveu? Jo els ho diré: el reproveu pel que pensa.

I ara parlarem dels professionals independents que volem que dirigeixin la corporació. Volem professionals de prestigi a dirigir els mitjans de la corporació sempre?, o només quan pensen d'alguna manera determinada? Algú pot ser periodista de llarga trajectòria i al llarg d'aquesta trajectòria no haver escrit, no haver opinat i no haver pres partit en cap circumstància? I si el que ha escrit i ha opinat no ens agrada, passa a ser prescindible? –encara que sigui bo, com deia ahir el president de la Generalitat. Hi ha llista de bons i dolents a l'hora d'escollir periodistes? Els que intenten prescindir dels que pensen diferent és, senzillament, que intenten prescindir dels que pensen, i això és un comportament molt estrany en la democràcia liberal i en l'estat de dret.

Sobre la despolitització de la corporació de què tots parlareu avui, dir-vos que aquesta moció és una gran ingerència política. S'hi demana reconsiderar un nomenament no per la trajectòria professional, no pel que aquesta persona hagi fet ni dit en l'exercici del seu càrrec, sinó pel que aquesta persona pensa. Aquesta moció és un veto polític a un periodista. Per això els demano que s'hi repensin: això no va de guanyar o perdre una moció, això va de participar o no participar en la cacicada més gran que s'ha fet mai a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Junts pel Sí no hi participarà. Per alguns, quedaran els discursos; per nosaltres, el compromís amb la independència de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I per acabar: visca la llibertat de pensament i visca la premsa lliure.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Cuminal. A continuació, per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; bon dia, consellera. Diputats, diputades, persones que ens acompanyen, bon dia a tothom. Bien, hoy estamos tratando este asunto porque a quien se la ha ido la mano es al Gobierno –al Gobierno, se la ha ido la mano.

Se le ha ido la mano porque ustedes quieren utilizar TV3 como el brazo político del *procés*; ustedes quieren seguir utilizando TV3 para seguir hablando de su proyecto fracasado. Y, además, han conseguido algo histórico: ustedes han conseguido poner de acuerdo a toda la oposición; a toda la oposición, incluso a la CUP –espero que hoy la CUP también diga lo mismo que dice en la corporación–; al sindicato de periodistas; a los trabajadores de TV3. Han dividido incluso a Junts pel Sí, son ustedes unos *cracks* –incluso a su propio partido, lo han dividido. Vean las declaraciones del señor Torrent en una rueda de prensa –vean las declaraciones. Ahora ya sabemos quién manda en TV3: está claro que manda la vieja Convergencia y que Esquerra Republicana manda poco, en esto de TV3.

En cualquier caso, le voy a explicar los motivos por los cuales..., como decía antes el señor Cuminal, porque no entiende por qué pedimos la reprobación. Se lo explico muy rápido. La de la señora Llorach, ¿por qué? Porque la señora Llorach no la ha elegido el Parlamento de Cataluña; es que la señora Llorach no la ha elegido el Parlamento de Cataluña, está en funciones, pero es que lleva doce meses en funciones. Dijo que venía de una forma temporal y ha venido para quedarse: lleva doce meses atornillada a la silla. Hombre, claro, cobrando; con lo que cobra, me imagino que nadie se querrá levantar de esa silla. Doce meses lleva la señora Llorach, que dijo que venía temporal.

Y después además ha cambiado al director de TV3, con nocturnidad y alevosía, sin decirnos nada, de un día para otro. Y encima nos toma el pelo y nos dice que no, que ha cesado voluntariamente el director de TV3. O sea, ¿voluntariamente se va el director de TV3 y a los cinco minutos tiene usted a otro candidato y lo presenta en rueda de prensa? No nos tomen el pelo. Es que ya sabemos quiénes son los Reyes Magos en TV3 –ya lo sabemos.

El señor Sanchis, la joya de la corona. ¿De verdad no tenían a otro? ¿De verdad no hay profesionales en los medios de comunicación...? Yo he trabajado en medios de co-

municación y le aseguro que hay profesionales de los pies a la cabeza para dirigir TV3. ¿De verdad no había otro? –¿de verdad no había otro?

Han tenido que coger al que reúne los tres requisitos para ser director de TV3. Uno: ser un fanático de la independencia. Ese señor es un fanático de la independencia, pero no lo digo yo, lo dice él, que se ha pasado por toda Cataluña paseándose, haciendo bolos con «esteladas» detrás hablando al estilo Vidal. Eso es lo que ha hecho el señor Sanchis: por toda Cataluña, haciendo mítines independentistas.

Segundo: odio e insulto a Ciudadanos. Este señor nos ha dicho «idiotas», «tramposos», «irrelevantes». Ustedes creen que un señor que es el director de TV3, que nos ha insultado directamente..., ¿qué confianza podemos tener en que este señor cuando trate las noticias políticas lo va a hacer con objetividad y con neutralidad? ¿Pero cómo va a ser plural y neutral un señor que nos ha dicho que somos unos idiotas y unos tramposos? ¿Pero cómo va a ser neutral? Si es que es imposible.

Mire, cuando uno ejerce de periodista puede decir lo que quiera, puede opinar lo que quiera; por supuesto, faltaría más, libertad de expresión. Tampoco hace falta insultar, perdone que le diga –tampoco hace falta insultar–, que un periodista insulte, pero puede decir lo que quiera. Lo que pasa es que después no puede pretender ser el director de la televisión pública de Cataluña, que pagamos todos, y que cobra cien mil euros. Eso es lo que luego no puede pretender. ¿Libertad de expresión? Toda la del mundo: escriba usted lo que quiera; no hace falta que nos diga «idiotas», pero da igual, escriba lo que quiera. Pero luego no pretenda ser el director de la televisión pública.

Listas. Se hablaba de listas aquí, ayer, en el Parlamento: listas, listas y listas de buenos y malos. Mire, ¿sabe quién hacía listas de buenos y malos? Ustedes, el Gobierno. El Gobierno es el que hacía listas de buenos y malos, sí, sí; el CAC hacía listas de buenos y malos catalanes. Y ¿saben a quién pusieron en su lista? (*Aplaudiments.*) ¿Saben a quién pusieron en su lista de buenos y malos? A esa señora de ahí, que hoy está sentada y que es la líder de la oposición de Cataluña: a Inés Arrimadas; sí, a Inés Arrimadas, en listas de buenos y malos catalanes. Ustedes son los de las listas, ustedes son los de las listas de buenos y malos catalanes –ustedes son los de las listas de buenos y malos catalanes.

(*Remor de veus.*)

Si me permite, presidenta, la *consellera* se pone nerviosa y no ponemos seguir hablando.

La presidenta

Silenci, si us plau –silenci.

Fernando de Páramo Gómez

Gracias. Ustedes, los de las listas de buenos y malos catalanes.

Y el tercer requisito que reúne este señor es que ha vivido muy bien de la vieja Conver... (*Remor de veus.*) No se ponga nerviosa, señora *consellera*, no la estoy interpelando. No se ponga nerviosa, no la estoy interpelando a usted.

La presidenta

Si us plau.

Fernando de Páramo Gómez

Señora presidenta, si puedo seguir...

La presidenta

Sí, pot continuar. Però, si us plau, no assenyali amb el dit.

(*Remor de veus.*)

Fernando de Páramo Gómez

Gracias.

La presidenta

No assenyali a la consellera.

(*Aplaudiments.*)

Fernando de Páramo Gómez

Si quiere me pongo de cara a la pared, también.

La presidenta

No, això no.

Fernando de Páramo Gómez

En fin, si me permite continuar... No sé en qué reglamento pone que no se puede señalar con el dedo. Pero bueno, en cualquier caso intentaré atarme una mano a la espalda.

La presidenta

Estava assenyalant la consellera dient que feia llistes.

Fernando de Páramo Gómez

No estaba... Estaba señalando al Gobierno. Si el Gobierno está presente, entenderá que me refiero al Gobierno.

Es increíble, bueno, ya hablaremos de esto en la Junta de Portavoces. (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Sí, ho pots parlar, ho pots parlar.

Fernando de Páramo Gómez

El tercer punto... (*Persisteix la remor de veus.*) Si me permiten terminar...

La presidenta

Sí, sí. Ens amenaça, sí.

Fernando de Páramo Gómez

Es que quiero acabar mi intervención, ya sé que...

La presidenta

Sí, sí, té la paraula –té la paraula. Acabi, acabi.

Fernando de Páramo Gómez

Ya sé que están muy nerviosos porque a lo mejor hoy les van a tumbar al director de TV3 que han elegido ustedes, ya lo sé, porque no tienen mayoría absoluta, pero cálmense.

Mire, una pieza más de la maquinaria independentista –y con esto acabo–, el tercer requisito que reúne el señor Sanchis: que ha vivido muy bien de la vieja Convergencia. Pero si ha sido biógrafo de Prenafeta, del confeso Prenafeta del *4 per cent*. Si es que ha trabajado para ustedes directamente, es un compañero de partido.

Y, entonces, ¿ustedes ven normal que en el peor momento de TV3, cuando peor lo está pasando TV3 de audiencias, ustedes tengan a la señora Llorach de presidenta de la corporación? Que tiene carnet de Convergencia, señora Munté: la señora Llorach ha reconocido que es militante de Convergencia. No pasa nada, es su compañera de partido y del señor Puigdemont –no pasa nada. Y el señor director de TV3, el señor Sanchis, hace mítines independentistas, y ha trabajado para su partido y ha hecho colaboraciones con miembros de su partido –por cierto, con los del *4 per cent*.

Mire, en este momento, lo que necesita TV3 no es un fanático de la independencia, lo que necesita TV3 es un director de todos los catalanes. Repitan conmigo: TV3 no es de Convergencia, es de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. A continuació, per a exposar..., per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats... Votarem a favor del primer punt, que és reprovat el nomenament, no per la trajectòria professional –no–, no per les seves opinions, no pel que ha dit, no pel que pensa, no pel que ha fet, sinó que reprovem aquest nomenament perquè nosaltres pensem que no s'ha fet d'acord amb la llei.

Algú dirà: «S'ha fet d'acord estrictament amb la llei.» No, perquè la llei demana consens, aquesta llei demana consens. Amb qui hi ha hagut consens? Amb algun partit de l'oposició hi ha hagut consens? Amb ningú. Amb tots els partits que donen suport al

Govern hi ha hagut consens en aquest nomenament? Mirin, no em facin parlar. No, no hi ha hagut consens. Per tant, nosaltres reprovem aquest nomenament. Hi insisteixo: no pel que pensa, no pel que ha dit, no pel que..., diguem-ne, per la seva trajectòria; no, no: perquè aquesta no és la manera de fer les coses.

Segon, qui és el responsable de tot això? La senyora Núria Llorach. No ho dic jo, ho va dir ella. La nostra estimada Núria Llorach, a la comissió de control, va dir: «La responsable de tot això soc jo, únicament i exclusivament jo.» Jo li vaig dir: «No m'ho crec; no m'ho puc creure, això.» No m'ho puc creure, que el Govern no hi hagi tingut res a veure –i no pel que va dir el senyor Roger Torrent. No m'ho puc creure, això. Segurament, el Govern va tenir alguna cosa a veure-hi. I jo crec que aquesta persona que segurament ara es posa de perfil i pensa que no..., que amb ella no va, hauria de donar una miqueta més la cara i dir: «Sí, nosaltres hem tingut alguna cosa a veure en aquest nomenament.» Mentrestant, hem de demanar la dimissió de la senyora Llorach, perquè ella ha dit que ella és la responsable de tot això.

Tercer, nosaltres en el tercer punt –i ja ho hem dit– teníem dubtes, eh?, i ho hem dit des del primer moment, perquè algú podria interpretar una ingerència del Parlament en el consell de govern de la «corpo». Teníem dubtes d'aquest tercer punt, i tenim dubtes perquè no és el nostre sistema, no és el nostre procediment, el que ens agradaria per al nomenament d'aquests càrrecs. Té tota la raó el senyor Cuminal: d'aquest tema no n'hem parlat en una comissió que està oberta.

I nosaltres tenim propostes en aquesta direcció, a nosaltres ens agradaria que aquest nomenament es pugui fer en el consell de govern però amb un concurs de mèrits, com es fa a BTV, com els socialistes vam proposar a BTV: concurs obert. Ens agradaria aquest sistema, i això ho proposarem quan la llei estigui oberta a la ponència; pensem que és aquest el millor procediment. Per tant, això que proposem en el tercer punt no és el nostre sistema, el que volem per al nomenament del director.

Però, en qualsevol cas, després d'escoltar el que ahir demanava, deia: «Vostès volen fer llistes de periodistes...» Escolta'm, no ens queda un altre remei que votar favor també d'aquest tercer punt, perquè aquí ningú està parlant de llistes de periodistes –ningú. Aquí, en aquesta moció, on es parla de llistes de periodistes? Enlloc.

Acabo –acabo. El que ha passat avui aquí no és la millor manera de donar ànims als treballadors de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que, cada vegada que surt un índex d'audiència, anem a pitjor. Nosaltres continuem demanant consens, sí, bon rotllo, sobretot entre tots nosaltres, perquè creiem en el projecte Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, creiem en aquest projecte. I aquesta situació del que ha passat avui no és el millor, eh? Tothom podem sortir a fer unes intervencions molt espaterrants, però aquest no és el camí –no és el camí.

Algú ha comentat que segurament, en privat... Jo no faré els comentaris del que m'han dit algunes persones en privat –jo no ho faré. (*Veus de fons.*) Ja, ja sé que no anava per mi, però jo no ho faré, perquè aquest no és el camí, tampoc. El camí és que en parlem en privat i arribem a acords. I en aquesta línia, la mà estesa a la llei que tenim ara entre mans tots els partits la continuaran tenint.

Això sí, el que s'ha fet en el nomenament del senyor Sanchis no és el procediment més adequat.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats...

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Pérez. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Terroristas como Sastre y Otegi –uno, asesino del señor Bultó, y otro, secuestrador de Abaitua–, presentados como presos políticos, como patriotas. Vergüenza. Tertulianos que dirigen ataques contra sedes de partidos democráticos, el nuestro, en concreto. El tertuliano..., el señor Fernández, David Fernández, el que sienta, en las tertulias de TV3, cátedra sobre el mejor funcionamiento de nuestro sistema democrático. Otra cosa para sentirse orgullosos.

Opinadores que tildan de «botiflers», «quintacolumnistas», «fachas», «falangistas», «lerrouxianos», «anticatalanes» a todos aquellos que cumplen un elemento en común, que es representar o creer que una gran mayoría de catalanes no quieren ni comparten un proceso de ruptura que encabeza el independentismo. Creer y defender que se puede ser catalán y español simultáneamente y sin conflictos es una rareza criminalizada permanentemente en una televisión pública pagada por todos los catalanes.

Miren, hace demasiado tiempo que TV3 es un *Aló, presidente* en *full time* del independentismo –demasiado tiempo. Con el dinero de todos representan a unos pocos y desprecian e insultan a la gran mayoría, esa, esa que también merece respeto, y más desde los medios de comunicación públicos; esa que disfruta mayoritariamente cuando nuestra selección española gana competiciones, y se lo dice con orgullo a los encuestadores del CEO hace apenas una semana. Esa ciudadanía catalana a la que el Govern ha dejado huérfana, pero desde los platós de TV3 a veces se la desprecia y se la silencia.

La última vuelta de tuerca que se ha hecho con TV3 es el nombramiento y la dimisión exprés –nombramiento del señor Sanchis, como todos sabemos, y la dimisión exprés del señor Peral. Justo se produce la dimisión del señor Peral y su recambio en apenas prácticamente tres horas, cuando TV3 comienza a cubrir informativamente el cas Palau, y a hacerse eco de noticias que iban más allá de las simples notas de prensa que se reciben desde el *palau*. ¿Desde qué *palau*? El dels tarongers, el del Pati dels Tarongers; no se me confundan ahora, por aquello de la costumbre, con el otro *palau*, el de la música.

Bien, nosotros creemos que el nombramiento de este periodista, del señor Sanchis, que además ha afirmado en varias ocasiones que el cas Palau es un intento de hundir a Convergencia Democrática y un ataque contra Cataluña, no es idóneo. Creemos que el nuevo director nombrado hace apenas diez días no es el perfil neutral que requieren nuestros medios de comunicación públicos, en concreto TV3.

Decía el otro día: «TV3 no es una televisión del Govern, sino una estructura de estado.» Parece que estemos escuchando algún miembro del Govern hablando de TV3, cuando se supone que es el director de la televisión pública catalana que pagamos entre todos los catalanes, incluso aquellos que creemos que es una televisión, no una estructura de estado, oiga.

Mire, no es un perfil adecuado, no es un perfil neutral, lo único que pretenden con este nombramiento es afianzar la manipulación, y nosotros no nos vamos a prestar a ello.

Respecto a la presidenta de la *corporació* y esa dimisión que se solicita, nosotros vamos a votar, por supuesto, a favor de ella. Entendemos que no ha sido elegida por el Parlament, y, por tanto, esa situación de interinidad que ya se prolonga durante más de un año debe acabar. Pero, es más: si por una casualidad algún grupo no fuera capaz de votar ese punto y este punto de la moción no resultara aprobado, volvemos a anunciarle que desde luego el Partido Popular va a hacer uso del derecho a la revocación de la señora Llorach, y que esperamos contar con el apoyo de otros grupos parlamentarios para hacerlo si esta moción en ese punto no resulta aprobada.

Miren, en definitiva: nosotros vamos a apoyar esta moción, porque al final lo que queremos es una televisión que se rija por el respeto, por la representatividad, y que esté al servicio de todos los catalanes, y no como lo ha estado hasta ahora: bajo el dictado marcial del independentismo.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Vagi per endavant una abraçada a Carles Sastre, a Arnaldo Otegi, a tothom que ha conegut les presons espanyoles per motius polítics, i alguns dels quals no els arriben ni a la sola de la sabata. (*Aplaudiments.*)

Nosaltres, ja ho vam exposar a la comissió de control del passat divendres, no donem per bona la versió del consell, els suposats motius personals del senyor Peral per plegar. El senyor Peral va ser cessat i en la seva substitució es volia nomenar un nou director, que era el senyor Vicent Sanchis. Ara bé, a alguns membres del consell, en particular a la seva vicepresidenta i presidenta en funcions, i a l'expresident –la senyora Llorach i el senyor Brauli Duart– els perden les formes.

Perquè aquest nomenament el podrien haver fet igualment, amb la llei a la mà. Està clar: és una competència del consell. Però què costava, per exemple, haver-ho comunicat als grups? Què costava haver fet una comissió extraordinària on s'haguessin explicat aquests motius del senyor Peral per haver plegat i que s'havia pensat en el senyor Sanchis per les raons professionals que el senyor Cuminal, per exemple, feia valer. És una prerrogativa del consell. Però el procés hauria estat més transparent fet d'aquesta altra manera, i hauria estat més d'acord amb el nomenament d'un professional, no d'un càrrec de confiança.

En condicions de normalitat això no seria necessari, però en una condició com l'actual, on el consell de la corporació està en una legitimitat sota mínims, nosaltres creiem que sí que era necessari, perquè fer-ho de la manera com s'ha fet implica un desprestigi per als mitjans públics, aixeca suspicàcies sobre els motius reals d'aquest nomenament, i representa un menyspreu per als grups parlamentaris, que, com el mateix senyor Sanchis va indicar en comissió, som un dels contrapesos –un dels contrapesos– que garantim la pluralitat i la independència dels nostres mitjans públics.

Mirin, nosaltres no gaudim gens amb situacions com la d'avui. Nosaltres no volem fotre un embolica-que-fa-fort aquí, com fan altres grups, i dir que TV3 renta els cervells, etcètera. A nosaltres el que ens agradaria és parlar dels acords perquè pugui haver-hi una corporació plural i una corporació independent; recuperar el nivell del debat que el 99 es va fer amb aquesta mateixa preocupació i que va donar lloc a la llei del 2007, que es va aprovar per una amplíssima majoria en aquell moment, eh? Recordo que van votar-la els tres partits del tripartit i Convergència i Unió; només la van votar en contra Partit Popular i Ciutadans, que en aquell moment representaven disset diputats. Ara bé, la contrareforma del 2012 va deixar l'escenari actual i és l'origen d'aquest consell mancat de legitimitat que pren aquestes decisions.

Per això estem d'acord en demanar la dimissió de la seva presidenta en funcions, i recordar que la renovació dels tres membres s'ha de donar en el primer semestre del present any, és a dir, abans de l'estiu, i que al nostre entendre haurien de ser els membres que porten més anys.

La llei que hem de reformar estem d'acord en que incorpori clàusules perquè el nomenament del director tingui més garanties, i també recuperar, doncs, la qüestió de les majories qualificades per nomenar els càrrecs del consell, aquests aspectes de la llei del 2007.

Mirin, en el debat del Ple d'aquell mes d'octubre del 2007, la diputada Joana Ortega, en nom de Convergència i Unió, deia: «Compartim plenament l'esperit de la llei: fomentar la independència, la professionalització i la desgovernamentalització dels mitjans.» I encara deia més: «Hem estat implacables, perquè creiem que l'aprovació dels membres del consell de govern, així com l'aprovació del mateix president, etcètera, s'ha de fer per àmplies majories qualificades.» I encara deia més, deia: «Hem estat bèl·ligers.» Eren les paraules que feia servir la senyora Joana Ortega per defensar els continguts de la llei que nosaltres creiem que s'han de defensar, i que van en la línia totalment, diametralment oposada a com s'ha nomenat el director de TV3. Les coses sembla que canvien quan un està al Govern o quan n'està fora.

Així doncs, citant el debat parlamentari del 2007, no els costarà d'entendre gens el sentit de vot dels grups que des de fora del Govern hem vist aquesta decisió totalment oposada a la independència i la desgovernamentalització dels nostres mitjans públics. Com que volem ser «implacables» i «bèl·ligers» en aquestes qüestions, estem obligats a votar a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Abans de res, agrair el suport a la CUP, a Ciutadans, al Partit dels Socialistes catalans i al Partit Popular a aquesta moció. I, senyor Cuminal, la major cacicada no l'hem fet nosaltres, l'han fet vostès nomenant d'aquesta manera el nou di-

rector, perquè si a més creuen que a tothom se li n'ha anat la mà..., home, no ho sé, vull dir, quan tothom, i vostè els ha enumerat, ha dit que no s'ha fet bé, potser qui s'ha equivocat són vostès. Només ho dic perquè reflexionen.

De fet, vostè ha dit: «No, perquè en cap de les trenta-tres propostes per la reforma de la llei han parlat de criteris objectius per al nomenament dels directius.» Ahir mateix a la tarda vostè i jo vam parlar, i li vaig oferir afegir un punt en el qual es parlaria d'aquestes clàusules per a garantir els criteris objectius en el nomenament dels nous directors, dels nous directius dels mitjans de la corporació. I em va dir que no. Si vostè el que volia era carregar-se el punt 3, no volia afegir-hi aquestes clàusules. Per tant, res més a afegir-hi.

Ja ho vaig dir l'altre dia: no qüestionem la trajectòria professional del senyor Sanchis, el que qüestionem és com ha estat escollit, sense transparència i sense consens. I d'altra banda, sí que qüestionem que una persona que ha insultat cinc dels sis grups d'aquesta cambra i els seus votants –això sí, insults «estilístics», ens va dir l'altre dia a la sessió de la corporació– pugui ser el director de la televisió que hauria de ser la televisió de totes.

I ja per acabar, qui ha fet i desfet en els mitjans de la corporació són vostès, que s'han repartit amb Esquerra Republicana la televisió per a uns i la ràdio per a uns altres, i nosaltres l'única cosa que intentem és defensar la corporació de tota ingerència política, posant de manifest el que reclamen treballadores i exdirectius, que és una corporació professional i despolititzada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach.

Estem cridant a votació.

Senyor Cuminal, per què em demana la paraula? *(Jordi Cuminal i Roquet intervé sense fer ús del micròfon.)* Trenta segons.

Jordi Cuminal i Roquet

Si són dos motius no és més temps, presidenta? *(Pausa.)* No?

Senyora Albiach, carregar-me el punt 3? Sí. Oberts a parlar de la reforma de la llei? Evidentment. Però carregar-me el punt 3, sí, perquè és la major ingerència política que aquest Parlament haurà fet mai a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Hi insisteixo: els que tenien dubtes, que s'hi repensin, encara són a temps d'abstenir-se en un punt en què es perpetrà la major cacicada que s'ha fet mai a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyora Albiach, per què em demana la paraula? *(Jéssica Albiach Satorres intervé sense fer ús del micròfon.)* Trenta segons.

Jéssica Albiach Satorres

Molt breument. Senyor Cuminal, s'han quedat sols. Potser qui s'hi ha de repensar són vostès.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí; per demanar la lectura de la moció, dels tres punts de la moció. Per demanar-ne la lectura.

La presidenta

D'acord. Doncs, abans de procedir... *(Pausa.)* Procedirem a la lectura i després procedirem a la votació.

El vicepresident primer

«El Parlament de Catalunya acorda:

»1. Reprovar el nomenament, per part del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, del senyor Vicent Sanchis i Llàcer com a director de TV3.

»2. Demanar la dimissió de l'actual vicepresidenta i presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Núria Llorach i Boladeras.

»3. El Parlament insta el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a reconsiderar el nomenament de Vicent Sanchis i Llàcer i consideri altres candidatures.»

La presidenta

Comença la votació.

La Moció sobre el nomenament del nou director de TV3 ha quedat aprovada per 73 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la saturació dels recursos sanitaris i l'impacte en l'accessibilitat

302-00131/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la saturació dels recursos sanitaris i l'impacte en l'accessibilitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

(Pausa llarga.)

Si us plau, ja sé que sempre els ho demano, però surtin de pressa i en silenci perquè la diputada pugui començar.

Diputada, quan vulgui.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aquesta moció subsegüent a la interpel·lació que vàrem presentar en l'anterior plenari bàsicament vol fer referència a tres aspectes..., algú ha dit «com les pedres a la sabata» que té el conseller Comín; tres aspectes que no exclouen cap dels altres problemes que en aquest moment té el nostre sistema sanitari, però que creiem, com vam dir, que trenquen el principi d'equitat. Parlem de l'accés a urgències, de l'accés a l'atenció primària i de les llistes d'espera.

Aquest darrer any, aquest any de govern, hem vist com s'han anat forçant les costures del sistema i hem passat d'un hivern amb unes urgències hospitalàries col·lapsades dia darrere dia, a una presentació on hem vist que les llistes d'espera quirúrgiques s'han incrementat –tot i així, el pressupost que hi dediquem ha disminuït.

I, per acabar, ha esclatat la revolta de l'atenció primària, revolta que neix en un CAP d'Esplugues de Llobregat, que s'hi van sumant els i les professionals de molts altres centres d'atenció primària, i que han elaborat un manifest on es defineixen a ells mateixos com la germana pobra del sistema sanitari. Fan un llistat de problemes sobre càrrega assistencial, llistes d'espera, burocratització, centralisme hospitalari, retribucions insuficients: moltes de les coses que hem sentit dia a dia també en aquest plenari. I ho acaben amb una frase important: «No hi ha recepta màgica per sortir de la crisi de l'atenció primària, però el que és segur és que no hi haurà sortida sense comptar amb nosaltres.»

Milagros Pérez Oliva ens deia aquest cap de setmana en un article, publicat en un diari: «La denúncia pública de la deterioració pot ser utilitzada per desacreditar el sistema públic, però també el desacredita deixar que es segueixi deteriorant.» Crec que aquesta reflexió és interessant i molt important. A més, ella la feia amb referència al que les asseguradores presentaven que havien incrementat –asseguradores privades– el nombre d'inscrits degut a les llistes d'espera.

La moció –i ja entrant-hi concretament– el que planteja són mesures concretes, però també compliment de les resolucions i mocions aprovades per aquest Parlament. Per tant, volem descongestionar el servei d'urgències, però sobretot, com ja s'ha aprovat també en aquest Parlament, que el temps d'espera de les persones que hi han de ser no sigui superior a 24-48 hores, i per això caldrà recuperar recursos necessaris per a una correcta atenció. Per drenar, descongestionar o evitar anades innecessàries als serveis d'urgències, cal dotar la primària de recursos. Hem vist com ells mateixos es definei-

xen, i hem vist i hem sentit com se senten els seus professionals. Cal reobrir els CUAP tancats i l'ampliació d'horaris i especialitats.

També parlem de l'altre aspecte que també, per descongestionar urgències, és necessari, com és que el nombre de llits socio-sanitaris s'adapti a les necessitats, com s'explicita en una de les esmenes de Junts pel Sí. I que tot ciutadà i ciutadana ha de ser atès en un màxim de quaranta-vuit hores en el seu CAP.

Bàsicament també estem parlant de llistes d'espera, de la mateixa gestió de les llistes d'espera, i aquí tornem a reclamar de nou la recuperació del dret al termini màxim garantit, és a dir, que puguem treballar amb un dret adquirit i no amb un temps de referència que no et dona cap dret a exigir, en aquest cas, que hi hagi un canvi.

S'han presentat unes esmenes, per part de Ciutadans, per millorar la transparència i sobretot la claredat de la informació. I, en aquest sentit, doncs, també s'han incorporat.

Creiem que la moció el que fa..., i és veritat, poden dir: «No fem res de nou.» No, és que com que no hem avançat... El que fem també és plantejar algunes de les coses que s'han aprovat, que són mandat ja parlamentari perquè s'han aprovat, moltes amb el concurs de tots els grups parlamentaris, també el de Junts pel Sí, amb el qual avui també hem pogut treballar algunes de les esmenes que es presenten.

Però més enllà del que anem aprovant, com jo li deia en la mateixa interpellació, que, recollint el que deien els treballadors d'urgències de l'Hospital del Mar..., volen resolucions, però volen actuacions. I en aquest sentit, esperem que aquesta moció, que torna a reiterar tres dels problemes fonamentals que tenim, que torna a reiterar, afegint-hi alguns aspectes nous, les solucions, o com a mínim el que creiem tots conjuntament que poden ser les solucions, serveixi per acabar amb les iniquitats, no només territorials sinó també d'accés a la salut, però serveixi, sobretot, com a toc d'atenció perquè complim els propis mandats parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jorge Soler González

Bé; bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats... En primer lloc, donar les gràcies i felicitar la diputada que ens porta aquest tema tan important a Catalunya, aquest tema que cal endreçar i solucionar. I per fer-ho cal trobar el millor camí, el millor camí per solucionar el tema de les llistes d'espera.

I per això avui alguns han vist que jo venia amb el llibre de *l'Àlícia al país de les meravelles*, recordant aquell fragment on l'Àlícia pregunta al gat quin és el camí que ha de prendre, i el gat li diu: «Això depèn d'on vulguis anar.» Àlícia li diu: «No sé on vull anar.» I el gat, llavors, li diu: «Llavors, és igual quin camí has de prendre.» Això és important, perquè les llistes d'esperes, per solucionar-les, es poden prendre moltes solucions, decisions i opcions, però el que està clar és que no fer re, no prendre el camí més adequat per solucionar-les, no ens portarà a cap lloc, en aquest cas, bo.

Estem davant d'una moció la qual ens ajudarà a solucionar algunes de les coses. I en la nostra opinió, cal fer tres coses principals: transparència; canvis en la gestió, amb tot el que comporta, despolititzant l'estructura sanitària, i amb tot el que comporta, apoderant el professional, i amb els vasos comunicants, algunes de les coses que la nostra llei, que està en tràmit en aquest Parlament, doncs, aporta; i, evidentment, amb temes de finançament: sense diners, també, seria impossible.

Començant per la transparència. En la nostra opinió..., Ciutadans saben que advoca sempre perquè la transparència dintre del sistema sanitari sigui màxima. Per tant, desitgem que, en algun moment, els que han posat aquesta esmena a la totalitat de la nostra llei, doncs, la puguin retirar i permetin un debat per aportar solucions, per aportar altres camins i altres vies per intentar solucionar-la. A més a més, tots coneixem pacients que pateixen, pacients que estan esperant en aquesta llista d'espera; pacients que sovint no saben ni tan sols quan els operaran, quan els faran una prova, perquè la transparència en la llista d'espera és bastant, bastant dolenta.

Per tant, cal saber quant temps tardarà un determinat pacient en un determinat territori en fer-se una prova. I quant temps tardarà, per la mateixa situació, a vint quilò-

metres, en un altre centre. Perquè hi ha maneres a cost zero, tan preocupats com estem –com vostè també ho està, conseller– pel tema econòmic, per poder establir uns vasos comunicants. Hi ha molta gent que faria ben de gust vint quilòmetres si això, doncs, li estalviés quatre mesos d'espera.

Per tant, ens sorprèn que hi hagi preguntes, que fa, en aquest cas, qui parla, per saber més del que passa a les llistes d'espera..., hi ha preguntes que fa nou mesos que estan a la cuina i no reben resposta. Com diu una diputada –que ara no veig, però a la comissió ho diu sovint–, la realitat és tossuda. I bé, com alguns de vostès afirmen, la realitat és ben tossuda, i quan surten les llistes d'espera, després d'un any i escaig de govern, la llista d'espera augmenta; tant hi fa: 2,5, 5, 6 per cent, no cal posar-hi una xifra. En tot cas... (*Veus de fons.*) Bé, si cal, conseller, doncs, publiciti-la vostè, i per això li demano més transparència. Però, en tot cas, no ha millorat les llistes d'espera.

A la primària hi segueix havent llista d'espera, als hospitals hi segueix havent una grandíssima llista d'espera, per fer-se proves hospitalàries hi ha una grandíssima –grandíssima– llista d'espera. Per tant, efectivament, la realitat és tossuda, és ben tossuda, i quan un no pren el camí adequat, el camí correcte, la llista d'espera no solament es manté, que en aquest cas es manté, sinó que a més a més creix.

Ja que el conseller em fa el gest que falten diners, parlarem també de les altres dues coses, breument. Gestió i finançament, conseller. També estic preocupat i també li aportarem alguna cosa. En gestió li deia: «Apoderi el sistema sanitari.» No llegiré el punt 8 d'aquest document que sé que vostè coneix i que vostès, diputades i diputats, seria interessant que llegissin, però els mateixos professionals són els que s'ofereixen a gestionar, a ajudar a gestionar el sistema sanitari. I, per tant, quan uns professionals sanitaris s'hi ofereixen, si fos jo qui té, en aquest cas, la clau de donar-los el poder, jo ho faria, conseller. I el que ja he comentat, de vasos comunicants.

Per acabar, finançament, evidentment. No hi ha dubte que més finançament ajudaria a millorar les llistes d'espera. Però també és cert: amb diners no es soluciona tot, eh? I, per tant, no fem tampoc aquí brindis al sol econòmics, perquè sabem que no és solament qüestió... I si algú vol prometre llista d'espera zero, els que coneixem el sistema sanitari sabem que això no és viable, i, per tant, no cal fer, en aquest sentit, populisme.

I acabo, presidenta. Més transparència; millor gestió, no polititzada –almenys no polititzada al màxim de les seves possibilitats– i més finançament.

Per aquest motiu, donarem total suport a aquesta moció. Entenem que això és un tema prioritari, per tant...

La presidenta

Senyor Soler, ha exhaurit el temps.

Jorge Soler González

Desitjar-los, presidenta, diputades i diputats, bona Setmana Santa, bons llibres, bones lectures, temps en família i trobar el camí...

La presidenta

Ha exhaurit molt el temps, diputat.

Jorge Soler González

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. A continuació, té la paraula la senyora Maria Assumpció Laïlla, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Avui no vull perdre l'oportunitat, ja que parlem de salut, per recordar que és el Dia Mundial de l'Activitat Física, que això és un pas important per a la prevenció. I la prevenció en salut crec que és un dels àmbits que malauradament encara en parlem poc o no en parlem suficient.

Respecte a la moció que avui ens presentava la senyora Escarp, jo vull agrair la bona disponibilitat que ha tingut la diputada socialista per tal de deixar de banda posicionaments maximalistes i fàcils, i entrar, doncs, a fer una mirada crítica, construc-

tiva al que passa o hem detectat moltes vegades, hem diagnosticat, al nostre sistema de salut.

I en aquest sentit, vull destacar les propostes fetes en aquesta moció sobre els circuits d'accés, per tal de millorar-los; els circuits, les mobilitats, entre la primària i el sociosanitari dels pacients, facilitant les derivacions precisament del professional sanitari de la primària, apoderant la primària, sempre, però, amb l'equitat territorial.

I amb un tema important, per mi, no menor, que és posar en relleu el que cal per prendre qualsevol decisió de gestió, que és l'actualització del mapa sanitari com una eina imprescindible que tenim de planificació del nostre sistema, i més en un moment on les necessitats dels pacients canvien i conviuen amb unes estructures sanitàries que segurament no són les adequades per respondre, doncs, a aquestes necessitats de salut, i que ens cal fer aquesta reflexió global de quin és el nostre mapa sanitari.

I també perquè hem de posar sobre la taula nous models d'atenció sanitària; nous o no tan nous, però segur que poc utilitzats, com són l'atenció domiciliària o la gestió de casos.

I també hem parlat de planificació a l'incloure les nostres esmenes –i l'hi vull agrair també a la diputada–, aquelles que fan referència precisament al Pla nacional d'urgències, un pla demanat i aprovat en aquesta cambra, en el Parlament, i que ens permetrà també planificar i actuar a partir de dades reals, perquè hi ha hagut una gran tasca feta des de la participació amb nou sessions presencials, amb més participació *online*, que, a més a més, ha estat d'una àmplia representació municipal, d'entitats professionals, d'associacions de veïns, d'associacions de pacients, etcètera, i que properament..., crec que tots hem rebut la notificació que la setmana que ve, doncs, es presentarà.

I en aquest sentit, per tant, voldria dir en aquesta moció que donem suport a totes les esmenes, també a les incorporades del Grup de Ciutadans.

Sí que ja avanço, però, que demanarem votació separada del punt 4.2.a, i el nostre grup hi farà una abstenció.

Però també en aquest sentit vull posar sobre la taula el debat que hi ha hagut per tal d'arribar també a una transacció en aquest punt amb la diputada Escarp, amb aquesta voluntat que tenim tots d'anar a buscar en quins procediments segurament podem arribar a acords amb els professionals en els quals el temps de referència pugui passar a ser un temps de garantia. I en aquest sentit, també, doncs, agafar el guant, que ja els hi llanço i els demano que el recullin, també, per tal de poder treballar això en els propers temps.

Com deia, donem suport a les esmenes també acceptades del Grup de Ciutadans, perquè el registre de llistes d'espera quirúrgiques, de processos diagnòstics i de consultes externes sempre, doncs, recull la data en la que es sollicita, sigui la demanda provinent de l'atenció primària o de l'atenció especialitzada. I, a partir de juliol, també al web del CatSalut hi haurà tota la informació de les llistes d'espera monitorada per prova i especialitat, també de les consultes externes hospitalàries. El que sí que deuen comprendre que tècnicament és molt complicat, doncs, és gestionar la informació d'una llista d'espera centralitzada que reculli l'espera per cada professional sanitari, però sí que cada pacient sabrà per quin professional sanitari espera.

I per acabar i tancar, senyor Soler, un matís: si s'hi fixa, al referir-me a les seves esmenes parlava de «professionals sanitaris», no de «metges». Simplement, i des de la cordialitat, ampliï la mira també cap a altres professionals sanitaris que també estan dins de les llistes d'espera i gestionen les seves pròpies llistes d'espera.

I també, i per acabar, m'ho ha posat molt fàcil: vostè parlava d'*Alícia en el país de les meravelles* i deia que l'Alícia no sabia quin camí triar; és que precisament nosaltres, el grup de Junts pel Sí, tenim molt clar quin és el camí que hem triat perquè sabem clarament cap a on volem anar. No cal que l'hi recordi, però volem la independència del nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Laïlla. A continuació, per a fixar la seva posició té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Escarp, moltes gràcies per la moció presentada, que naturalment el nostre grup recolzarà. Però també li vull dir que la moció recorda una mica allò d'anar fent voltes i recordant anteriors resolucions ja preses i acceptades, en alguns casos reiteradament i en altres, per desgràcia, oblidades. I l'hi dic perquè no valia la pena fer-li una esmena, ni tan sols *in voce*; en canvi, sí que la convido, a vostè i al seu grup, i a tots els altres grups, a que se sentin interpel·lats amb resolucions molt properes en aquesta, sobretot pel que fa a la qüestió de l'accessibilitat, i que continuen barrades i que continuen invisibles.

Em refereixo, per exemple, a una resolució, que és la 1137/XI del Parlament de Catalunya, en la que es parlava de les síndromes de sensibilització central, que a la vegada ja feia referència a la Resolució 203/VIII, del 2008 precisament, doncs, on es parlava d'una sèrie de col·lectius on tenen barrats, on tenen..., moltes dificultats. Des de la conselleria hi estan posant fil a l'agulla, diuen que potser al maig la cosa estigui clara, però no per a tothom.

És a dir, continua havent-hi una gent que està en un forat negre, i espero que aquest forat negre es detecti en aquest mapa que es demana en la moció, perquè la sensació d'invisibilitat, de desatenció, de que no hi ha ningú més enllà en el sistema sanitari, i fins i tot en treball social, doncs, ens interpella, crec. I no podem deixar-la de tenir present; és a dir, no podem seguir fent voltes a unes resolucions, a unes llistes d'espera que són punyents, que s'han de tractar, que s'han de resoldre.

Però també hem de mirar a l'altre cantó, al cantó invisible, on hi ha tota aquesta gent invisibilitzada: alguns, en situació de resoldre's –esperem i confiem, i en això hi confio–, però altres, en què senzillament no hi ha –i el senyor conseller sap per què parlo– ni tan sols un especialista a tot Catalunya perquè el que hi havia el van fer desaparèixer, com el doctor Noguer, que era l'únic especialista bo que hi havia en sensibilitat química múltiple. El doctor Noguer potser té en aquests moments més de setanta anys, no ho sé, però està aquí, és un actiu de Catalunya, ens resol un gran problema, ens pot permetre fer una visibilitat i començar a aportar solucions juntament amb altres professionals, que es respongui des de la sanitat pública a aquesta gent que, si tenen mitjans, potser troben alguna solució parcial a casa, amb atenció domiciliària, per tant, privatitzada, als seus gravíssims problemes, però que, en canvi, des de la sanitat pública no tenen ni tan sols la porta de l'accessibilitat oberta.

I és en aquest sentit que jo volia interpel·lar-los, i em semblava que no hi cabia, en una esmena, que en això cal que, d'alguna manera, tots ens posem el vestit de treball i diguem: «Analitzem, en aquest mapa de Catalunya» –juntament amb el treball que s'està fent a molts municipis, i que s'està fent molt bé en molts municipis–, «vegem tota la gent desatenta.» Jo he dit d'unes especialitats, n'hi ha més, però fem que aquest mapa reflecteixi no només l'orografia visible sinó també la invisible, que vam..., en l'iceberg de la salut i de la sanitat, i donem resposta, comencem a donar resposta a tota la gent que ho necessita, i, en concret, a les persones més oblidades, aquestes de les malalties de sensibilitat central.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, és un plaer poder tornar a estar debatent una moció de la diputada Assumpta Escarp sobre política sanitària. I en la seva absència ho hem fet també, eh? –ho hem fet. Conseller, se li acaba el temps –se li acaba el temps– i el més calent és a l'aiguera. Dic «se li acaba el temps» perquè vostè mateix es va comprometre a estar, com a màxim, divuit mesos, que tenia unes funcions determinades, i el que lamentem és que, dintre de les funcions que vostè va assumir com a conseller de Salut, doncs, no estigués resoldre els problemes que en aquest moment pateix –en aquest moment i ja fa uns anys– la sanitat catalana. I la moció jo crec que ho reflecteix molt bé –molt bé.

Aquesta moció fa referència, precisament, ja, a dues altres mocions que s'han debatut en aquesta legislatura i que van en un sentit semblant. Perquè el problema que s'està

debatent avui, aquí, no és un problema nou, és un problema que arrosseguem. I la moció fa referència, doncs, a una moció del febrer del 2016, també de la diputada Escarp, del Grup Socialista, i a una altra moció del febrer del 2017 –fa menys temps– del Partit Popular. Però ambdues mocions van exactament en la mateixa línia, perquè els problemes que estem parlant avui, aquí, són els mateixos problemes que estàvem parlant ja el mes de febrer del 2016 i del 2017.

I els acords que els estem demanant avui, aquí, una altra vegada són acords que ja es van prendre en aquest Parlament. I suposo que alguna cosa de mandat democràtic deuen tenir els acords d'aquest Parlament, sobretot en un tema que és competència d'aquest Parlament. Sovint hi ha qui apella als mandats democràtics sobre coses en les que no tenim competències, i en aquelles en les que sí que tenim competències i en aquelles en les que sí que hi han mandats democràtics perfectament legítims, doncs, ens deixem anar –ens deixem anar– i fixem altres prioritats que no es reflecteixen en un bon servei a la ciutadania.

I els dos problemes principals que s'aborden en aquesta moció són els dels col·lapses en els serveis d'urgències dels hospitals, que jo voldria desvincular parcialment dels episodis d'epidèmies de grip, per exemple, que hi han pogut haver, perquè hi ha un problema estructural. Que quan la conjuntura d'una determinada epidèmia, aquests problemes s'agreugen? Sí. Però, al marge d'aquests problemes conjunturals, hi ha un problema estructural.

I en la moció s'apunten les solucions, i s'apunten les mateixes solucions que ja fa un any que parlem, que és..., n'hi diem «apoderar la primària», donar més servei a la primària. És una part –és una part–, perquè hi ha un conjunt de problemes, i una part és la primària.

La reducció dels horaris dels centres d'atenció primària, el tancament de centres d'urgències d'atenció primària contribueix a que una part de la població –64 per cent, té valorat el departament– vagin als serveis d'urgència dels centres hospitalaris. I una altra deficiència: la manca de llits socio-sanitaris per poder adreçar aquelles persones que són ateses a urgències i que requereixen un ingrés o una atenció socio-sanitària. I d'això es parla en la moció, però d'això també parlava la moció del febrer del 2017, però també la del febrer del 2016.

I l'altre tema important, el de les llistes d'espera. Continuen havent-hi més de 830.000 pacients en llistes d'espera, entre visites a especialistes, proves diagnòstiques o intervencions quirúrgiques. Amb l'agreujant, ja l'hi deia també fa poques setmanes, que en el cas de les proves diagnòstiques hi ha hagut un empitjorament del temps mitjà –del temps mitjà– de la llista d'espera, que ha passat de seixanta-sis a vuitanta-cinc dies, no? Això és un increment notable i important, i més tenint en compte que un dels objectius del Govern era precisament reduir el temps d'espera –el temps d'espera– a la meitat.

«D'acord» –em diu–, «necessitem diners.» Ja hi estem d'acord. I també estarem d'acord en que la Generalitat catalana està infrafinançada. I ja l'hi he dit altres vegades, si ja hi estem d'acord, conseller; però aquest és un problema del Govern, del Govern de la Generalitat, fonamentalment –del Govern de la Generalitat, fonamentalment–, perquè té els recursos per prioritzar les polítiques que vol fer. I segurament deuen prioritzar altres polítiques que no són les polítiques sanitàries, conseller, i vostè ho sap, vostè ho sap perfectament.

Perquè en definitiva –i acabo ja la meva intervenció–, està clar que el camí, senyora Laïlla, vostès el tenen clar. El problema és que hi ha una part d'aquest Parlament, i nosaltres ens hi comptem entre ells, que també tenim clar que el camí que vostès han triat no és el camí adequat per resoldre els problemes que els catalans tenim en la sanitat pública.

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats...

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia. Bon dia, en el fons, en el dia de la marmota, i el dia de la marmota no per responsabilitat de la diputada del Partit Socialista, sinó perquè és

una vegada i una altra que votem el mateix, i els efectes no hi són, perquè, si no, no tornaríem a votar el mateix.

Fa poc vostè, conseller, compareixia també, com la seva cita mensual, a la Comissió de Salut per fer l'avaluació del seu primer any de..., o el seu any de govern, no? Vostè plantejava que havia assolit el 80 per cent i escaig del seu pla de govern, però després ens mirem les mocions aquí votades i aprovades, i ens adonem que al febrer del 2016 votem i anem votant sistemàticament el mateix. Per tant, està molt bé, vostè ha complert el seu 80 per cent del pla de govern, però després les coses que aquí es voten no passen, ni es fan ni avancen.

I, és evident, d'acord, la setmana que ve presenta el Pla nacional d'urgències; el 20 d'abril té previst venir a parlar de llistes d'espera, però és que fa un any que calien solucions i que calen solucions. I no només és qüestió de pressupost o no pressupost, és una qüestió, també, de com prioritzem i on destinem els diners.

Per tant, aquí hi ha un tema que preocupa, i que preocupa no només aquest Parlament, sinó... Ho comentava la diputada del Partit Socialista: tenim el tema de rebel·lió a primària. De fet, avui una de les metgesses d'atenció primària publicava un article a *El Diari de la Sanitat*, i jo crec que els seus últims paràgrafs haurien de preocupar-nos a totes, perquè acaba dient que..., o sigui, l'article ja es titula «La tristesa del metge de família»; amb el títol jo crec que ja en podem copsar perfectament l'estat d'ànim. Però és que acaba dient: «La societat ens exigeix solucions i moltes vegades no les podem donar.» Perquè no arriben, perquè la pressió que reben és constant.

I, per tant, vol dir que hi ha coses que comencen –per no dir que ja acaben; no és que «comencin», sinó que fa molt temps que hi són– a requerir solucions dràstiques, també, i immediates, on no ens podem esperar permanentment a fer plans, perquè està molt bé planificar i és necessari planificar, però també hem de poder executar. I, clar, a nosaltres ja ens sembla bé posar terminis a les coses i, com li deia, planificar, però comença a arribar un moment, no?, que parlar de que «en un termini de sis mesos farem coses» és... Jo l'hi vaig dir també a la comissió: jo crec que vostès volen fer moltes coses en molt poc temps, però «en molt poc temps» vol dir en menys de sis mesos, o no tenen previst que en sis mesos passin coses, i llavors aquí no... Però bé, és a dir, hi ha coses que o les fem ja o arribaran tard, o no es faran.

Vagi per endavant que nosaltres donarem suport íntegre a la moció, però hi ha coses que també ens haurien de fer reflexionar, perquè no es tracta només de..., o sigui, de la transparència, que deia el diputat de Ciutadans, sinó que cal anar més enllà. I que assumim perfectament que amb aquesta moció posem la bena a la ferida, però posem la bena a la ferida, no curem, no anem al fons de la qüestió. I també és important que anem al fons de la qüestió i que ens plantejem que anys d'un model, anys de decisions polítiques amb relació al model sanitari o al sistema sanitari tenen conseqüències, i que les estem vivint i que fa anys que les vivim, però que tenen conseqüències, i que, per tant, ens hem de posar d'una vegada per totes no a posar la bena a la ferida, sinó a anar al fons de la qüestió.

I que discutim de manera clara qüestions de model, qüestions de com prioritzem i quines àrees del sistema sanitari prioritzem. I que, si prioritzem l'atenció primària, la prioritzem de manera clara, no ens dediquem i no ens limitem a derivar certes proves mèdiques que abans es feien als hospitals a l'atenció primària i ja està, sinó que llavors, per tant, dotem de manera clara l'atenció primària de recursos i també del reconeixement que mereix i que mereixen totes les professionals sanitàries en general i les d'atenció primària en concret.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Reguant. A continuació, té la paraula la senyora Escarp, per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Bé, bàsicament agrair el suport, agrair també les esmenes i el que s'hi ha incorporat, i donar les gràcies al diputat Santi Rodríguez per les seves paraules. I ho deia abans la diputada Laïlla: avui que és el Dia de l'Activitat Física em venen ganades

d'enviar-los tots al pati també a fer un parell de voltes (*rialles*), perquè crec que de tant en tant ens aniria bé.

Té raó, tenen raó les diputades. Tenen raó la diputada de Catalunya Sí que es Pot, de la CUP, i també ho ha dit el diputat del Partit Popular: estem repetint. I jo ho he dit, eh? És una moció que reitera moltes de les coses que hem aprovat, però malauradament hem de reiterar perquè no s'han complert, i perquè continuem estant on estàvem i perquè d'alguna manera s'agreuja al no fer-ho. Jo ho deia abans amb una frase manllevada a una periodista, però que en realitat venia a dir-ho en aquest sentit.

Donar les gràcies, també, a la diputada de Catalunya Sí que es Pot. Sempre ho hem dit: si el ciutadà és el centre de les polítiques de salut, cap col·lectiu ni cap persona pot quedar fora d'aquesta atenció.

Esperem que aquesta moció, que és una suma d'algunes coses, serveixi també per donar impuls. Esperem que la mateixa presentació del Pla nacional d'urgències o de les llistes d'espera d'alguna manera pugui donar resposta a tot això; estarem amatents i ho anirem seguint.

I també manllevant les paraules d'algun altre diputat: «Hi han moments en què pensem que vostès volen fer molt en poc temps.» El límit se l'han posat vostès, i resulta que estan fent poc amb molt de temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Escarp.

Estem cridant a votació.

Senyor Soler, per què em demana la paraula?

Jorge Soler González

Per allusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jorge Soler González

Gràcies. No, senzillament era per comentar a la diputada que, quan jo parlava dels diferents camins que un pot prendre per prendre decisions dintre del sistema sanitari, parlava de qüestions com les que tenen vostès. Ja sabem que vostès tenen opcions ideològiques dintre del seu grup que són diferents models de gestió sanitària.

Solament parlava d'això i no parlava de la meravella del procés. Ara bé, si vostè la vol treure i després estem parlant aquí de que no s'ha mogut ni ha canviat cap cosa en el darrer any, doncs, és vostè qui en parla.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 4, 4.2 i 4.a.

(La presidenta dona la paraula a M. Assumpció Laïlla i Jou.)

M. Assumpció Laïlla i Jou

Del punt 4, punt 2.a. És un punt sol. El 4 té diversos punts...

La presidenta

El 4 té quatre punts...

M. Assumpció Laïlla i Jou

4.2.a. Sí?

La presidenta

I es pot votar conjuntament, aquest punt?

M. Assumpció Laïlla i Jou

És que és un subpunt.

La presidenta

Ja: el 4, que és 4.1, 4.2...

M. Assumpció Laïlla i Jou

No, però només demanem votació separada del 4.1.a. La resta del 4 es pot votar conjuntament amb la resta de la moció. *(Veus de fons.)* Ai, 4.2.a, disculpi.

La presidenta

Sí, sí, sí, sí: 4.2.a –sí, sí. *(Veus de fons.)* Sí. És que havia vist 4.1, o havia sentit 4.1. És només un punt, només s'ha demanat votació separada d'aquest punt, que és 4.2.a.

En tot cas, el votem primer, i després votem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, comencem.

Votem el punt 4.2.a.

Comença la votació.

El punt 4.2.a ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la saturació dels recursos sanitaris i l'impacte en accessibilitat ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació infantil

302-00129/11

Molt bona tarda a totes i tots. El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació infantil, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Doncs, moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, presentem avui aquesta Moció sobre l'educació infantil, molt centrada en les escoles bressol municipals, on tornem a insistir en la necessitat del Govern de la Generalitat de recuperar la corresponsabilitat en el finançament del servei públic d'escoles bressol i de garantir-ne la continuïtat i la sostenibilitat. Perquè no fer-ho implica, doncs, no només restar oportunitats laborals i formatives als pares, especialment a les mares, o dificultar la conciliació, sinó que directament nega oportunitats educatives a molts infants, especialment a aquells d'entorns socials més vulnerables, tenint en compte, doncs, l'important impacte impositiu que té l'escolarització en edats compreses entre zero i tres anys, tant en el rendiment escolar i acadèmic posterior com, sobretot, en termes d'equitat, ja que és la política més redistributiva i que més retorns comporta com a inversió a llarg termini.

Per tant, no pot ser que aquest Govern segueixi abandonant les escoles bressol i fent deixadesa de responsabilitats quan en té competències exclusives. No val, tampoc, destinar zero euros a les escoles bressol mentre se segueixen finançant amb gairebé 30 milions d'euros anuals les escoles que segreguen per sexe; i no val, tampoc, seguir carregant el finançament i el sosteniment de les escoles bressol a les espatlles d'ajuntaments i de les famílies, que costegen més d'un 80 per cent del preu de la plaça. I tampoc entenem que valen suposats acords, la majoria sense convenis, amb les diputacions per delegar-los responsabilitats del Govern i viure any rere any amb la incertesa de si sortirà o no la subvenció. I també vull insistir en aquest tema: entenem que no valien desviacions de 81 milions d'euros a les partides per a escoles bressol quan existien per a altres

partides, com la nòmina delegada del professorat dels centres concertats, quan aquestes nòmnes s'haurien d'haver pagat ja en la partida que també existia per a centres concertats, de més de 800 milions.

I també li diré: no ens valen anuncis i promeses de darrera hora que serveixen només per justificar-se, la veritat, que a vegades ens recorden el Govern del PP anunciant pluja de milions. El que correspon no és que anunciïn que l'any que ve recuperaran les partides, el que correspon és que compleixin avui i que, per tant, donin compliment a la disposició addicional del pressupost d'enguany que estableix el mandat del Govern perquè cobreixi almenys un mòdul econòmic de 1.600 euros per plaça. Per tant, això ho volem avui, no el 2018. I de fet, ho estem esperant, almenys, per al curs que començarà el mes de setembre i, per tant, demanem al Govern que actuï amb lleialtat, amb transparència i que, com deia, assumeixi les responsabilitats i els compromisos financers recollits als pressupostos, i evidentment també restitueixi les partides destinades al foment i al funcionament de les llars d'infants municipals, que no s'han retornat als ajuntaments des del 2012, perquè ens sembla de justícia.

D'altra banda, en la moció demanem un mapa de les ofertes de llars d'infants existents per poder, precisament, analitzar les desigualtats territorials i les socials existents; sobretot, poder realitzar una correcta planificació a mitjà i llarg termini. D'això ens en queixem sovint; doncs, tenim l'oportunitat de fer-ho i, per tant, també, que pugui incrementar, si és necessari, les places públiques d'educació infantil amb l'objectiu de tendir cap a la universalització, que no obligatorietat, de l'educació de la petita infància. I per tant, per augmentar precisament la proporció d'infants de famílies desafavorides socioeconòmicament que té accés a aquesta escolarització, instem el Govern a garantir una partida suficient de beques i ajuts que permeti assegurar aquesta equitat real en l'accés al servei d'educació zero-tres, i a promoure, doncs, preus assequibles, per tal, precisament, de millorar aquestes oportunitats formatives, laborals de les famílies que parlàvem.

Perquè també aquí veiem com el Govern de la Generalitat es desentén d'altres mesures que tinguin a veure amb la igualtat d'oportunitats. Després se sorprenden que hi ha vacants, però és que les famílies no hi poden accedir, i acaben sent únicament els ajuntaments que, a través de sistemes diversos, com la tarifació social, acaben promovent l'accés d'aquests infants de famílies més vulnerables; que, si fos pel Govern, perquè no tenen partida, doncs, probablement en quedarien excloses.

Però ja els avisem, nosaltres no volem de cap manera escoles bressol gueto i sistemes que puguin expulsar la classe mitjana a la privada i que puguin reproduir espirals de segregació. Nosaltres volem escoles bressol municipals de qualitat, que siguin el reflex de la societat del seu entorn, que reverteixin les desigualtats existents, i per això entenem que calen polítiques fiscals progressives, que a vegades, doncs, no agraden massa al Govern de Junts pel Sí.

I també demanem al Govern, doncs, recursos, necessaris per impulsar i garantir un model d'escola bressol inclusiva que avui no tenim, que tampoc el nou decret d'escola inclusiva recull, sinó que en deixa al marge les llars d'infants. També demanem la dotació pressupostària necessària per a les beques menjador en aquesta etapa educativa. I incorporem alguns quants més, punts de perspectiva, amb relació, per exemple, a l'adequació de les ràtios entre professorat i alumnat, que, en tot cas, intentaré explicar a la segona part.

I finalment, doncs, també parlem de garantir unes condicions laborals dignes per tots els treballadors i treballadores dels centres educatius d'infantil de primer cicle –incloent serveis de menjador, serveis d'acollida–, que sovint estan a càrrec de monitors en situació laboral bastant precària i, per tant, pensem que també aquests serveis han de formar part del projecte educatiu, tenint en compte, doncs, que parlem dels més petits.

I, en definitiva, el que demanem al Govern és que recuperi el compromís amb el finançament, amb el sosteniment del servei d'escoles bressol municipal, i que actuï, doncs, amb transparència i amb lleialtat institucional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. Aquesta moció és idèntica –pràcticament idèntica– a la següent. És veritat que cap grup parlamentari no ens ha demanat d'agrupar-les. (*Veus de fons.*) No; doncs, no. Doncs, no, secretari.

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Alguns partits polítics tenim molt a dir, per això volem dos torns. Bona tarda a tothom. Quan parlem d'educació de zero a tres anys, parlem de tres aspectes fonamentals per a la nostra societat, com són la justícia social, la igualtat entre homes i dones i la importància de la tasca docent.

En primer lloc, la justícia social, ja que diferents estudis demostren que l'educació primerenca té una incidència positiva en l'èxit escolar i en les habilitats socials. Aquesta influència positiva és especialment important amb la canalla d'entorns desafavorits perquè són normalment els que menys estímuls reben a casa. En aquest sentit –i ja ho comentava la senyora Niubó–, podem parlar de polítiques predistributives, ja que postulen el tractament de la desigualtat abans de que sigui necessari compensar aquesta desigualtat per les vies redistributives. Així, doncs, no considerem que sigui una despesa sinó una inversió que, per exemple, ens pot estalviar diners en fracàs escolar. Per això cal un augment de les places públiques de zero a tres anys i garantir la seva gratuïtat segons el nivell de renda.

En segon lloc, la igualtat entre homes i dones, perquè, a dia d'avui –i això és així, ens agradi o no–, normalment la criança dels infants recau sobre la dona. I si un membre de la parella, en el cas de les parelles heterosexuales, ha de deixar de treballar, aquesta sol ser la dona; dones que veuen truncades les seves carreres professionals o que després tenen problemes per reincorporar-se al món laboral. I finalment, d'aquests tres aspectes que he comentat, la importància de la tasca docent. Per a Ciutadans, el professorat és una de les professions més importants, perquè d'ella depèn el futur de la nostra societat. I per poder desenvolupar correctament aquesta tasca és necessari que les condicions laborals siguin les millors, cosa que a dia d'avui no passa.

L'educació infantil és fonamental per a Ciutadans. I per això nosaltres al novembre ja vam presentar una moció i, de fet, de la moció que veurem ara del PSC, dels tretze punts, sis ja els portàvem nosaltres a la nostra moció, i aquests punts van ser aprovats pels vots de l'oposició i amb els vots en contra de Junts pel Sí, per la qual cosa podem veure de forma clara que l'escola bressol no és un dels interessos del Govern de la Generalitat. D'aquests sis punts que estaven a la nostra moció i ara es tornen a presentar, es tornen a presentar perquè el Govern no compleix amb el mandat democràtic d'aquest Parlament, que és finançar les escoles bressol. I per això ho tornem a trobar ara, el mes de març.

Nosaltres parlàvem d'això; parlàvem també de garantir un finançament que cobreixi, com a mínim, 1.500 euros per plaça i any; restituir les partides destinades al foment i funcionament de les llars d'infants no retornades als ajuntaments; també parlàvem d'impulsar un increment de les places públiques, especialment per a les famílies menys afavorides, i finalment demanàvem –i es torna a demanar en aquesta moció– garantir una partida suficient de beques i ajuts, així com una dotació pressupostària per cobrir la demanda de beques menjador. Òbviament, nosaltres donarem suport a aquests punts, perquè ja els portàvem nosaltres al novembre.

A més d'això, del tercer aspecte important que els explicava, que era el de la tasca docent, es recullen alguns punts a aquesta moció, però nosaltres hem presentat dues esmenes, i vull agrair a la senyora Niubó que les hagi acceptat, i aquestes esmenes van precisament en la línia de millorar la tasca docent. Nosaltres proposem garantir les parelles educatives a totes les aules de zero a tres anys i augmentar el nombre d'auxiliars i vetlladors. Això és molt important; estem parlant de canalla molt petita. Si només hi ha una persona a l'aula i aquesta persona està atenent un nen que ha caigut o que li ha fet una mossegada a l'altre, la resta de la classe queda desatesa. Necessitem més personal i esperem que ara ens facin cas i es doti les aules amb més personal.

Esperem que amb aquesta moció i la que vam presentar nosaltres al novembre el Govern de la Generalitat es responsabilitzi per fi de l'educació infantil i deixem de tenir educadores en situacions precàries i nens que no poden accedir a l'escola bressol per recursos econòmics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sierra. (*Alguns aplaudiments.*) A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Començaré pel final, i no repetiré les explicacions que va donar la mateixa consellera. Començaré pel final, presidenta, perquè no em vull oblidar de demanar votació separada dels punts 7, 8, 12, 13 i 14.

I començaré pel final per dir: sí, és clar; estem d'acord a recuperar la corresponsabilitat i la sostenibilitat en el zero-tres per part del departament. Però el que volem és que, tal com diu la LEC, que s'ha d'acordar amb els ens locals; això –hi ha una comissió mixta departament - entitats municipalistes, en el si de la qual el mes de novembre es va crear un grup de treball d'escoles bressol, perquè conclogui els seus treballs–, ho faci, com proposava el Partit Popular en la seva moció que veurem després abans d'acabar, abans del mes de juliol i, a partir d'aquests acords, decidir què s'han de gastar i què no s'han de gastar.

Perquè, és clar, com pensen finançar això? Perquè, és clar, parlen de 1.600 euros per plaça i després arribar als 1.800, això ja per al curs 17-18. La consellera va donar dades del curs 14-15, unes 79.000 places, va donar. Això dona entre 126 i 142 milions d'euros per al curs 17-18. D'on els traiem, aquests 126 o 142 milions d'euros? És més, diuen que s'han de pagar les places, el sosteniment de plaça; aquests 5.000 euros per plaça, que nosaltres diem, el departament ha dit quaranta vegades que ja estan totes pagades; però vostès diuen que no ho estan, pagades –són 5.000 euros per plaça més. I la dotació de personal especialitzat de suport i vetlladors que han acceptat en el cas de Ciutadans, això, també l'hi hem de sumar. I la dotació d'aules d'atenció especialitzada en escoles bressol, això, també se li ha de sumar; i abaixar ràtios, més beques d'escolarització i beques de menjador, això també s'ha de sumar. Sí, això està en la moció final. Ni una paraula de tarifació social, ni una; que sí que hi era, a la nostra esmena.

Aleshores, d'on han de sortir aquests recursos? Perquè vostès no van fer ni una sola baixa i alta en les partides d'ingressos i despeses: ni una. Per tant, això com es menja? Com ho farem? Perquè aquí va haver-hi un acord, Junts pel Sí i la CUP, d'un increment de 520 milions d'euros més respecte dels pressupostos anteriors en matèria d'educació. Però tota la resta on queda? Com poden dir que no tenim com a prioritat l'educació? Com ho poden dir? I com va poder ahir dir, ahir, com va dir la senyora Arrimadas en la sessió de control, que no hi ha ni un euro públic destinat a les escoles bressol? No és veritat. Ho va dir la senyora Arrimadas al president. No és veritat. Hi ha euros, evidentment, dels ajuntaments i euros de les diputacions.

El departament va fer un acord... (*Veus de fons.*) Clar... Com que «ah!»? –com que «ah!»? Un conveni amb les diputacions; mentre no hi hagués els recursos, poder tirar endavant. Aquí no s'ha deixat ningú tirat. Que són els diners que voldríem? Segurament que no. Però jo el que els demanaria és respecte a les taules de diàleg i als acords amb els ens locals; que des del novembre que està constituït el grup de treball dintre la comissió mixta per treballar Federació de Municipis, Associació de Municipis, sobre tots aquests criteris que nosaltres com a esmena els vam posar. Els hi comprem; els comprem tot l'acord mutu sobre la qüestió de l'escola bressol inclusiva, sobre la qüestió de les ràtios, però parlem-ho amb els titulars de les escoles bressol municipals, no? Parlem-ho primer. Perquè clar...

Podem indicar a la mixta que treballi amb unes prioritats d'estudi i de debat, que són les que nosaltres els hem posat a la nostra esmena, que reproduceix un 90 per cent de la seva moció, però afegint-hi «amb l'acord dels ens locals i d'acord amb l'autonomia local», no? Podem indicar i fixar terminis, com els dèiem i proposàvem: màxim, finals de juny, principis de juliol. Però el nostre grup demanem i donarem el marge perquè el treball del departament amb els ens locals acabi, perquè és el que necessita: marge per acabar aquest treball. Com va esdevenir amb les escoles de música, que vam ser capaços de..., haver-hi un acord a la comissió mixta, de criteris, de posar una partida inicial, i de criteris; partida que s'ha d'anar incrementant, aquest també és l'acord. Però aquí es van acordar criteris, i es va acordar a la comissió mixta.

Així és com entenem que cal treballar, perquè la mixta ha de continuar sent l'espai de presa de decisions consensuades i pactades entre el departament i el món municipal en tots aquells termes que afectin el món educatiu. La resta és ser conscient, per molt que ho

diguin, que no es complirà. Vostès votaran coses que saben que no hi ha els recursos per fer-ho. I, si no, posin-se d'acord tots plegats, igual que es posaran avui d'acord per votar aquesta moció, d'on traiem i d'on posem els recursos. Els repto que ho facin.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Simó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. I abans de res agrair a la senyora Niubó la presentació d'aquesta moció, que trobem molt interessant. S'ha parlat moltes vegades i molt de les escoles bressol, a veure si aquesta és la definitiva.

Per emmarcar el tema, sabem que l'escola bressol no forma part de l'educació obligatòria, això ho tenim clar, però també sabem que és un eix fonamental per desenvolupar els coneixements cognitius dels infants, principalment d'aquells que venen de famílies en una situació més vulnerable. I, a més, hi ha un desajust entre l'oferta i la demanda, segons els municipis. És a dir, hi ha un desequilibri territorial: trobem municipis, que és on més calen, que tenen més atur i menys nivell de renda, i tanmateix no tenen places, i en altres en sobren.

També sabem que el ministeri va tancar l'aixeta a les partides finalistes que enviava, ho sabem, però també s'ha d'afegir que és que la competència de les escoles bressol és catalana. I també tenim clar que el finançament ha anat caient en diputacions i en ajuntaments, que òbviament han de treure els diners d'altres partides, de temes també molt importants, i també en les famílies, que cada vegada han vist augmentar més les quotes i que han vist com el preu de l'escola bressol és una frontera econòmica per poder accedir-hi.

I, a més, veiem que la Generalitat, hi insistim, no demostra que és una prioritat, primer, perquè en els pressupostos del departament no hi trobem ni un sol euro destinat, però és que, a més, quan hi ha hagut una partida, no han tingut problema en derivar-la al pagament, per exemple, del professorat de les escoles concertades, que òbviament aquestes persones han de cobrar per la seua feina, però de quina partida traiem els diners demostra quines són les prioritats dels governs, no?

I, davant d'aquesta situació, el que nosaltres defensem és recuperar la corresponsabilitat de la Generalitat en el finançament –ho hem dit moltíssimes vegades–, treballar el model de la tarifació social; el nostre objectiu és arribar a la gratuïtat, però si ara mateix no hi ha suficients recursos hem de començar per la tarifació social. Insistir i recordar, com també s'ha dit, que al Ple d'emergència social vam aprovar una proposta de resolució per a una partida de beques menjador per a les escoles bressol, i també creiem important, donada la importància educativa i per a la igualtat d'oportunitats que tenen les escoles bressol, repensar els continguts i la programació que ara mateix tenim a les llars d'infants.

I, dit tot això, només dir que nosaltres li donarem suport, i, per tant, votarem a favor de tots els punts.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta, honorable consellera... Ara fa uns mesos el senyor Puigdemont, el president de la Generalitat, va anar a inaugurar unes infraestructures a Lleida, i deia: «És una diferència objectiva i no ideològica» –i seguia–, «gestionem millor i és un fet comprovable.» Amb aquest caire, doncs, ufanós i una mica xovinista s'expressava el president Puigdemont per inaugurar aquestes infraestructures. Repetia aquell esquema de superioritat que està tan arrelat al cor de la consciència identitària de casa nostra.

En qualsevol cas, avui tenim un exemple de que això no sempre és així, consellera, de que no sempre, quan nosaltres, des de la Generalitat, gestionem les coses, ho gestionem millor. Tenim una infraestructura bàsica, que és l'educació infantil, que és una competència exclusiva de la Generalitat. I aquí tenim la història, i ho torno a treure, la

història del nostre èxit, la història del nostre model d'èxit, la història de com gestionem millor a Catalunya que a la resta del món. (*L'orador mostra un gràfic a la cambra.*) És el gràfic aquest de l'abandonament de la Generalitat de l'escola infantil primària.

I amb vostès que tenen tendència a la memòria i els agrada tant la memòria, m'agradaria fer una mica de memòria parlamentària. Els ajustos van començar, com es veu aquí, l'any 2011, quan van pactar amb el PP. Sí; és que abans, algun cop vam arribar a pactar, fins i tot. Se'n recorden –bé, ja que no em senten els meus...– quan el senyor Trias jurava que mai pactarien amb el PP? I al cap d'uns mesos tornaven a pactar. És a dir que la vida dona moltes voltes. En qualsevol cas, vam pactar aquella partida i ho vam rebaixar a 50 milions.

Què deia llavors la senyora Simó? A la qual després agrairé el seu capteniment, però llavors deia: «Consellera» –a la consellera Rigau–, «vostè deixa tocades i enfonsades les escoles bressol.» Debat parlamentari, 50 milions d'euros. Clar, després es veu que Esquerra Republicana va considerar que encara no estaven del tots enfonsades i va decidir deixar-ho a zero –a zero– i externalitzar el finançament.

En aquells pressupostos que es van deixar a zero, el portaveu de la CUP, el diputat David Fernández, afirmava: «Aquests pressupostos són una declaració de guerra a les classes populars», i moltes coses més. Bé, veig que el procés independentista té una capacitat extraordinària de sumar adeptes a l'austeritat i als principis de l'ortodòxia liberal; no ho sé, potser ens hi haurem d'apropar nosaltres, perquè, pel que veig, primer Esquerra Republicana, després, se suma a l'ortodòxia de l'austeritat, després passa la CUP, i tothom deixa a zero les partides de l'escola bressol.

I ara sembla que el Govern comença a rectificar. I no sé si és una coincidència, però la diputada del Grup Socialista presenta una moció sobre llars d'infants, escoles bressol, el Grup Parlamentari del PP ho fa també, i un dia abans, sabent el que ve al Ple, la consellera se'n va a TV3 i ens anuncia que es recuperaran les partides. Doncs, es veu que l'acció parlamentària, s'apliqui o no, al final és eficaç, perquè força el Govern a actuar i a moure's.

Nosaltres donarem suport a aquesta moció, perquè obliga el Govern a la rectificació, perquè ja no podrà dependre de la seva arbitrietat i perquè al final –i perquè al final– el que es demana és la cosa sensata: recuperar el nivell de finançament anterior a la crisi, retornar els diners que van ser furtats a l'escola infantil i revisar i adequar les ràtios. Per tant, molt escaient. Comptarà amb el nostre suport.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, pel nostre grup parlamentari, pel nostre moviment, en aquests moments, pel que fa a l'educació de zero a tres anys, sens dubte, l'equitat en l'accés, per una banda, i la consolidació de l'oferta, per una altra, són dos objectius centrals i prioritaris.

El nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta moció presentada pel Grup Socialista. No hi hem presentat, tampoc, esmenes, perquè entenem que planteja bé les actuacions necessàries per avançar cap a aquesta equitat i cap a aquesta consolidació; és a dir, respon bé a aquelles mesures que cal emprendre per tal d'assolir al més aviat possible aquests objectius.

Val a dir, des del punt de vista del debat pressupostari, que, en el seu moment, com vostès deuen saber, la CUP va votar favorablement a una sèrie d'esmenes que es van presentar en aquesta cambra al Projecte de pressupost que precisament pretenien garantir el finançament de les escoles bressol, de l'educació de zero a tres anys, i precisament aquesta esmena no va prosperar pel sentit de vot d'altres grups, no pas del nostre.

Però és que també cal tenir en compte que el nostre grup, en el seu moment, en el debat pressupostari, va plantejar una proposta raonable, i tècnicament possible, i financeraament vàlida, que era la de crear un fons transversal, un fons estructural per a l'educació, per a l'ensenyament, que tingués provisió de fons no només del departament d'educació

sinó del conjunt de departaments, atesa la total prioritat que el nostre grup dona a les polítiques educatives, que incloïa la possibilitat d'un finançament adequat per a l'educació de zero a tres anys que no depenia només dels fons propis del departament d'educació, i que no va ser acceptada per la majoria que dona suport al Govern.

Però és que, en tercer lloc, a més, el nostre grup va proposar una sèrie de mesures fiscals, en el debat pressupostari, que permetessin millorar el finançament de la Generalitat i que es poguessin destinar a prioritzar, entre elles, l'educació de zero a tres anys, que tampoc van ser aprovades.

Per tant, si volen obrir el debat pressupostari, el tornem a obrir, amb molt de gust, cap problema, i podem discutir punt per punt sense cap mena de problema per part nostra.

Sabem que l'educació de zero a tres anys no és un àmbit de l'ensenyament obligatori, en som perfectament conscients, però, tanmateix, sí que considerem que es tracta d'un àmbit educatiu imprescindible, tant des del punt de vista del desenvolupament de les capacitats dels infants com des de la igualtat d'oportunitats de les famílies i especialment, molt especialment, de les dones.

I des de la perspectiva de les polítiques públiques, les mesures de reducció del dèficit i de contenció de la despesa pública en matèria d'educació, per més que aquí hi ha una corresponsabilitat de l'Estat, que va anul·lar les partides destinades finalment a aquest objectiu, és cert..., i aquí la Generalitat, el Govern de la Generalitat ha d'assumir totes les seves responsabilitats; en el seu moment el departament va decidir eliminar el seu compromís de finançament a aquest espectre tan central i essencial per al progrés del país i de la societat com és l'educació de zero a tres anys.

En definitiva, aquest escenari ha esdevingut poc propici o, més aviat, extremadament contraproduent per tal de combatre les desigualtats d'accés existents, bé per la pròpia dificultat econòmica afegida de la família subsegüent a la crisi, per tant, la seva dificultat per fer front a les quotes, i també, òbviament, pel fet de que la inversió pública neta en el sector quedés, doncs, enormement disminuïda.

Però hem de tenir en compte, i amb això acabaré, escurçaré molt la intervenció que havia previst, perquè ja seria redundar en coses que s'han dit..., malgrat aquest debilitament de l'equitat d'accés a l'educació infantil de primer cicle, convé posar de manifest que malauradament les desigualtats socials en aquest àmbit tenen un caràcter estructural i ja hi eren abans de la crisi econòmica. Efectivament, els infants socialment menys afavorits, amb menys capital social i educatiu familiar, i que parteixen *a priori* d'una situació menys favorable, són els que menys han participat i participen en l'educació infantil de primer cicle.

Per tant, tenim dos objectius. Un, assolir una oferta educativa de zero a tres anys igualitària, equitativa, inclusiva per a tothom, per a tota la població, però hem de posar un especial èmfasi per tal de que no quedin fora d'aquestes oportunitats les famílies més desfavorides, perquè sabem que això, després, en el temps, té una repercussió clara i constatable en l'evolució escolar i educativa i en l'equitat i igualtat d'oportunitats d'aquests alumnes.

Bé, per tot això, i sense estendre'm més, nosaltres donem suport a tots els punts de la moció, que, hi insisteixo, ens sembla que apunten en la línia adequada per tal d'assolir aquest objectiu d'equitat i d'universalitat en l'educació infantil.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; doncs, gràcies a tots els grups de l'oposició pel suport. La veritat, que, amb el Grup de Ciutadans –ho comentava la diputada de Ciutadans–, havien presentat dues esmenes, i no hi ha hagut cap problema en incorporar-les: una anava en la línia d'assegurar la dotació adequada de personal de suport per satisfer necessitats educatives especials, l'altra pretenia reforçar el professorat, i s'han incorporat.

Amb Junts pel Sí ha estat més complicat, i, malgrat l'esforç i la voluntat de la diputada Simó amb buscar un acord, que sempre li agraïm, realment no ha estat possible, perquè és que després d'anys d'incompliment ja no ens creiem la voluntat de pactar o acordar en

el si de la comissió mixta. Han tingut temps, han tingut anys de sobres i no ho han fet. O ens hem de creure que després de 2012, que s'ha estat intentant..., que els ajuntaments sempre ho intentaven, ara trobarem un acord? Nosaltres, en fi, ja no hi creiem.

I tampoc trobem necessari elaborar cap pla director. Tenen les competències, tenen un mandat polític aprovat en la Llei de pressupostos. El que han de fer és complir i assumir aquesta corresponsabilitat ja. I si ens diuen, doncs, com ho hem de fer?, d'on sortirà? Doncs, per què es negaven a una reforma fiscal progressiva, a tocar l'IRPF, a tocar successions? En això sí que es van entendre amb el Partit Popular! Per tant, nosaltres el que diem és que no volem anuncis dient que al 2018 ho faran: volem que ho facin ara.

I el que sí que hem fet és acceptar la seva esmena on es demana al Govern de l'Estat, doncs, que restableixin els imports pressupostats al pla Educa3 i que es facin les gestions pertinents per arribar a fer possible aquest restabliment. Això ho recolzem i ho hem pogut incorporar. Treballem-hi tots. Llàstima que quan el Partit Popular i Convergència eren socis no fessin res per evitar-ho, no? Però, vaja, ens sembla molt bé que instem el Govern de l'Estat a recuperar aquesta partida tan important.

Per tant, en definitiva, gràcies a tots pel suport. Esperem que aquesta moció no només s'aprovi, sinó que també es compleixi, i estarem especialment vigilants. I dir que espero que, malgrat la seva posició contrària, de Junts pel Sí, almenys no voti en contra de donar compliment a una disposició dels pressupostos aprovats per aquest any, perquè és que, si no, ja no sé qui serà el responsable de complir el pressupost. Entenc que l'oposició no ha de ser la responsable que es compleixi el pressupost que hem aprovat, o que alguns han aprovat.

Per tant, no s'esperin a pactar no sé què amb els ajuntaments, no ens facin esperar més, i el que hem de fer sens falta avui mateix és retornar als ajuntaments el que deuen, és contribuir responsablement al finançament d'aquest servei educatiu municipal clau per les famílies, i, per tant, compleixin i compleixin avui.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Niubó.

Estem cridant a votació.

Senyora Simó, per què em demana la paraula?

Anna Simó i Castelló

Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Simplement, eh?, referent a l'última afirmació que ha fet la senyora Niubó, que diu que se li ha acabat la paciència d'esperar acords a la mixta. Jo el que li haig de dir a la senyora Niubó és que demani als seus companys de la Federació de Municipis de Catalunya, catalana de municipis, les actes des del 2012 de les reunions de la comissió mixta en què es va tractar el zero-tres, i veurà que allà hi havia acord. I que hi havia acord i s'anaven passant a cadascuna d'aquestes reunions quins eren els recursos que s'anaven transferint des de les diputacions. Hi havia acord al respecte, i ara hi ha un grup de treball. De debò, miri les actes de la comissió mixta o parli amb la gent de la Federació de Municipis, senyora Niubó.

(Alguns aplaudiments. Pausa.)

La presidenta

Bé. S'ha demanat votació separada dels punts 7, 8, 12, 13 i 14. Per tant, votarem... Aquests es poden votar tots junts? *(Pausa.)* Doncs, farem la votació d'aquests punts, i després votarem la resta de la moció. Tothom d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, anem a votar els punts 7, 8, 12, 13 i 14.

Comença la votació.

Els punts 7, 8, 12, 13 i 14 han estat aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'educació infantil ha estat aprovada per 72 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés universal a l'educació infantil

302-00130/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés universal a l'educació infantil, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula el senyor Fernando Sánchez. (*Remor de veus.*)

Fernando Sánchez Costa

Gràcies.

La presidenta

Esperi's un moment, senyor Sánchez. (*Pausa.*) Ara. Quan vulgui.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Hemos presentado y estamos presentando, desde el Grupo Parlamentario Popular, una serie de iniciativas para dignificar, reforzar y potenciar el primer ciclo de educación infantil en Cataluña. Hemos presentado preguntas al Govern, propuestas de resolución, interpelaciones, hoy, la moción, y ayer presentamos un proyecto de ley novedoso, que les llegará en su momento al Pleno, con el permiso y la aceleración de la Mesa. ¿Se trata de una ofensiva? En toda regla, señoras y señores diputados, porque nosotros pensamos que la... –esto es de *Terminator*–, pues, nosotros (*riales*) pensamos, señoras y señores diputados, que hay cinco motivos para tomarse muy en serio la educación infantil.

Primero, es una realidad que afecta a miles y miles de familias catalanas que se han visto relegadas por la Generalitat estos últimos años y que tienen que hacer contorsiones con su tiempo y con su dinero para poder llevar a sus hijos a la escuela. Estamos hablando de unas 200.000 familias o 200.000 niños entre cero y tres años.

En segundo lugar, porque la educación infantil es un período educativo fundamental, como sabe la *consellera*, como reconoce la LEC y como estamos de acuerdo todos. Son los años en los que se ponen las bases y los cimientos del desarrollo de toda la vida. Es en este período cuando se ponen los fundamentos de las competencias cognitivas, de las habilidades sociales, de los hábitos de autonomía, del equilibrio afectivo, etcétera.

En tercer lugar, la educación infantil es un instrumento privilegiado para la equidad social y la igualdad de oportunidades. Esto también está reconocido en la propia LEC. Es el espacio donde un niño que vive en un entorno socioeconómico, sociocultural más vulnerable puede encontrar aquellos elementos que quizá faltan en su entorno: sociales, afectivos, materiales –¿por qué no?, también, hasta de alimentación– y cognitivos.

En cuarto lugar, es una etapa fundamental y una premisa para conseguir la igualdad entre hombres y mujeres –antes hablaba una diputada de esta cuestión. Y nosotros estamos plenamente convencidos y apostamos por que la maternidad y la paternidad no sean, de ningún modo, un impedimento para desarrollar una vida profesional plena, completa, lograda.

Y por eso es imprescindible que haya una buena escuela infantil, porque, si no, es realmente muy difícil. La maternidad y la paternidad, y, especialmente, por el contexto histórico y social, la maternidad, pues, se ve como una problemática. Y esto tiene que ver con el quinto motivo por el que también presentamos esta moción, que es que una buena red de educación infantil es la premisa y la condición para superar la crisis de envejecimiento y garantizar el reemplazo generacional.

Y, ¿por qué no?, vamos a añadir una: para hacer un homenaje a los abuelos de Cataluña. Necesitan un buen sistema... (*veus de fons*) –y abuelas, gracias–, necesitan un buen sistema de educación infantil porque tienen derecho a ser abuelos, tienen derecho a disfrutar de los nietos, y eso sin tener que ser canguros a tiempo completo, sin tener que ver como se pasan todo el día teniendo que suplir y tapar agujeros de la organización fa-

miliar de los padres. Y, por tanto, les queremos agradecer también ese trabajo invisible (*aplaudiments*) de esa generación que levantó a sus hijos con mucho esfuerzo y ahora está levantando a sus nietos. Por tanto, muchas gracias.

Y, por tanto, proponemos recuperar la inversión pública. Nosotros proponemos una cosa un poco más humilde de lo que proponía el Grupo Socialista: son 50 millones. Ustedes, *consellera* y *conseller*, ya que está aquí el *conseller* de Territori, hablan últimamente mucho de la cláusula de cumplimento. Ayer la *consellera* anunció que se iba a reincorporar la tarifa social, y en los presupuestos de la Generalitat, la partida para *escola bressol*. Pues, votar hoy estos 50 millones es la cláusula de cumplimiento de que van en serio y no van de farol, *consellera*. (*Aplaudiments*.) Por tanto, entiendo que van a votar, porque lo que estamos pidiendo es que se cumpla el presupuesto del año 2012, que nos parece sensato y nos parece accesible.

Y, por último, pues, lo que proponemos es intentar abrir un poco el debate y también intentar que en los próximos años haya diez mil familias más que se reincorporen a los beneficios de nuestro sistema de educación infantil. Hemos modificado un poco el contenido de este último punto, porque podía provocar un poco de urticaria en algunos lo del cheque, y al final lo que hemos propuesto es que la Generalitat estudie como incorporar, sea en el sistema público, sea a través de becas, sea como sea, a diez mil familias más en estos próximos años por los cinco motivos que antes he explicado.

Muchísimas gracias.

(*Aplaudiments*.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, un altre cop. Avui els he portat llavors, he portat unes llavors de síndria. Què passa si llancem aquestes llavors per la terra? Doncs bé, com que la natura és molt poderosa, segurament sortiran plantes, i fins i tot potser tindrem alguna síndria, especialment si la terra és fèrtil, i les condicions meteorològiques favorables. Si la terra no és tan fèrtil i les condicions meteorològiques no són propícies, segurament sortirà alguna planta més o menys esquistada.

Els infants, com la natura, també són poderosos i tenen una capacitat infinita d'aprendre, però estarem d'acord que no tots els entorns són igualment propicis per poder aprendre. En aquest sentit, l'educació de zero a tres anys és una eina molt potent per assegurar la igualtat d'oportunitats de tots els alumnes hagin nascut en l'ambient que hagin nascut.

L'educació infantil és un tema fonamental per a Ciutadans i, ja ho he comentat abans, per això vam presentar una moció el novembre. Una moció que, malgrat haver estat aprovada amb tots els vots de l'oposició i en contra de Junts pel Sí, no s'està complint, i per això avui tenim dues mocions que parlen del mateix tema.

Fa una estona la senyora Anna Simó ens deia que ens reptava a donar propostes d'on treure els diners per finançar l'educació de zero a tres anys. Molt bé. Jo l'hi diré: per exemple, deixem de tenir els alts càrrecs i els consellers millor pagats de tot Espanya, deixem de tenir més duplicitats administratives que ningú. I, mira, una partida extra que ara ens queda, aquesta inhabilitada pel Tribunal Constitucional. Mira si tenim recursos per treure diners i pagar l'educació de zero a tres anys. És una qüestió de prioritats: o alts càrrecs i tornar a repetir el 9-N, o educació infantil per a tots els alumnes de Catalunya.

Nosaltres en la moció ja portàvem el finançament de l'educació de zero a tres anys; ara s'ha acabat d'aprovar, també, del PSC. I deia l'Anna Simó, la senyora Simó, que aquí no s'ha deixat tirat a ningú. Bé, pregunta-ho a les famílies que, com els ajuntaments no es poden fer càrrec de totes les despeses i han hagut d'apujar les tarifes, no poden accedir-hi. I tant que s'ha deixat tirada gent. S'han deixat tirats els infants que no hi poden accedir, que són els que més ho necessiten, que són els de les classes socials menys afavorides. I s'ha deixat tirades les dones que, per fer-se cura de la canalla, han hagut de deixar les seves feines. I tant que deixen tirada la gent aquí a Catalunya, per la seva manca de sensibilitat. (*Alguns aplaudiments*.)

Pel que fa a la moció que ara tenim, del senyor Sánchez, que li agraiem que hagi presentat, igual que a la senyora Niubó la seva, parlar de la importància de l'educació in-

fantil, totalment d'acord. Jo ho he dit: és una de les preocupacions fonamentals del meu partit. Però pensem que no es pot quedar en una declaració d'intencions, hem d'anar més enllà. I els recordo que, tot i que certament és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, vostès, que governen a Madrid, també poden fer més, i els instem a que així sigui.

Després, no podem continuar dient que aquí no s'ha deixat ningú tirat perquè hi són els ajuntaments i els diputacions. No, amb aquests diners no n'hi ha prou. Necessitem que la Generalitat torni a finançar. Esperem que no es quedi en un anunci justament el dia abans que avui es presentin dues mocions, i que, de veritat, als propers pressupostos això estigui reflectit, i que les persones que més ho necessiten puguin accedir a aquesta educació infantil. Els infants són la llavor del nostre futur. Nosaltres decidim si llencem aquestes llavors per terra, o si fem un hortet, conreem la terra, plantem les llavors quan pertoca, les reguem i en tenim cura. Està a les nostres mans, i a Ciutadans ho tenim molt clar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sierra. A continuació, per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, senyora presidenta. Bé, doncs, el PP ens presenta una moció relativament breu, on s'insta a reconèixer el caràcter estratègic del primer cicle de l'educació infantil, cosa que compartim. N'hem parlat sobradament en el debat anterior i, per tant, hi votarem a favor.

En un segon punt, sí que insta el Govern a presentar un pla director. I aquí ja els dic que no pensem que sigui necessari, en absolut. També ho deia abans: el Govern en té les competències exclusives, té un mandat polític aprovat a la Llei de pressupostos i l'únic que ha de fer és complir ja amb les seves responsabilitats i contribuir responsablement al finançament d'aquest servei públic educatiu, clau en termes d'equitat i de rendiment escolar. Per tant, complir ara és retornar el que deu des de 2012.

La veritat és que no sabem ben bé què pretén el Partit Popular amb aquesta voluntat de diàleg sobtada amb el sector, però temem que hi hagi alguna voluntat de concertació de noves places privades, quan fa anys que no es paga les escoles bressol municipals, les públiques. No ho sabem, però en qualsevol cas, doncs, no pensem que l'elaboració d'un pla sigui la prioritat, sinó que, com deia, és recuperar aquesta corresponsabilitat i les partides corresponents per al foment i per al funcionament de les llars d'infants que apunten en el punt 3.

I, en tot cas, el que sí que convindria seria elaborar un mapa de l'oferta de les llars existents –les privades, les privades d'iniciativa social, les públiques–; per valorar-ne la suficiència i poder, doncs, analitzar les desigualtats territorials i socials que existeixen, i sobretot realitzar una correcta planificació a mig i llarg termini amb l'objectiu, com deia, doncs, de tendir a la universalització d'aquesta educació de la petita infància. I si cal, sí, incrementar les places públiques d'acord amb el mapa existent i amb les necessitats d'escolarització i la demografia. Per tant, el que volem és corresponsabilitat en el finançament, mapa de necessitats amb base en l'oferta que hi ha i per a una correcta planificació. I per això ens abstindrem d'aquest punt.

En general, a la moció hi trobem a faltar, doncs, parlar d'escola bressol inclusiva, de beques menjador, però això ja ho hem pogut aprovar en l'anterior, i també altres elements relatius a la supervisió, al control de la qualitat dels serveis infantils que funcionen a vegades de forma anàloga, les ludoteques, i així també com els processos d'externalització de la gestió de les escoles, o altres dèficits, doncs, relacionats amb el compliment dels requisits previstos en el Decret 282/2006. Però, com que ja se n'ha parlat, sí que em voldria centrar sobretot en el punt, en el darrer punt, que rebutgem, doncs, de totes totes: els xecs; ara reformulats en una transacció amb Ciutadans i convertits, doncs, en una mena de partides per augmentar la cobertura, els ajuts a les famílies per escolaritzar; sense deixar clar la titularitat d'allà on es va a escolaritzar, no?

Per tant, no volem xecs, no volem doblar ni multiplicar els ajuts a les llars d'infants privades d'iniciativa social, ni directament ni indirectament. Les llars d'infants, aques-

tes privades d'iniciativa social, mai els ha faltat, a aquestes, no els ha faltat mai la seva partida, i no ho qüestionem, almenys mentre no hi hagi prou places públiques disponibles, no? Però si ara se'ls destina 5 milions d'euros, el PP proposa que se n'hi destinin 25, la meitat del que proposen per a les públiques. I aquí nosaltres hi estem totalment d'acord, perquè entenem que és un tema de model i de fons.

Allò que aspirem des del PSC és a disposar de prou places públiques d'escoles bressol de qualitat amb una partida pressupostària suficient per assegurar també la igualtat d'oportunitats. Perquè després estranya, doncs, que hi hagi vacants, però és que hi ha moltes famílies que no tenen capacitat per accedir-hi, i no hi ha cap partida del Govern de la Generalitat que es destini precisament a això. I, per tant, el que diem és que no caiguem en la trampa; que xec escolar –amagat o no amagat– no és capacitat d'elecció. Els xecs són un subsidi a l'escola privada que, tret d'algunes excepcions, segueix cobrant el que desitja i pot escollir els alumnes segons la capacitat adquisitiva.

Per tant, nosaltres no volem xecs: volem drets; volem una xarxa extensa i d'alta qualitat d'escoles bressol públiques; volem permetre aquesta lliure elecció per part dels pares, però prohibir l'elecció dels alumnes per part de les escoles. I això vol dir recuperar un compromís financer que mai el Govern de la Generalitat hauria d'haver abandonat. I, per tant, votarem a favor del punt 1 i el punt 3 i el punt 4; ens abstindrem en el segon i votarem en contra d'aquest últim punt.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. A continuació té la paraula la senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Fernando, senyor... Hola. A veure, això de votar cinc contra u, fa que se li enganxin unes coses... Què vol dir «externalitzar el finançament de les escoles bressol», entenen per «externalitzar» que paguin les diputacions? Que és que no són administracions públiques que donen suport supralocal als ajuntaments? No? Que no és això, les diputacions?

Per altra banda, aquestes diputacions assumeixen els recursos des del curs 12-13; la mateixa quantitat que el curs 11-12 es va finançar des de la Generalitat de Catalunya. Ens sembla suficient? Oh, és clar que no. Ja ho va dir la consellera. Per això hi ha el compromís de restaurar, anar restaurant progressivament les quantitats que s'acordin a la comissió mixta, i per això es va fer una comissió, un grup de treball al novembre; per poder restituir partida. Però, per tant, aquí no hi ha cap anunci oportunista; en tot cas, per part del departament i de Junts pel Sí, ja els dic jo que no.

La moció inicial del Partit Popular constava de quatre punts. Un de reconeixement del caràcter estratègic del zero-tres; molt bé. Un que insta el pacte, abans del juliol del 2017, amb les institucions implicades, per superar les deficiències pressupostàries i garantir l'accés universal al sistema de llars d'infants; molt bé. Perquè s'ha de pactar amb qui n'és titular, entenc jo; no imposar aquí «y dos huevos duros». I perquè qui té les taxes d'escolarització infantil més altes d'Europa és Catalunya, precisament. Ho dic per aquelles que van dient que es va deixant tirada gent. Una altra cosa és que no hi hagi les places on calgui, o ben bé on calgui. Els repto a llegir-se l'informe de la Fundació Bofill i del mateix Síndic de Greuges, però no es pot parlar en seu parlamentària de deixar tirada gent.

Continuo. Un altre punt del Partit Popular, que independentment del que s'acordi amb les institucions del punt anterior, que als pressupostos 2018 hi ha d'haver almenys 50 milions d'euros. Hauria pogut dir qualsevol xifra, però han dit aquesta. Ja no anem bé. És clar, perquè si resulta que en el punt anterior hem de pactar com ho fem, què acordem, amb les associacions municipalistes, ara aquí diem: «Però independentment del que es pacti, tu has de posar aquests calers.» Home, a mi em sembla que això és posar el carro davant dels bous. I després, ja, donar xecs sobre les famílies –fora–, que ha decaigut, feliçment, i també, com la consellera va insistir.

Hem presentat esmenes d'ampliació d'aquests objectius de l'etapa zero-tres, i hem proposat, tant al PP com al PSC abans, debat i acords unànimes amb la Federació de Municipis. També li hem proposat, senyor Sánchez, que prioritzi el Govern de l'Estat el restabliment dels imports pressupostats del pla Educa3, que va treure el senyor Rajoy l'any

2012, i això no ens ho ha acceptat. No ens ha acceptat aquesta esmena. Per què no ens l'ha acceptat, senyor Sánchez Costa, si tan important i tan urgent i tan prioritari és per al Partit Popular el finançament zero-tres? Per què no ens ha acceptat que hi hagi aquells 60 milions d'euros que va haver-hi per al tres-sis i 17 milions d'euros anuals per al zero-tres que van treure Zapatero i Rajoy? Per què no ens ho ha acceptat, si tan important és?

Doncs, perquè una cosa és el que diuen aquí i l'altra cosa és el que es fa allà. Perquè en els pressupostos generals de l'Estat que han contradit les paraules de pluja de milions del senyor Zapatero, que la senyora Arrimadas va anunciar que havia pactat amb el senyor Rajoy, doncs, resulta que ni la senyora Arrimadas, ni el senyor Sánchez Costa, ni el senyor Albiol, ni ningú, han aconseguit posar una partida per al zero-tres a Catalunya. On són les ganes? (*Aplaudiments.*) On és la voluntat, quan depèn de vosaltres? Ni un euro. És que no hi ha hagut ni un euro. Ara, això sí, augment de la despesa en defensa, en armament, per al CNI, per al Tribunal Constitucional i per a la Casa Reial, hala! Zero-tres, zero *patatero*, com a vostè li agrada dir. Quatre-cents cinquanta milions d'euros que ha deixat d'ingressar la Generalitat en educació infantil del Ministeri d'Educació, senyor Sánchez Costa.

El repto, i torno a insistir-hi, a posar-se d'acord els cinc grups parlamentaris que han votat la moció d'abans i que votaran íntegrament aquesta de quines partides treure els 200 o 250 milions d'euros per tal de fer efectives aquestes mocions; però no «xiringuitos» aquí «xiringuitos» allà, com diu la senyora Sierra, no: posar-se d'acord, els cinc grups parlamentaris que votaran, de quines partides surten aquests 200, aquests 200 milions d'euros i escaig. A veure si es posen d'acord en això.

I ho repeteixo: a veure si insten el Govern de l'Estat, a veure si..., això sí que ho haurien votat, perquè dotés econòmicament aquesta partida de zero a tres. Perquè vostès, senyor Sánchez Costa, deuen fer els pressupostos de la Generalitat com fan els pressupostos de l'Estat, inflant ingressos i no complint ni una sola vegada. Perquè el senyor Rajoy des de l'any 2012 no ha complert ni una sola vegada la previsió d'ingressos; ni una. Així, qualsevol pot anar dient, anar inflant partides per a l'escola bressol o per al que sigui. Però qui ho ha de pagar és la Generalitat de Catalunya, a la que vostès escatimen aquests recursos.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Simó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Bé, tornem a estar davant d'una altra moció que defensa un correcte finançament de l'escola bressol i que destaca la seua importància per al desenvolupament dels infants. Abans d'entrar ara en la moció en concret sí que m'agradaria assenyalar que tenim clar que és una competència catalana. Sobta que per al Partit Popular siga una prioritat, quan es ben sabut, i ja s'ha dit, que abans venien partides finalistes del ministeri per a llars d'infants i van ser vostès els que se les van carregar el 2012. Per tant, resulta, com a mínim, paradoxal, i demanaria una miqueta de coherència.

Dit això, quan analitzem la moció trobem dues parts ben diferenciades. Els quatre primers punts, que compartim: cal donar a les escoles bressol la importància pedagògica, cognitiva i d'igualtat d'oportunitats que mereixen; cal endreçar el sector; cal una partida pressupostària, necessitem més recursos, i cal augmentar el nombre d'auxiliars i vetlladores. Això, ho tenim clar.

Ara bé, quan arribem al cinquè punt, no hi podem estar d'acord, i no podem per ambigu. Bé, és una ambigüitat que, si repassem la interpellació que va fer vostè fa quinze dies, desapareix; perquè vostè va citar així com tres vegades la paraula «concertació», i abans de la transacció que vostès han fet acceptant l'esmena de Ciutadans, parlava de xecs familiars, i això nosaltres no ho podem compartir. No entenem per què no parlen de beques; no entenem per què no parlen de tarifació social específicament. No. Vostès prefereixen dir «suport econòmic a les famílies» sense determinar com seria aquest suport econòmic, perquè, en el fons, el que volen són els xecs familiars i concertar les escoles bressol.

Per dir-ho d'una altra manera, el que vostès volen és estendre el model de l'escola concertada que tenim en primària i en secundària i que és una anomalia en tot Europa i que, a més, actua com a frontera per a les famílies que menys recursos tenen, i estendre-ho a les escoles bressol. Per tant, durant la seva interpellació vostè va insistir en la necessitat de parlar de model, però no ens parlava ni de metodologies, ni de model pedagògic; només parlava de model de finançament. I vostès estan trobant en la manca de responsabilitat de la Generalitat a l'hora de finançar les escoles bressol la coartada perfecta per concertar també les escoles bressol.

Miri, el sistema de xecs està basat..., bé, és una còpia dels *vouchers* que s'utilitzen als Estats Units. I, això, el que s'està demostrant és que afavoreix la competició entre les escoles i actua guetitzant aquelles que tenen les famílies que tenen menys recursos. Per tant, aquest punt el votarem en contra.

I, en definitiva, nosaltres el que defensem és una escola bressol que siga coeducativa, laica, inclusiva, de qualitat i òbviament pública. I davant les dificultats per arribar a la gratuïtat total, que sabem que en estos moments la situació no ens ho permet, nosaltres estariem a favor de començar a treballar en la línia de la tarifació social. Per nosaltres la concertació no és cap opció. I per això demanem votació separada del punt cinquè.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Diu la sindicatura de greuges: «Garantir el dret a l'educació dels infants de zero a tres anys implica facilitar l'accés a plaça a tot infant que ho solliciti» –a tot infant que ho solliciti– «i també estimular la demanda» –ho repeteixo: estimular la demanda; per tant, implementar polítiques actives en aquest sentit– «dels infants socialment menys afavorits, que estan infrarepresentats, les famílies dels quals sovint ni tan sols manifesten la intenció de participar-hi.»

Des d'aquesta perspectiva, doncs, l'equitat en l'accés i la consolidació de l'oferta són els principals reptes que planteja aquest àmbit educatiu. Això ho diu la sindicatura de greuges, que m'imagino que és un lloc comú, des del punt de vista de principis, valors i objectius, assumit per tota la cambra. Per tant, reivindicar i plantejar això no és cap excèntricitat extremista, és de sentit comú.

I, en tot cas, efectivament, sí, és un debat de prioritats. Els debats de prioritats no passen només pels recursos disponibles, que es poden gestionar de moltes maneres diferents; els debats de prioritats també passen per debats ideològics, per debats conceptuals, i efectivament és en aquest tipus de debats on es veuen les diferències ideològiques i polítiques entre grups i els diferents projectes estratègics, la qual cosa és saludable, sana i necessària. Per nosaltres, efectivament, l'ensenyament públic, universal i gratuït per a tothom, amb criteris d'igualtat d'oportunitats, d'inclusió i d'equitat des dels zero a tres anys i tot seguit és una absoluta prioritat; no és només un tema de recursos disponibles, perquè els recursos, hi insisteixo, es poden gestionar de moltes maneres.

En aquest sentit –en aquest sentit–, diputada Simó, però també diputat Sánchez, per les seves al·lusions al tema del debat del pressupost, els torno a repetir, no em voldria fer pesat, però, que el nostre grup va proposar un fons estructural que no depenia només de partides pròpies del departament d'educació, sinó que podia ser nodrit de la resta de departaments –per tant, permetia moviments de partides– que posés l'educació en el centre de les nostres polítiques públiques. Si això s'hagués aprovat, que no va ser el cas, hauria permès disposar de molts més recursos per a aquesta prioritat tan central i tan essencial en la construcció del nostre país.

Però és que també els hem de dir que nosaltres vam fer l'exercici de moure 700 milions d'euros de les diferents partides del projecte de pressupost. El grup que dona majoritàriament suport al Govern no en va acceptar cap, d'aquests canvis. Imaginin vostès el que vol dir moure 700 milions d'euros. Això és tècnicament possible? Sí. És jurídicament possible? També. És financerament viable? També. Tenia un destí polític necessari i prioritari? També. Per què no es va fer? Perquè no hi havia voluntat política, com tampoc n'hi va haver de millorar la nostra capacitat de recaptació fiscal. És a dir, aquí

van haver-hi grups que no van voler captar més diners dels qui més tenen per destinar diners, entre altres coses, a l'educació de zero a tres anys. I cadascú que assumeixi les seves responsabilitats. (*Alguns aplaudiments.*)

En aquest sentit, i pel que fa a la moció del Partit Popular, nosaltres li votarem que sí al punt primer; des del punt de vista dels seus objectius i principis, el compartim. Creiem que aquest serà un debat molt important en el procés constituent de la nova república. I, miri, ja li agafo l'enunciat, eh?; ja li agafo l'enunciat per tal que sigui un element important de debat en la construcció del país que volem. Perquè, efectivament, nosaltres volem un país amb un model d'educació pública, també de zero a tres anys, municipalitzat, públic, inclusiu, gratuït i igualitari per tothom.

Votarem també que sí a l'augment de vetlladores, etcètera –és coherent amb el que hem votat anteriorment–, i ens abstindrem en la resta de punts, perquè, si bé aparentment sembla que vagin en la línia de la moció que hem parlat abans i d'aquests principis que –jo mateix– aquí estem exposant, per la seva exposició de motius en la interpellació i avui mateix creiem que segur que, si entrem en el detall, no ens hi posarem d'acord. Per tant, no podem negar l'aparent finalitat, però sí que segurament no ens posaríem d'acord en moltes de les mesures i les polítiques concretes que vostè proposa, i, per tant, ens hi abstindrem.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. En primer lloc, vull agrair la bona voluntat dels diversos grups parlamentaris, especialment del Grup de Ciutadans, que ens ha fet diverses esmenes i que hem arribat a bastants acords. I, per què no dir-ho?, també del Grup de Junts pel Sí, de la seva portaveu, la senyora Simó, i que hem estat fins al final, i des del departament també hem tingut algun contacte, i hi ha hagut..., però al final no ha estat possible l'acord, però volem agrair, en qualsevol cas, la bona disposició. També els hi volem dir: miri, el Partit Popular no pot ser el tap que tapi els seus forats en la seva aliança parlamentària, vull dir...; és a dir que vostè escullen els seus socis, i, clar, el que no s'hi val és dir: «Cuando vienen cosas feas, vamos a hablar con el PP», no? Bé.

Senyora Simó, vostès han fet externalització pura i dura; és a dir, havien de pagar unes coses i han dit: «No, això, que ho pagui un altre.» Això es diu «externalitzar» i també es diu «finançament per substitució», tècnicament. Per tant, això és el que han fet vostès.

Jo proposo, en qualsevol cas, que en aquest Parlament s'organitzi, doncs, un seminari que dirigeixi el senyor Rull, un comentari de text; un comentari de text d'una entrevista que va publicar ell a *El País*, que deia: «Echar las culpas a Madrid es muy poco edificante y poco práctico.» Perquè, clar, ho van..., i més, podria afegir, i més, si qui té competències és la Generalitat.

Ara, també li diré una cosa: nosaltres aprenem, per exemple, del senyor Junqueras, a fer política lateral, i acabem de votar..., això que ens demanen vostès que poséssim a la nostra moció, de demanar al Govern d'Espanya que posi més recursos per a això, ho hem votat, no a la nostra moció, ho hem votat a la del PSC, i, per tant, ho acabem de votar i ho demanem. No tenen excuses, per tant, per dir que nosaltres no volem això, perquè ho acabem de votar i ho acabem de demanar.

Sobre el tema del xec, model americà... –on està la...?, ha marxat; bé, no seré dolent sobre el...–, model americà, model nòrdic també, perquè això és de Suècia –això és de Suècia. Vostès..., bé, ja no sé gairebé com està la cosa, però el seu programa electoral era estil IKEA. Doncs, a Suècia hi ha xecs per a les escoles infantils. Ara, si provoca urticària, nosaltres busquem, i busquem alguna paraula que sigui de més consens perquè el que ens importa és l'objectiu.

La presidenta

Senyor Sánchez, ha exhaurit el temps.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez.

Estem cridant a votació.

(Pausa.)

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada dels punts 2 i 5, que haurien d'anar per separat.

Gràcies.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 4 i 5. Gairebé que els votem tots per separat, perquè en queda un.

Senyor Riera, m'ha demanat la paraula? *(Pausa.)*

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 4 i 5. Per tant, votarem els cinc punts separatament. Crec que serà el més pràctic.

Anem a començar la votació pel punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 62 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments.)

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 87 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la despoblació a les zones rurals

302-00132/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la despoblació a les zones rurals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats, consellers..., no, no n'hi ha cap; bé, no passa re.

Bé, en primer lloc, agrair les esmenes presentades pels diputats dels grups del Partit Popular, de Catalunya Sí que es Pot, de Junts pel Sí... Agrair doblement la negociació, les ganes de transaccionar. Hem buscat punts d'acord, i jo crec que tots n'hem tingut ganes, i en aquells punts..., en la majoria dels punts hem aconseguit trobar un punt d'equilibri. Evidentment, a la Rovirola, la Xandri, l'Hortènsia Grau, els membres del Govern, el Javier Rivas i el Sergi Saladié, també agrair-los la predisposició.

Hem intentat fer una moció no d'aquelles llarguíssimes i inassumibles, sinó intentar marcar, doncs, un full de ruta: aquells aspectes centrals, troncats, importants que puguin fer que el Govern, que puguin fer que aquest Parlament sigui conscient de quina és la realitat que vivim, el perquè d'aquest 60 per cent dels pobles petits de Catalunya que estan perdent població des de l'inici de la crisi, el perquè d'aquestes diferències, la dife-

rència entre viure a Matadepera, que la mitjana de riquesa és de 48.000 euros l'any per persona, i en canvi en d'altres és de poc més de 14.000 euros per persona i any. Per tant, són realitats que cada dia estan més polaritzades i que no ens podem permetre. I, per tant, jo crec que cal prendre'n consciència i intentar intervenir-hi.

Hem fet una moció en la qual, entre d'altres, hem proposat de fer una comissió interdepartamental precisament per definir, entre el Departament d'Agricultura, que té competències en desenvolupament rural, i el mateix Departament de la Presidència, fer una estratègia conjunta dels diferents departaments, en tots aquells àmbits que influeixen... Ja ho hem dit: la sanitat és important; en llocs despoblats, rurals o sense hospitals, doncs, evidentment, té una realitat encara molt més complexa i necessita solucions adaptades. Com l'escola, com el transport escolar als nuclis agregats, que hem trobat un text consensuat, com la dependència, com, evidentment, l'emprenedoria o el foment de la indústria.

Hem acordat establir un espai de debat i reflexió amb els diferents agents socials i les administracions públiques, per tal d'intentar evitar la despoblació i crear un territori competitiu arreu, sobretot a les comarques rurals; l'observatori socioeconòmic que analitzi quins són els territoris que tenen més risc de despoblació, els pobles que poden desaparèixer, per saber quins són; estudiar un finançament just per als pobles petits, no tant primant la població, sinó primant el territori que tenen per gestionar, mesures fiscals i financeres; establir un pla de cobertura de telefonia mòbil i de connexió a internet que sigui assumible; recuperar la partida del 60 per cent del pressupost perdut dels nostres parcs naturals; impulsar el turisme rural, que és el segment que més ha caigut des de l'inici de la crisi i és l'únic que no ha tornat als nivells anteriors a la crisi; una administració descentralitzada de la Generalitat, descentralitzada, que eviti desplaçaments, que eviti costos i perjudicis a la gent que viu allunyada de les capitals.

I aquí, que ara l'Hortència Grau, amb la seva vehemència, em renyava, dic, hem acceptat una esmena de Junts pel Sí en la qual ens deia que també el Parlament s'hi implicués, que els diputats poguéssim tenir un espai de debat, de reflexió, una eina eficient per parlar de la despoblació, a través d'una subcomissió. No l'acceptàvem, però llavors sí que amb aquestes negociacions semblava que hi havia bastant interès.

I al final és el que volem amb aquesta moció: u, un toc d'alerta; dos, que ens faci obrir els ulls i que el Govern se la senti seva, que la consellera, que la Presidència vegin que tenim un problema de país i, per tant, que ens cal capgirar aquesta situació, i que ha de ser un punt de partida i de trobar eines útils i àgils. No crear més càrrega de reunions, més burocràcia, sinó, amb el que tenim, que els departaments parlin entre ells, que els diferents consellers..., que algú ho coordini, que fem reflexió amb la Fundació del Món Rural, que ha fet molts bons informes. Doncs, mireu tot el que tenim, totes les administracions públiques que poden ajudar, tots els departaments de la Generalitat que tenen un paper decisiu en fixar la població al territori, i que intentem, evidentment, que es compleixi.

Per tant, en resum, diputades, diputats, consellera, seguirem el compliment dels punts de la moció. El Govern ha d'assumir aquesta moció com a pròpia, se l'ha de fer seva. Amb aquesta idea hem transaccionat fins a l'últim punt, i sempre diem: tenim un territori fantàstic, divers i plural, però necessita un projecte de progrés clar, adaptat per a cada persona i per a cada territori.

Gràcies, diputades, diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ordeig. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, en primer lloc, doncs, agrair al diputat Ordeig que ens hagi presentat aquesta Moció sobre la despoblació en zones rurals, no? Perquè aquest és un dels problemes que ens trobem avui, un problema que ens trobem avui però que si no abordem ja, si no l'abordem amb la immediatesa que cal, doncs, aquest problema s'allargarà en el temps i tindrà conseqüències negatives a mitjà i llarg termini.

I aquesta realitat social que ens trobem avui i que debatem l'emmarcaria dintre dels objectius a aconseguir en els propers anys, i que no és un altre que fer front al repte demogràfic davant tres qüestions clau: l'envelliment, la baixa natalitat i la despoblació rural, una problemàtica que arrosseguem des de fa molt temps, molts anys, i que no podem solucionar, en som conscients, d'un dia per l'altre, però que estem compromesos en corregir aquesta evolució demogràfica estretament vinculada a l'activitat econòmica i a la creació d'ocupació.

El repte és de tal magnitud que requereix una solució coordinada amb múltiples factors: des de l'atur juvenil, l'atenció a la gent gran, passant per la dificultat per accedir al primer habitatge, polítiques de suport a les famílies i la conciliació, etcètera. I l'emigració a les ciutats i l'envelliment rural són les dues cares d'un mateix problema i requereixen polítiques socials diferents. Per una banda, l'augment dels joves en les urbs suposa major despesa en polítiques d'habitatge, educació, transport i sanitat. I, per una altra banda, l'increment de jubilats en els nuclis rurals comporta un augment de les despeses sanitàries i socials, ja que moltes d'aquestes persones acabaran sent dependents.

Davant del fenomen de la desertització del medi rural, la nostra gran aposta ha de ser atreure i retenir població jove en tot el territori, per fomentar un creixement equilibrat entre zones densament poblades i altres amb pèrdua de població, i afavorir la prestació de serveis públics de qualitat a tots els ciutadans. Només així podrem parlar d'un veritable equilibri territorial.

Pensem que la meitat de la població mundial viu a les grans ciutats, i Catalunya en aquest sentit no és una excepció. Coexisteix a la vegada, aquesta situació, amb un altre fenomen, no?, que és que una tercera part dels municipis de Catalunya tenen menys de cinc-cents habitants, el que coneixem com a «micropobles». Els habitants d'aquests 327 municipis amb prou feines arriben al 2 per cent de la població catalana, unes 130.000 persones, però que, com ja he dit, representen un terç del territori.

Tenim un desacoblament important que la realitat administrativa sembla voler ignorar, i és que no disposem de legislació diferenciada. Les competències i obligacions municipals són pràcticament les mateixes arreu del territori. Fa temps que ho sabem, però no hem estat capaços d'encarar aquest fet de manera satisfactòria.

Tenim un problema territorial que cal abordar, ho he dit fins ara, no?, i les propostes que aprovarem poden ser el punt de partida per aconseguir, doncs, aquesta equitat i igualtat de condicions de tots els ciutadans de Catalunya, independentment del lloc on visquem.

Dir que hem presentat un parell d'esmenes, que agraeixo al diputat Ordeig, doncs, que ens les hagi acceptat. Una, de caràcter formal, no?, que fa referència a l'Idescat, per tal de que quan parlem de l'actual situació, doncs, ens basem en dades objectives i reals. I li vull agrair especialment, doncs, l'esmena més de contingut i que té a veure..., que parteix bàsicament de les dades de població de l'Idescat precisament, però que ens diu que les comarques més despoblades de Catalunya són el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà i l'Aran, comarques que viuen del turisme majoritàriament, però on la ramaderia extensiva és una altra font d'ingressos de moltes famílies, a més de ser un element clau per aconseguir un verdader equilibri territorial.

I llavors demanem que des del Govern, doncs, es prenguin mesures, mesures urgents envers la situació que estan patint els ramaders de muntanya, davant els atacs de la fauna salvatge, perquè, si no, no és possible el relleu generacional. Crec que és una demanda que s'ha fet moltes vegades; nosaltres la tornem a incorporar en aquesta moció, perquè considerem que el relleu generacional és un element clau per frenar el despoblament en les zones rurals. Per això demanem que s'implantint els mecanismes adequats per evitar més atacs. Consellera, l'hi demanem, si us plau. I això passa potser, no ho sabem, però tal vegada sigui per no reintroduir més ossos, per exemple, no? I sobretot que s'indemnitzi puntualment els ramaders afectats per aquests atacs, perquè, si no, doncs, aquest relleu que estic comentant no serà possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació té la paraula la senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats..., Òscar Ordeig, quan vam llegir la primera vegada la moció, vam dir: «Ostres, molts temes, i així..., i algunes coses poc concretes.» Bé, penso que al final entre tots hem pogut arreglar aquesta moció, però deixa'm que et digui una cosa. A veure, em sembla que la situació que tenim de país, és a dir, això de que la major part del territori sigui rural però la major part de la població visqui en trama urbana i no en la rural, eh?, que és una mica el problema d'aquest desequilibri territorial demogràfic, no és un accident. No és un accident, no és una maledicció bíblica, és el fruit d'unes polítiques determinades, urbanístiques, econòmiques, que s'han fet al llarg d'uns anys. I, clar, per atacar aquesta situació, per resoldre o per millorar aquesta situació, amb una moció difícilment..., amb una moció podem posar el camí, podem indicar, però difícilment resoldrem aquesta situació. Jo crec que el que hem de fer és anar creant les condicions materials, legislatives, per anar podent superar aquesta situació que tenim.

Per fer això, acceptant que tenim un territori divers..., i aquesta és part de la seva riquesa i de la meravella de que en un país tan petit siguem tan diversos, però que divers no ha de significar ser desigual, sobretot quant als serveis, al que han de tenir els ciutadans. I aquí és on hem d'incidir i fer les polítiques.

Per això nosaltres –que ja..., vull dir, t'agraeixo ja des d'aquí, no?, que ens hàgiu acceptat..., de les onze esmenes que hem presentat, ens les heu acceptat gairebé totes– creiem que, en primer lloc, cal una diagnosi compartida, cal una bona diagnosi, amb indicadors, perquè tots sapiguem de què estem parlant; amb indicadors, després, objectius que menin o que indiquin cap a on han d'anar les polítiques; un tema que ens heu acceptat i que creiem que era bàsic, que havia d'aparèixer, que és el del finançament del governs locals. I aquí és el gran..., bé, és aquest tema pendent que tenim, que no complim d'alguna manera les directives o els consells aquests de la Unió Europea, no?, del finançament a terços: un terç per al Govern central, un terç per als governs regionals i un per als governs locals.

Aquest és un tema secular, i no ens n'hem sortit, però com tampoc ens n'hem sortit amb el tema de l'organització dels governs locals. Ho vam intentar la passada legislatura i, bé, passa com amb la llei electoral, no?: són com lleis maleïdes que en aquest Parlament no som capaços tots i totes de posar-nos d'acord. Entenem que hem de desenvolupar aquesta part de l'Estatut, però a l'hora de la veritat, bé, se'ns va quedar en el tinter aquesta llei de governs locals. I és necessari, perquè a través de fer aquesta bona legislació del tema local podríem..., aspectes que tu proposes en la moció, no?, de descentralització, descentralització de serveis, mancomunar, com podem oferir millors serveis... Tot això, doncs, si tinguéssim aquesta eina, segurament ho podríem millorar. Per això és important que s'hagi recollit.

També per nosaltres és important el tema..., tu deies «recuperar la partida econòmica a la Fundació del Món Rural». Nosaltres creiem que no només a la Fundació del Món Rural. Caldria..., perquè aquí també hi han altres..., per exemple, està l'Associació de Micropobles, que també està treballant. Vull dir, recuperar el finançament no només per a la fundació, sinó per a totes aquestes entitats que estan treballant amb el món rural.

També importants totes les qüestions relatives a aquesta manera d'organització territorial, no? Aquí, és a dir, quan nosaltres..., jo crec que hem pogut millorar el redactat quan tu deies: «Hem de portar els serveis, hem d'acostar els serveis a aquests municipis, perquè hi ha molta gent gran que no es pot desplaçar.» Jo crec que potser no és tant portar els serveis, sinó organitzar aquesta descentralització millor.

També he de dir que nosaltres, en el cas del punt 17, que ja m'ho heu dit, però nosaltres ens abstindrem, perquè creiem que aquest Parlament en aquests moments està desbordat. I no només les diputades i diputats; jo crec que els lletrats de la cambra, els Serveis Jurídics, anem tots desbordats de comissions, subcomissions, grups d'estudi... I sobretot perquè hi ha una qüestió: a la Comissió d'Agricultura tenim aprovada i reaprovada, en el debat de política general, la comissió d'estudi de transgènics, i no hem sigut capaços de posar-la en marxa! La comissió d'estudi de transgènics no l'hem posada en marxa; està allí, aparcada. I, per tant, si en creem d'altres, jo no crec que hi hagi ni temps material; ni l'espai ni el temps. Entenc la idea. El concepte em sembla molt potent i està bé (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*),

perquè el Govern fa el seu paper i aquesta comissió faria el seu –ja acabo, presidenta–, però no sé si és la millor eina.

En tot cas, nosaltres demanarem votació separada d'alguns punts que després diré.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula la senyora Maria Dolors Roviro-la, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Maria Dolors Roviro-la i Coromí

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, és evident que d'uns anys cap aquí, coincidint amb la crisi econòmica, la Catalunya rural ha anat perdent població. És un tema molt preocupant i que hi hem de fer front entre tots.

Quan la gent marxa dels pobles, què passa? No solament es perd la població, sinó que també es deixa el territori desprotegit, s'abandonen els camps, s'expandeix el bosc, comportant també una manca de capacitat de regeneració. Per tant, tenim un problema de país, com han dit ja companys que han intervingut abans.

Cal gestionar el territori tant si està protegit com no, perquè és l'única garantia que pot permetre el seu desenvolupament i generar oportunitats que permetin complementar la renda necessària als seus habitants per a la supervivència i evitar la despoblació.

Més enllà d'aquells anuncis que a vegades veiem que proposen incentius per anar a viure als pobles, el que s'ha d'aconseguir és arrelar els que hi viuen i treballen: els pagesos, els ramaders, els petits artesans, les petites indústries, etcètera. Fixar la població, arrelar, poder viure del que es produeix o es transforma i poder gaudir d'uns serveis bàsics per viure amb dignitat. Això és molt important: serveis bàsics per viure amb dignitat.

Per tant, agraïm al Partit Socialista que fes la interpellació i que hàgim tingut l'oportunitat de debatre aquests punts de la moció. Agraïm al diputat Òscar Ordeig que ens hagi acceptat unes quantes esmenes, i hem també fet transaccions de diferents punts. Crec, humilment, que des de Junts pel Sí hem col·laborat a que a aquesta moció s'hagi arribat a uns acords per afrontar tot el problema..., i s'hagi millorat.

De les esmenes acceptades en voldria destacar... Primer, es crearà una comissió interdepartamental liderada per la conselleria d'Agricultura per analitzar, elaborar informes i proposar mesures al Govern per aturar la despoblació i impulsar la cohesió territorial del país, amb espais de debat amb participació de les administracions i de les entitats i persones expertes en el tema. Coordinar també els diferents departaments del Govern que hi estiguin implicats, com poden ser els departaments de Salut, Ensenyament, Territori i Sostenibilitat, Afers Socials i, evidentment, Agricultura, i que proposin mesures per evitar aquest despoblament.

Segon, que es doni continuïtat i es potenciïn els treballs de la Fundació del Món Rural dins l'observatori socioeconòmic de les zones rurals de Catalunya..., que pugui prevenir situacions de risc de despoblació.

Tercer punt que m'agradaria destacar d'aquestes esmenes acceptades: impulsar la modificació de la legislació referent..., el finançament dels governs locals per garantir la seva suficiència financera. En aquest sentit, dir que la conselleria de Governació treballa amb tots els ajuntaments del país des de fa ja un temps per definir com ha de ser l'Administració local del futur..., elaborar les lleis del món local fetes pel mateix món local.

Quart punt: continuar incrementant el pressupost per a la gestió i promoció dels parcs naturals, que últimament, i és cert, havien sofert una certa davallada. Per a aquest 2017 ja hi han unes concrecions per a aquests parcs naturals. Per exemple, s'incrementen les aportacions al règim d'autonomia econòmica dels parcs naturals per garantir-ne el funcionament i el manteniment amb una aportació de 800.000 euros i una inversió d'1.036.000 euros per invertir als espais naturals i centres de fauna i recuperar les brigades de manteniment, entre altres.

Cinquè punt: la consellera, abans de tres mesos, s'ha compromès a comparèixer al Parlament per donar compte de les conclusions dels diferents informes de la comissió interdepartamental i de tots els punts d'aquesta moció que avui quedaran aprovats.

Sisè punt, i no és menor. També agraïm al PSC aquest nou punt de la moció que ens ha acceptat per crear una subcomissió parlamentària sobre el desenvolupament rural i

cohesió territorial per fer seguiment de les accions de govern. El tema és complex i s'ha de debatre en profunditat.

Altres punts que aprovem que ja estan plantejats en la moció original. Per exemple, recuperar les ajudes per al transport escolar als municipis amb pobles agregats sense escola. Es prepara un decret en aquest sentit. El Departament d'Empresa també ja treballa en un pla de xoc per dinamitzar el turisme rural. I aquí voldria també destacar l'acció «Benvinguts a pagès», que aconsegueix, amb gran èxit, dinamitzar els entorns d'interior i muntanya.

Junts pel Sí valorem positivament el conjunt de com ha quedat aquesta moció, però he de fer esment de dos punts en què no ens hem pogut posar d'acord. El punt número 7, que no podem estudiar mesures fiscals favorables a persones o iniciatives empresarials que tinguin la residència o vulguin instal·lar-se en zones de risc de despoblació, perquè no és competència nostra. Això és competència de l'Estat. Ja li vaig dir que si tragués aquesta paraula l'hi podríem acceptar. I el punt número 8, que no podem presentar abans de tres mesos un pla per garantir la cobertura mòbil a tot el territori, perquè això seria un brindis al sol. Aquestes competències les tenen les companyies privades, que moltes vegades diuen que no volen invertir en aquestes zones del territori –i això ho sofrim molta, moltíssima, gent, en tot el territori català– perquè diuen que tenen poca població i, per tant, hi ha poc negoci.

I, per tant, res més. Demanar votació separada, en tot cas, dels punts 7 i 8 de la moció. Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Rovirola. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Javier Rivas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Javier Rivas Escamilla

Bona tarda; gràcies, presidenta. Consellera, diputats..., permítanme que les haga –intervenir el último tiene sus ventajas, y es que ya he escuchado lo que han dicho todos los otros, y me ha parecido un poco leer un guion muy sabido y muy resabido, ¿no?– un pequeño relato para ilustrar esta pequeña moción. Es una metáfora, es una anécdota. Yo viví cinco años en un pueblo de la Patagonia, un pueblo que se fundó en medio..., no de la nada, pero que se fundó *ex novo* en una inmensidad enorme, ¿no? ¿Cómo lo hicieron? ¿Cómo consiguieron crear un pueblo, una población rentable, donde la gente podía vivir sus sueños? Con dos herramientas: con la política y con la inversión. ¿Cómo lo hicieron? Primero llevaron un tren hasta allí, y montaron una estación, dejaron allí a vivir al jefe de estación con su familia, y un puesto de gendarmes, con sus familias igualmente. En seguida tuvieron que construir una escuela. Trajeron una maestra para que atendiera a los niños de los funcionarios. Supongo que algún gaucho que acercaba los ganados al tren hizo ojitos con la maestra, y al final juntos hicieron una casa. Para eso tuvo que venir el electricista, el fontanero, el carpintero... El carpintero se dio cuenta de que aquello era una zona de mucha riqueza forestal y montó un aserradero, para lo que trajo cuatro personas más con sus familias. Y así, poco a poco, pero a paso ligero, llegó una pequeña tienda, una cantina, el médico, el hospital... Bueno, el hospital costó un poco más de llegar. Pero, bueno, fue una evolución, fue un proceso que se empezó con una idea, con una decisión política y con una inversión en infraestructuras, ¿no? Así se construyó el sur, la Patagonia, o el Oeste norteamericano, aunque hoy en día la gente que vivimos en el campo somos los que realmente parecemos los indios, ¿no?

Fue un momento de sinergias, ¿no?, que estos sistemas quizás ya hayan cambiado. Ahora estamos en un proceso inverso: la gente lo que quiere es irse del campo para venir a vivir a la ciudad. No por capricho, sino por necesidad.

Jo vinc de la Vall d'Aran, de Vielha. Vielha es el pueblo más grande, aunque es un pueblo pequeño, pero es la capital de la comarca. Pero si miramos un poco las laderas de la montaña, hay un rosario de pueblecitos pequeños, como Montcorbau, Aubèrt, Vila, Betlan, mi pueblo, que son pueblos muy pequeños, que son pueblos que tienen mucho más de cien años, ¿eh?, como este que mentaba de la Patagonia, ¿no? ¿Por qué la gente se iba a vivir a esos pueblos? La gente no iba a vivir allí por romanticismo ni por las vistas. Iba a vivir allí por el trabajo. ¿Por qué? Porque vivían de la ganadería, y lo que necesitaban era estar cerca de sus prados para tener acceso a la comida de esos ani-

males, y necesitaban estar cerca del campo de maíz para protegerlo por la noche de las incursiones del jabalí, ¿no?

¿Tienen sentido, estos pueblos tan pequeños, hoy en día? No es que tengan sentido. Es que están, es que existen, y les tenemos que dar alguna solución. Tampoco nos podemos hacer trampas al solitario. Si no hay un umbral mínimo de población, los servicios no pueden ser viables. O sea que tenemos que tratar el tema con mucha seriedad.

Hasta aquí no estoy descubriendo nada nuevo, no estoy descubriendo las sopas de ajo. Esto es una constatación de hechos, ¿no? Pero ahora sí que es cuando me vienen las grandes preguntas y donde surge la necesidad de la política: ¿Qué es lo que queremos hacer? ¿Queremos mantener nuestro mundo rural como el Oso Yogui en el parque Yellowstone? ¿Queremos una Cataluña en plan Barcino interior y Barcino ulterior? ¿O queremos que todo el mundo se venga a vivir al área metropolitana y construir una ciudad enorme, con problemas de movilidad, de contaminación, de calidad de vida? Tenemos que hacer esa reflexión. Yo creo que la respuesta que me van a dar todos, incluido el libro verde de la Unión Europea, es que no, que la población se tiene que distribuir. Pero la única manera de distribuir realmente la población es distribuir la riqueza, es distribuir el trabajo, y para eso necesitamos, como en el Oeste, como en la Patagonia, infraestructuras, necesitamos política y necesitamos motores económicos.

Infraestructuras. En el último presupuesto de la Generalitat nos han reducido, al Alt Pirineu i Aran, un 70 por ciento la partida de infraestructuras.

Política. Sí que es verdad que hay un montón de fundaciones, observatorios, un montón de entidades, que en principio tienen que velar..., para que luego el Idescat esté certificando que están fracasando, que la gente se está yendo, que la gente no está viniendo, ¿no?

Y motores económicos. El mundo rural tiene motor económico suficiente. Por lo que hay que velar es porque haya una justicia en los precios y la gente –los payeses, los ganaderos– se puedan ganar la vida y puedan mantener su casa con dignidad, sin limosnas ni caridad cristiana, ¿no?

También hay que pensar un poco en el más allá. Tenemos que empezar a pensar en diversificar. Ya no estamos en una economía de sinergias, economías de escalas de revolución industrial. Estamos en los umbrales de una economía del conocimiento, ¿no? O sea, habrá empresas que se podrán poner en el mundo rural siempre que tengan acceso a la banda ancha, que tengan acceso a la comunicación. Podemos deslocalizar, pero nunca desconectarnos del resto de la realidad, ¿no?

Dicen que cuando subes una montaña la cima es la mitad del camino. Creo que en esta moción no llegamos a la cima de la montaña. No es ni la mitad del camino..., aunque luego habría que volver a casa, ¿no? Creo que es un paseo, una aproximación en zapatillas. Pero, bueno, bienvenida sea, y por eso la votaremos totalmente en contra.

Sí que haremos fiscalización de todo lo que hace el Gobierno para que toda esta moción se cumpla y no se quede en palabras, sino que se traspase a política útil, que es lo que necesitan los ciudadanos para que el futuro no sea una preocupación, sino que sea una esperanza para todos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rivas. A continuació té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé. Gràcies, presidenta; bones. És una moció que nosaltres entenem que s'ha generat a partir d'una notícia que va aparèixer a Catalunya Ràdio el 21 de febrer que parlava sobre la problemàtica del despoblament rural i que dona continuïtat i amplia una moció que el mateix Grup Socialista va presentar el passat 21 de març a la Diputació de Lleida.

I nos trobem davant d'una moció que està carregada de bones intencions, però que no va a l'arrel del problema del despoblament rural. I és per això que nosaltres farem una abstenció tècnica a la totalitat d'aquesta moció.

És una moció que proposa un seguit de mesures paliatives amb les que més o menys podem arribar a estar d'acord i que pretenen posar una sèrie de pedaçs a una situació que necessita un enfocament molt més complex i estructural, des del nostre punt de vista.

D'entrada, però, ja sobta que una moció que parla sobre el món rural no contingui ni faci cap referència a cap mesura relacionada amb lo sector agroforestal. Clar, això d'entrada ja xoca molt. Si hem d'arreglar un problema de despoblament rural, l'interessant seria que plantegéssim mesures relacionades amb lo sector agroforestal, que és lo que dona sentit i explica la configuració i extensió al nostre país d'aquest espai rural.

Lo problema del despoblament i del desequilibri territorial no és una problemàtica de fa quatre dies. De fet, des de la recuperació de l'autonomia i les competències en matèria d'ordenació del territori ja la mateixa Llei de política territorial de l'any 83 se plantejava la correcció dels desequilibris territorials com un dels tres objectius que havíem d'assolir com a país.

Lo Pla territorial general de Catalunya, que desplega aquesta llei de l'any 83, plantejava una estratègia per superar los desequilibris territorials que consistia bàsicament en portar activitat econòmica a aquests territoris rurals per tal que ajudessin a fixar població i corregir així els desequilibris. És a dir, es volia portar món urbà al món rural. I com ho plantejaven fer, això, en aquell moment? Doncs, u, fent infraestructures, bàsicament carreteres; dos, fent equipaments, i, tres, donant ajudes o exempcions fiscals a empreses per instal·lar-se al món rural, i confiant així que amb l'execució d'aquestes tres mesures lo desenvolupament econòmic arribaria a aquests territoris i es corregirien aquests desequilibris.

Si ara, trenta anys en acabat, fem una avaluació ràpida del grau d'assoliment dels objectius d'aquesta Llei de política territorial, mos adonem que els desequilibris territorials no és que no s'hagin corregit, sinó que s'han incrementat. Uns números: l'any 83, les deu comarques més poblades de Catalunya representaven un 41,6 per cent de la població; l'any 2016 aquestes deu comarques més poblades ja representen lo 50 per cent de la població. Per contra, les deu comarques menys poblades, l'any 83 representaven un 1,9 per cent de la població, mentre que l'any 2016 representen un 1,6 per cent de la població; mentre les més poblades han crescut més, les que estan menys poblades s'han despoblat més. I, efectivament, en lo període 83-2016 hi ha hagut un total de vuit comarques al Principat que han perdut població en termes absoluts: l'Alta Ribagorça i el Pallars Jussà, a l'Alt Pirineu; lo Ripollès, a les comarques gironines; lo Berguedà, a les comarques centrals; les Garrigues, a Ponent; Priorat, Alt Camp, i Ribera d'Ebre i Terra Alta, a les Terres de l'Ebre.

Fixin-se en lo cas paradoxal de la Ribera d'Ebre, que és la comarca amb lo PIB *per capita* més alt de Catalunya, degut a l'existència de dos centrals nuclears; però, en canvi, és la tercera que acumula més pèrdues de població en tot aquest període de trenta-tres anys, gairebé un 10 per cent de la població que ha perdut aquesta comarca, amb centrals nuclears incloses.

Un altre cas paradigmàtic és la Terra Alta, la comarca que concentra més centrals eòliques de tot lo país, amb trenta-cinc quilòmetres lineals i cent trenta aerogeneradors, i que és la comarca que ha perdut més població: un 7,1 per cent en los últims quatre anys, des dels màxims del 2012.

Un desplegament eòlic que fins i tot lo mateix decret regulador, al seu moment aprovat per Convergència l'any 2002 i executat pel tripartit, deia textualment que «les centrals eòliques eren una oportunitat per contribuir al desenvolupament econòmic dels municipis, per fixar població al territori i per contribuir al reequilibri territorial». I el que hem vist és, precisament, que ni contribueixen al desenvolupament econòmic –les empreses només paguen un 3,4 per cent de la facturació–, ni fixen població, ni reequilibren res.

Així, doncs, és evident que voler industrialitzar el món rural, tal com van impulsar los governs pujolians i van continuar los tripartits, demostra que los tan idealitzats conceptes d'inversió, PIB o creixement econòmic no sempre són garantia de desenvolupament territorial ni de fixació de població al territori. Fent una valoració global de la incidència de la política territorial sobre el món rural, doncs, podem arribar a concloure que es va encertar l'anàlisi del diagnòstic però es va errar en les propostes. Ni més carreteres, ni més polígons industrials, ni més equipaments, ni més centrals nuclears,

ni més macrogranges intensives de «tocinos», ni més centrals edíliques han contribuït a corregir els desequilibris, a desenvolupar el món rural ni a fixar població al territori.

Per tant, demostra un fracàs amb aquestes polítiques de reequilibri territorial, i el que cal és apostar cap a activitats agrícoles i ramaderes de baix impacte, una gestió forestal eficient i una implementació d'energies renovables de baix impacte i de gestió comunitària. Només així, amb canvis estructurals, aconseguirem fixar població al territori rural i avançar cap al reequilibri del territori.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Vejam, els dos grups més crítics són precisament els que no heu presentat esmenes, eh? Allò de dir..., està bé ser crític, però precisament estem aquí per intentar contribuir a millorar les coses. Diu: «No anem a l'arrel del problema.» I quina és l'arrel del problema? Per què us penseu que portem aquest debat aquí? Escolta, a casa meva, com a casa de molts dels que estem aquí, la gent ens marxa. I la gent ens marxa no perquè no hi hagi gestió forestal, que també –que també... Com també vam dir a la Fundació Món Rural, com vam dir a les dades de l'Idescat, de l'INE, de l'Associació de Micropobles de la Generalitat..., per trobar l'arrel del problema. Per això estem aquí.

I podíem haver fer una moció de tres-cents punts, de tots els departaments d'aquest Govern que tenen un efecte en els pobles petits, que són molts, doncs, fer-ne una adaptació, i augmentar recursos. I ens semblava que no era..., no és el que tocava. Llavors, dius, clar..., aquests que diuen: «No, això és massa genèric, no afronta l'arrel del problema.» Però no presenten cap esmena i em diuen que tot es resol amb la gestió forestal. O l'agricultura ecològica. No, no; que també, n'és una part, eh?

Per tant, escolti, jo, encantat de parlar-ne, ho portem aquí perquè se'n parli, però sí que esperàvem que si vàiem aquells sectors estratègics per fixar la gent al territori i cada territori té la seva idiosincràsia i, per tant, s'ha de veure en què s'ha d'invertir..., doncs, home, jo crec que el que hem de fer és donar uns deures al Govern de dir: «Escolta, miri el territori, i aquells valors i actius sostenibles, que tinguin potencial, que facin aquell territori més competitiu, aposti per allò.» No per tot a tot arreu, no hospitals a tot arreu.

I llavors, per altra banda, consellera... Bé, a la diputada de Junts pel Sí, la Rovirola: coincidim... –que no sé on està. Bé. Coincidim pràcticament amb tot el relat que ha fet, menys en el tema de la cobertura de telefonia mòbil. Allà on no arriba l'empresa privada, precisament, ha d'arribar l'empresa pública..., bé, les administracions públiques. Allà on no hi ha cobertura de telefonia mòbil, evidentment ha de ser l'Administració qui ha de garantir que n'hi hagi.

I, per acabar, evidentment, agrair molt sincerament, doncs, al departament –també, l'Alba Balcells, del departament, doncs–, les ganes d'arribar a acords, com també a la consellera; dir-li que té molta feina, que nosaltres ajudarem en tot allò que pugui, que cal que s'imposi i que busqui la complicitat i el compromís del mateix president perquè tot això arribi endavant i no només sigui el compromís del desenvolupament rural o de la consellera, sinó, precisament, del president perquè ajudi a fer creure o a treure el màxim profit dels diferents departaments i els seus recursos.

Gràcies, diputades, diputats, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig.

Estem cridant a votació.

Senyora Grau, perquè em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Per demanar votació separada dels punts 16 i 17.

La presidenta

Senyora Grau, es poden votar junts? *(Pausa. Veus de fons.)*

S'ha demanat votació separada dels punts 7, 8, 16 i 17. Tothom d'acord? (*Pausa.*) El 7 i el 8 es poden votar conjuntament? Sí? (*Pausa.*) I el 16 i 17 també, ja m'ho ha dit la senyora Grau. (*Veus de fons.*) Els quatre junts no ho sé. (*Veus de fons.*) És que no sé el sentit del vot, i, per tant, no ho sé. (*Veus de fons.*) Sí, 7 i 8 junts, 16 i 17, sí.

Bé, doncs, començarem votant el 7 i 8, 16 i 17, i després la resta de la moció.

Comença la votació, 7 i 8.

El punts 7 i 8 han estat aprovats per 62 vots a favor, 59 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem els punts 16 i 17.

Comença la votació.

Els punts 16 i 17 han estat aprovats per 109 vots a favor, 1 en contra i 21 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la despoblació de les zones rurals ha quedat aprovada per 120 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis socials relacionats amb el trastorn de l'espectre autista

302-00133/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis socials relacionats amb el trastorn de l'espectre autista, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. (*Remor de veus.*)

Si us plau, ja saben que sempre els demano que surtin de pressa i en silenci perquè la senyora Roldán pugui començar la seva exposició.

Senyora Roldán, quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Buenas tardes, diputados, diputadas. Quiero saludar también a la presidenta de la Federación Catalana de Autismo, que hoy nos acompaña. Muchas gracias por haber venido y muchas gracias también por la labor tan buena que se hace desde la federación.

«Soy raro, soy nuevo. / Me pregunto si tú también lo eres. / Oigo voces en el aire. / Veo que tú no y eso no es justo. / Yo no quiero sentirme triste. / Me preocupa lo que puedan pensar los demás. / Lloro cuando la gente se ríe, hace que me encoja. / Sueño con el día en que eso esté bien. / Trato de encajar, espero algún día hacerlo. / Soy raro, soy nuevo.» Esto son fragmentos de un poema que, como muchos ya habrán adivinado, fue escrito por un niño de diez años con TEA, concretamente con Asperger. A mí me gustaría saber quién hizo que se sintiera raro, quién hizo que se sintiera así. Aunque quizá la pregunta importante no es quién, sino qué: ¿Qué vamos a hacer para que ningún niño más, ninguna persona más se tenga que sentir así por culpa de un trastorno como el que hablamos hoy aquí, el trastorno del espectro autista?

Porque esto es un poema, pero también es una realidad y es una realidad que cada vez es más frecuente: uno de cada cien niños está dentro del trastorno del espectro autista. Es la diversidad infantil de mayor prevalencia, más que el síndrome de Down, el cáncer infantil y la diabetes juntos. Sus causas son todavía desconocidas, aunque sí que sabemos que son muchos los factores que pueden provocar que un niño tenga más probabilidades de sufrir o desarrollar TEA, como, por ejemplo, factores ambientales, factores biológicos o factores genéticos.

¿La cura? Pues desgraciadamente a día de hoy el trastorno es permanente. Sin embargo, los expertos coinciden en señalar que el diagnóstico precoz mejora el pronóstico de los niños con alteraciones del desarrollo, que asegura una mejor calidad de vida, que puede corregir el desarrollo infantil y puede también prever alteraciones del desarrollo más profundas o condiciones de discapacidad más severa. Este dato es importantísimo, porque cabe resaltar que entre el 30 y el 51 por ciento de las personas con trastorno del espectro autista tienen también discapacidad intelectual asociada. Por tanto, muy importante este diagnóstico precoz.

Los síntomas suelen presentarse en edades muy iniciales. A los seis meses, los padres ya pueden detectar las primeras señales de alerta, y es a partir de los treinta que

los síntomas ya son más evidentes pudiéndose diagnosticar. Pero claro, ¿saben los padres realmente identificar esas señales de alerta? Y, si las identifican, ¿saben lo que conllevan ese tipo de señales? Desde luego con la información que existe actualmente del TEA ya les digo que no, pero no porque lo diga yo, sino porque absolutamente todos los padres con los que hemos hablado nos han dicho lo mismo: les falta información.

Y les falta información porque la Administración no se la da, y es cuando llegan a dar con asociaciones como, por ejemplo, la federación que hoy nos acompaña, cuando por fin reciben esta ayuda y esta información que necesitan. Por eso es tan importante que se haga la campaña de información y de sensibilización que ya les pedimos hace un año con la Resolución 84 de esta legislatura y que después de un año seguimos esperando. Volvemos a insistir aquí.

Bien. Un niño con TEA influye en su familia tanto como su familia influye en él. Y es por eso que el objetivo principal de esta moción ha sido precisamente los padres, las familias. La Administración tiene que ponérselo más fácil, tiene que dotar de más recursos a los centros de salud mental infantil y juvenil, tiene que poder garantizar que si a un niño se le prescriben cuatro sesiones de logopedia al mes, realmente las reciba y no que reciba una cada cuatro meses, porque es que aquí el orden de los factores sí que altera el producto.

Pongámoselo fácil a las familias: que puedan dejar a su hijo en el comedor escolar con el resto de compañeros de clase, que lo puedan llevar a colonias, que lo puedan llevar a actividades extraescolares, pero siempre con la garantía de que allí habrá una persona que esté formada específicamente en este tipo de trastorno, y con la garantía, también, de que sus hijos estarán a salvo en la escuela. Ayer mi compañera Laura Vílchez nos decía que la mitad de los niños afectados por trastornos del desarrollo sufren acoso escolar, la mitad de los niños, y muchas veces esto se produce, pues, porque los niños no entienden –no entienden– qué es lo que le pasa a su compañero. Nosotros aquí en esta moción les proponemos, por ejemplo, crear un personaje del Club Super3, ya que lo tenemos, con este trastorno, para que así los niños asimilen y normalicen el TEA.

¿Y también qué pasa con los jóvenes y con los adultos? El otro día, *consellera*, le pregunté qué medidas tenía el Govern para calmar el mayor temor de los padres, que no es otro que saber qué pasará con sus hijos cuando ellos no estén. Lo que pasa es que usted no me respondió. Bueno, no me respondió a eso y prácticamente a nada, porque la verdad es que hizo una clase magistral de agradecimientos y de felicitaciones que yo ya no sabía si es que estaba en la gala de los Oscars o dónde estábamos. Pero, mire, nosotros sí que le traemos propuestas concretas. Queremos que se amplíe la oferta de pisos tutelados porque necesitamos garantizar que tengan una mayor autonomía; queremos que se fomenten sus capacidades, que se sensibilice a las empresas para que se fomente la contratación de las personas con TEA. Mire, se sabe que las personas con TEA tienen problemas de comprensión y dificultades en comunicación, pero es que quizás los que no comprendemos somos nosotros. Quizás somos nosotros los que no sabemos comunicarnos de otra forma, y a lo mejor nosotros no entendemos que, igual que pasa con los puzzles, por mucho que las piezas sean distintas todas encajan hasta crear la imagen final.

Yo espero que esta moción, junto con todas las enmiendas que se han presentado, nos sirvan como instrucciones de montaje de este puzzle diverso y plural que es y debe ser la sociedad.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Roldán. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera Bassa, volem saludar també la presidenta de la Federació Catalana de l'Autisme, que ens acompanya avui en aquest Ple. En aquest Parlament hem parlat sovint, moltes vegades, de temes d'autisme, especialment a la Comissió d'Infància i també a la Comissió de Benestar Social. Avui aterra aquesta proposició..., aquesta proposta..., aquesta moció –perdó– de Ciutadans.

És un trastorn, ja ho deia la diputada Roldán, que afecta una de cada cent persones i, de manera molt especial, els homes. El nombre de persones diagnosticades ha crescut durant els darrers anys també perquè tenim més capacitat de diagnosticar, tenim més ulls posats en analitzar, en diagnosticar, en mirar quins són els comportaments, quins són els símptomes que fan que un nen, un menor pugui tenir aquest trastorn. Per tant, de mica en mica, durant tot aquest temps sí que s'ha anat millorant la detecció dels alumnes, de les persones, dels infants amb TEA.

La moció que ens presenta avui Ciutadans és una bona moció. Jo vull felicitar la diputada Lorena Roldán. Jo crec que és una moció amb contingut, és una moció ben feta, que, a més a més, abasta molts aspectes de la vida dels infants i joves amb TEA, posant l'ull, posant el focus en l'àmbit educatiu, que és l'àmbit, diguem-ne, on no hi cap tot, també ho dic. Tenim aquesta tendència que tot ho facin les escoles. Potser no hi cap tot. Potser en aquesta moció també estaria bé parlar no només del trastorn d'espectre autista, sinó també d'altres necessitats educatives o d'altres tipus de problemes que poden tenir els nens amb el TDH, d'altres, i, per tant, fer de l'escola també un lloc on hi hagin professionals formats per tot aquest tipus d'alumnat que té algun tipus de necessitat educativa especial, però jo crec que, en general, aquesta moció va en la bona línia, no només pel que diem en aquest Parlament, pel que opinem els grups parlamentaris, sinó també pel que expressa la societat civil. A més a més, recentment, en el Dia Mundial de l'Autisme, celebrat aquest cap de setmana passat a Catalunya.

Destacaria la necessitat, també, en aquesta moció, de dotar els centres educatius de més recursos i d'una millor formació professional per atendre alumnes amb TEA, que millori la seva situació en l'àmbit escolar, que puguin ser atesos, i a la vegada defugir de temptacions –fetes realitat, en alguns casos– d'apartar-los, com deia la diputada, de classe, deixar-los sense activitats extraescolars, tenir dificultats per portar-los a fer excursions, aquelles coses que no fan més que aïllar-los d'un entorn normalitzat i, per tant, cal reforçar el personal especialitzat perquè això sigui possible.

També una bona coordinació entre els serveis sanitaris, els serveis socials, els educatius que garanteixi una atenció integral als infants amb TEA, que promogui la seva inserció laboral i social, que és un tema molt important. Més places de centres de dia, més places de residència, més oportunitats també per a les famílies mitjançant els serveis Respir, i sensibilitzar la població de l'existència d'aquest trastorn, perquè el descoïxement és la millor arma de la discriminació.

El meu grup parlamentari ha volgut contribuir amb algunes esmenes que han estat transaccionades, acceptades algunes, que van en quatre línies fonamentals. Primer, en el tema de l'augment de la freqüència a l'atenció dels centres de salut infantil i juvenil. Certament, el Govern ha fet un increment pressupostari en aquests darrers pressupostos amb tot el tema que té a veure amb salut mental, amb els centres de salut infantil i juvenil, però només és una qüestió de diners. És a dir, aquí el que estem dient és que en aquests moments hi han infants que estan atesos en sessions de psicòleg, de psicopedagog, de logopèdia, de trenta, quaranta-cinc minuts, per sort, un cop a la setmana. I nosaltres considerem que caldria fer més sessions, que amb aquestes no són suficients, que és molt poc el tractament i que moltes vegades les famílies ho han de complementar amb una oferta privada. Per tant, esperem que aquests recursos hagin d'anar justament per a més personal, però també perquè puguin ser tractats més cops i, per tant, d'alguna manera, també, en la mesura del possible, rebaixar les llistes d'espera, que en aquests moments són importants.

Formació continuada als professionals; continuada, no només un curs en un moment puntual, sinó continuada amb els temes de trastorns d'espectre autista, però també d'altres que fan i que són presents a les nostres escoles. I informar també les famílies, sovint descollocades quan arriba un diagnòstic de TEA, perquè sense informació, sense una línia a seguir, actualment les famílies es troben desprotegides perquè no coneixen els recursos que són necessaris, que hi han en aquests moments perquè puguin ser utilitzats. En aquest sentit vull posar en relleu una necessitat que tenim com a Parlament de legislar de tal manera que siguin les famílies les que lliurement triïn el tractament que consideren oportú per al seu fill a partir d'una informació veraç, o com a mínim de tota la informació. Els diputats i diputades no som experts ni expertes en aquest tema. Per tant, nosaltres no hem d'apostar si cal un model d'atenció cognitiu, conductual o psico-

dinàmic, no hauria de formar part d'una decisió política, sinó d'una decisió de les famílies presa després de tenir tota la informació al seu abast.

Acabo. Hem intentat que en les nostres esmenes..., intentar escurçar alguns terminis; no ha estat possible, però tot i així creiem que s'ha fet una bona feina i, per tant, votarem a favor d'aquesta moció que ens presenta el grup de Ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, presidenta de la Federació d'Autisme, que ens acompanya, el trastorn de l'espectre autista, el TEA, té un origen neurològic, neurobiològic, és a dir, s'origina en el cervell, en neurones i circuits neuronals. El TEA és poc conegut malgrat que la prevalença és molt alta i que va en augment. Les estadístiques dels Estats Units o dels països escandinaus, els més avançats en diagnòstic i tractament, parlen d'una prevalença d'una criatura cada seixanta-vuit; a Catalunya, d'una cada cent, cosa que no significa que en tinguem menys, sinó que els diagnostiquem pitjor. Es considera que hi han més nens afectats que no pas nenes, però aquesta afirmació segurament es pot posar en entredit, ja que, com passa amb moltes malalties i trastorns, s'han categoritzat només els símptomes que presenten els nens, i ara es comença a veure que els de les nenes difereixen. Per això cal continuar investigant als nostres hospitals.

Les persones TEA presenten una simptomatologia molt diversa, però comparteixen unes característiques comunes: dificultats per comunicar-se, per establir relacions socials, tenen un pensament rígid i tenen interessos restringits. Aquestes característiques varien d'una persona a una altra en funció del grau d'intensitat i també del nivell intel·lectual, però, en qualsevol cas, l'evolució d'aquestes persones depèn sobretot d'un diagnòstic precoç i d'un abordatge terapèutic eficaç. Les persones amb TEA, com els passa a totes les que pateixen trastorns mentals, pateixen sovint l'estigmatització i, de vegades, és provocada per la ignorància. Per això vull ara desfer un prejudici que evocava el dibuix que ens va mostrar la diputada Roldán en el Ple passat. Les persones amb TEA no estan tancades dins d'una ampolla, sinó que són víctimes de la nostra incapacitat per sortir de la manera com entenem el món i mirar d'entendre la seva. És per això que els vull ensenyar aquest dibuix. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Aquest dibuix és d'un llibre que es diu *Maria i jo*, és de l'il·lustrador Miguel Gallardo. El Miguel Gallardo té una filla autista amb la qual s'entén a través de dibuixos. La nena no viu amb ell, i en aquest dibuix el pare l'ha anat a buscar i diu: «La Maria em fa pessics.» Però el Miguel Gallardo ha sortit de la seva ampolla i ha establert comunicació amb la seva filla, i entenc que aquests pessics que fa és la seva manera de demostrar l'emoció que té de veure'l.

El dibuix desmunta dos prejudicis: el de l'ampolla i el dels glaçons de gel. Les persones autistes no són de gel; sí que tenen sentiments i emocions, però els demostren d'una manera diferent de com estem acostumats els que no som TEA, i sovint no els entenem perquè ens limitem a quedar-nos dins de la nostra ampolla. Per dir-ho d'una altra manera, un cop entenem que pensen i veuen el món d'una altra manera, aquell dia comencem a canviar la nostra forma de mirar-los, i aquell dia hi podem establir una comunicació. I això és extensible a tots els trastorns mentals.

La Maria Gallardo, per exemple, repeteix noms, els noms de les persones que coneix, i fins i tot d'algunes que ja han desaparegut de la seva vida, i diu el pare que així la Maria s'assegura que tot és al seu lloc i que el món és un lloc segur. El pare de la Maria ha fet l'esforç de sortir de la seva ampolla i d'entendre la seva filla. Aquesta manera diferent de pensar de les persones autistes l'aprofiten algunes empreses que fan jocs d'ordinador contractant només persones amb síndrome d'Asperger, que és una forma d'autisme, perquè així s'asseguren solucions més imaginatives. I és que, diputades i diputats, la diferència és una oportunitat per veure el món des d'altres punts de vista; és realment una oportunitat.

El nostre grup ha estat treballant en aquest tema, el TEA, des de l'inici de la legislatura. El desembre del 2016 vam registrar una proposta de resolució que lamentablement

encara no hem pogut votar a la Comissió d'Infància –i és que els temps del Parlament de vegades són no massa ràpids. Com que per nosaltres és essencial continuar avançant en l'atenció de les persones amb TEA, vam considerar que valia més tenir la generositat de renunciar a la nostra proposta de resolució i afegir-la com a esmenes en aquesta moció.

Ciudadans ens n'ha acceptat alguna: l'adaptació del currículum escolar, l'elaboració d'articles específics en els protocols de *bullying* i abusos sexuals i la creació d'una prova pilot per adaptar graus mitjans. D'altres, han quedat subsumides en alguns dels seus punts. No ens han acceptat, però, les esmenes que incorporaven la referència a usar sempre, en diagnòstic i en abordatge terapèutic, els criteris de les guies internacionals de bones pràctiques basades en l'evidència científica, que són les que fan servir la majoria de països europeus, els Estats Units i l'Estat espanyol, excepte Catalunya, i que són les que demana la Federació d'Autisme. Per aquesta raó tornarem a presentar una proposta de resolució amb els punts no acceptats.

Votarem favorablement la majoria de punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, la presidenta de la Federació d'Autisme que ens acompanya, benvinguts. Els companys que m'han precedit m'han facilitat molt la feina i, com que només tinc cinc minuts, intentaré no haver d'esgotar més temps del compte.

Vull donar les gràcies primer a la Lorena. Lorena, has fet una feina important, gran. Jo penso que t'hem marejat molt, però a la fi hem aconseguit que tinguéssim una moció, doncs, una miqueta millor de la que inicialment era, no? T'agraïm també que hàgiu tingut a bé recollir les nostres esmenes, la major part d'elles, i dir que sí, que hem aconseguit una moció que paga la pena votar-la a favor, tot i que algunes de les introduccions que heu fet al final potser no les compartim al cent per cent. Però paga la pena votar-hi a favor.

Voldria fer una reflexió sobre dos punts. Primer dir una cosa. El company Raúl Moreno m'ha solucionat parlar, recordar una cosa que és òbvia, que els nens i les nenes amb TEA ho són les vint-i-quatre hores del dia i que, per tant, és al llarg de tot el dia que necessiten una ajuda, un suport, un acompanyament i una atenció. Dit això, des de les colònies a l'escola, als passejos, anar al..., són les vint-i-quatre hores del dia, no tenen horaris.

Voldria reflexionar sobre el punt 4 i el 5, que parla de la importància de garantir formació específica. Per què? Perquè una de les qüestions que es demana a la moció és que el Departament d'Ensenyament compti amb recursos, i, és obvi, el Departament d'Ensenyament ha de comptar amb recursos per fer front a la formació específica dels equips docents sobre TEA. Ara bé, voldria reflexionar sobre de quina formació parlem, perquè en els darrers anys, i lamento que no hi sigui la consellera d'educació –hi ha la consellera Bassa, l'hi pot explicar després, si us plau–, el departament d'educació ha promogut algunes iniciatives d'aquest tipus, de tipus educatiu, oferint únicament cursos de tècniques cognitivoconductuals. I això, lamentablement, és una imposició silenciosa d'una certa manera d'abordar l'autisme per al que no hi ha ni consens professional ni tampoc dintre del món educatiu, i deixant al centre educatiu una autonomia en les decisions d'aquest tipus que són clíniques i que haurien d'anar de la mà dels criteris dels professionals sanitaris que s'ocupen del tractament del nen o de la nena.

Per tant, si del que es tracta és de formar el personal docent posant en marxa una formació que es faci dins del centre, la pregunta immediata que sorgeix és qui farà aquesta formació i a partir de quins criteris es farà aquesta formació. Si del que parlem és de que el personal docent surti fora del centre a fer aquesta formació, llavors podríem parlar d'oferir formació específica i continuada d'entre totes aquelles ofertes de formació ja existents a les entitats i institucions que s'ocupen d'aquest trastorn.

Per altra banda, voldria reflexionar també sobre el concepte d'escola inclusiva, no fos cas que, a partir de la lectura ràpida de la moció, es pogués deduir que la inclu-

sió únicament i solament és possible en els centres ordinaris. Aquesta deducció seria menystenir el treball que es fa a les escoles especials, on no hi ha dubte que el que es pretén, com succeeix a qualsevol escola ordinària, és que el nen, la nena, el noi, la noia s'inclogui el millor possible en el vincle amb els altres. Aquesta és la vertadera inclusió, el que permet incloure's en el vincle amb els altres. I això és el que s'espera de qualsevol centre educatiu –ordinari, especial, específic.

Perquè, si es volgués orientar els esforços només a incloure els nens i nenes amb TEA als centres ordinaris, podríem incórrer en diverses problemàtiques. Primer, perquè és ben cert que, per alguns nens i nenes, molts, la majoria, amb TEA, la inclusió en un centre ordinari és possible, però també es demostra reiteradament que per alguns altres això no és possible, fins i tot en aquelles escoles en les que es compta amb una unitat de suport en educació especial.

Segon, hi ha nens i nenes amb TEA que no arriben a fer-se un lloc, que no arriben a trobar el seu lloc, incrementant llavors l'angoixa d'haver de suportar un context en el que el resultat..., del tot amenaçant, i fracassant tot intent del personal docent.

Tercer, les escoles especials no es poden convertir en l'últim recurs per als nens i nenes amb TEA. I massa vegades aquesta opció és el que es transmet des d'alguns equips d'assessorament psicopedagògic, proposant l'escolarització especial només en última instància i en última oportunitat, i ni sempre ha de ser així ni sempre pot ser així. La formació dels mestres d'educació especial, el funcionament propi de les escoles d'educació especial, les ràtios, les aules d'aquestes escoles resulten ser per als nens i nenes amb TEA no l'últim recurs, sinó, moltes vegades, l'últim, el més òptim i des de primera hora.

En diverses ocasions, les famílies es troben que durant la major part de l'escolaritat primària es força els nens amb TEA i les seves famílies a provar l'escola ordinària fins que es verifiqui que convé realment una escola especial. Això provoca una pèrdua de temps preciós i una pèrdua de poder ser més acurats i més atesos. Penso sincerament que aquestes problemàtiques fan evident la necessitat de debatre què entenem avui per escola inclusiva i com hauria de ser aquesta per a aquells nens que rebutgen d'entrada tot abordatge educatiu i que reclamen l'atenció terapèutica perquè l'educació pugui tenir lloc i sigui vertadera.

Agrair que hàgiu inclòs a la moció 18 i 19. I acabar dient que finalment cal reconèixer i garantir el dret dels pares i mares a triar d'entre la diversitat de propostes terapèutiques aquell abordatge que encaixi...

La presidenta

Senyora Serra...

Gabriela Serra Frediani

...millor amb la seva...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Gabriela Serra Frediani

...pròpia sensibilitat a l'hora d'afrontar l'estabilitat dels seus fills amb TEA.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula la senyora Magda Casamitjana, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. Presidenta, consellera, diputats i diputades... Gràcies, diputada Roldán, per l'esforç i disposició per arribar a transaccionar moltes de les esmenes presentades pel nostre grup. I gràcies també a la diputada Lienas per compartir experiències en primera persona i arribar també a molts acords.

Hem insistit en tots els punts, sobretot, i en el que parlava ara la diputada Gabriela Serra, sobre els temes de *sistema* educatiu, tot el sistema educatiu, inclusiu i comunitari, i també de parlar de necessitats educatives especials i, en general, associades al TEA, per descomptat.

Moltes gràcies als RI, i moltes gràcies a la consellera Bassa, a la consellera d'Educació i també al de Salut. He de dir-vos que la interdepartamentalitat funciona; per tant, una de les coses que cal dir.

Unes consideracions i posicionaments sobre alguns punts de la moció. La diputada Roldán començava dient: «¿Qué vamos a hacer?» Bé, doncs, l'autisme és per a tota la vida, és crònic –vint-i-quatre hores, han dit. Hi són i hi seran sempre. No estan tancats ni aïllats en una ampolla, sinó que hi són i seran un més sempre en la nostra societat, convivint en el nostre, també, dia a dia.

És per això que el que hem fet i el que volem fer el Grup Parlamentari de Junts pel Sí i el Govern..., i en som molt conscients, volem que es reflecteixi a tots els àmbits de la vida de la persona. I, en aquest aspecte, el Govern hi posa, ho saben, esforços, recursos i voluntat real.

Com saben, no hi ha un sol tipus d'autisme, n'hi ha molts i per moltes causes. Hauríem de conviure amb els TEA de la mateixa manera que cadascú de nosaltres convivim amb les nostres pròpies limitacions, amb les nostres maneres de ser i expressar, moltes vegades, els nostres sentiments. Som tots molt singulars i diferents i especials; però, tot i així, hem de tenir en compte i no perdre mai, mai, mai de vista que ens cal assimilar i incorporar també els pocs, els menys coneguts, no només a les aules, sinó a la vida tota.

«¿Qué hemos hecho?» Doncs, en el Pla d'atenció integral a les persones amb trastorn de l'espectre autista i altres trastorns relacionats, del 2012, queda ja clar i consolidat que cal afrontar totes les situacions des de l'atenció integral, amb la intervenció de diferents equips alhora: sanitaris, educatius i socials.

«¿Qué vamos a hacer?» No sempre és fàcil aplicar les voluntats, ho sabem, però no ens rendirem. Encara ara no hem aconseguit veure com adaptem a la perfecció la incorporació al món laboral ni al món..., ni com el món laboral es pot flexibilitzar per acollir les persones autistes i, sobretot, altres similars.

«¿Qué hemos hecho?» Doncs, també hem fet el Pla integral de salut mental i addiccions, que l'altre dia jo vaig fer una pregunta, i, per tant, me'l sé de memòria, però també el Departament de Salut ha fet un increment de pressupost històric que principalment va adreçat a la millora de l'atenció a la població infantil o juvenil amb trastorns mentals, prioritzant l'atenció als trastorns de l'espectre autista.

«¿Qué hemos hecho?» Doncs, també hi ha una resolució, del 17 de març, de fa molt i molt i molt pocs dies, que estableix l'elaboració i la implementació del projecte de convivència –gràcies per incorporar l'esmena– en els centres educatius, dins del marc del projecte educatiu de centre.

«¿Qué vamos a hacer?» Tenim encara molta feina a fer. Té vostè absolutament tota la raó i, a més a més, en aquests temes no podem acabar mai. La prevalença dels TEA ha augmentat en els darrers anys; sí. Les causes d'aquest increment poden atribuir-se a molts factors: la possibilitat que se'n fa, potser, una millor detecció tant per part de professionals sanitaris com de les famílies. Al mateix temps, s'ha produït un avenç important en les tècniques del diagnòstic que ens fan que cada vegada n'hi hagi més.

Des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, entenem que tothom té i ha de tenir el seu espai. Ja insisteixo que ens resistim a parlar de minories; per molt pocs que siguin, per nosaltres són molts, sempre massa. La comunitat científica cada cop amb més força comença a descriure el TEA com una forma d'estar en el món i no com una anomalia. El funcionament del cervell és neurodivers i aquesta neurodiversitat condiciona que els humans percebin, pensin i es relacionin de formes diferents.

Des de Junts pel Sí i el Govern instem, des d'aquí, no només a les administracions públiques i privades, sinó a tots nosaltres –a totes les persones, individual i col·lectivament– a posar-nos les piles. Hem de sentir-nos participants i responsables alhora del que passa al nostre entorn i sobretot amb aquestes persones que els costa molt més viure que a nosaltres, i moltes vegades els costa i diuen que amb prou feines sobreviuen.

Us demano a tots i a totes implicar-nos més. Obrim la mirada molt més enllà, no siguem únicament simples espectadors en aquests casos, siguem ciutadans, amb tot el que la paraula comporta.

Ens comprometem, en nom dels meus companys i del Govern –així van les coses– que entre tots i totes farem una societat, tota ella, molt més educadora, sense oblidar a ningú, no només a l'escola i a casa, sinó cada segon del dia. Incorporarem, doncs, diputats

i diputades, des d'aquí també, totes les maneres de ser, de fer i de sentir. Hemos hecho y seguiremos haciendo.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Casamitjana. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, membres del públic que ens acompanyeu, bé, jo, abans d'iniciar la meua intervenció per parlar de la moció en concret, vull fer referència a un article escrit per l'Abel, pare d'un nen amb TEA, i que diu el següent: «La sanitat pública catalana ha de fer un examen de consciència i preguntar-se per què una àmplia majoria de pares i mares amb persones amb TEA a càrrec clamen per un canvi de model, perquè l'actual és clar i notori que no funciona. No podem deixar que el futur i qualitat de vida dels nostres fills» –diu el pare del Manel– «depengui de que els pares puguem costejar un tractament en centres privats, sobretot donada la situació precària de moltes famílies a causa de la crisi, fet que suposa una doble indefensió.

»Els nostres fills tenen dret a rebre una teràpia adequada a les seves necessitats i la sanitat pública catalana té el deure de proporcionar-la. La passivitat de les institucions sanitàries i polítiques mostrada durant els últims anys és alarmant i indecent, molt a pesar de la denúncia i el magnífic treball realitzat per les associacions de pares i mares afectats. Per qualitat democràtica i justícia social, això no pot continuar. Els pares i mares hem d'alçar la veu i fer tot el soroll que sigui necessari per canviar aquest model injust que margina els nostres fills i filles i els allunya d'una societat justa i equitativa a la qual tenen molt, moltíssim, que aportar com a ciutadans de ple dret.

»Necessitem més recursos terapèutics en centres i escoles per fer de la inclusió una realitat i no un bonic eslògan de posar en els documents i declaracions institucionals de bones intencions.» Tanco cometes.

I bé, feta aquesta reflexió d'un pare amb un fill amb TEA, que crec que és bastant clarivent, no?, ho vull lligar amb la moció que ens presenta avui la diputada Roldán, ja que crec que l'Abel, doncs, que parla clar i toca dos drets fonamentals bàsicament, no?, que són el de la salut i el de l'ensenyament..., doncs, veiem que estan reflectits en aquesta moció que avui debatem, no?

Perquè parlar de TEA, doncs, suposa parlar d'un trastorn que s'ha d'abordar des d'una visió global; una visió global i des d'un punt de vista transversal. I ja ho heu dit tots els diputats, no? Afecta la salut dels infants i joves, la seva educació també –hem de tenir en compte, doncs, tot allò que fa referència al seu àmbit de lleure–, i, de forma molt directa, a la família, a l'entorn familiar, tant des d'un punt de vista emocional i d'acompanyament com des d'un punt de vista assistencial i de recursos.

Dit això, als àmbits que esmentava abans, salut i educació, cal afegir tots aquells aspectes que puguin millorar la vida de les persones que ho viuen i ho pateixen: els tipus de llars, centres de dia, centres residencials per a menors, pisos tutelats, etcètera. I aquesta moció, diputada Roldán, doncs, toca totes aquestes qüestions. I, per tant, ja li he de dir que nosaltres hi donarem suport, no podia ser d'una altra manera.

Però sí que li vull deixar clar que ens ha dolgut, no?, que lamentem que no s'hagi incorporat l'esmena de la senyora Lienas, de Catalunya Sí que es Pot, doncs, que demana treballar de forma coordinada amb la guia de bones pràctiques internacionals. Crec que aquest punt, doncs, s'hauria pogut incorporar perfectament a la moció. I, per tant, ho lamentem.

Dit això, vull fer referència especial a dos punts en concret, no? Un, aquell que fa referència al desplegament dels serveis dels programes Respir adreçats a les famílies amb TEA, perquè... I la pregunta és: per què no es poden aplicar, no?, per què no es poden destinar alguns serveis d'aquest programa a pacients amb TEA, no? És un servei que donaria acompanyament i suport a les famílies, doncs, que no poden fer-se càrrec tal com voldríem en situacions que els superen. Seria molt positiu que el Respir es pogués fer extensible a aquest col·lectiu.

I també un altre àmbit que crec que és important, no?, que també s'ha tractat, que és el tema de la sensibilització. Bé, calen més campanyes informatives, no?, per saber davant de què ens trobem, i sobretot que es pugui tractar amb tota naturalitat.

I, finalment, vull fer una reflexió, que és que una societat que decideix què és perfecte i què no ho és és sens dubte una societat que ha perdut el respecte a la vida en general, no? Una societat s'ha de mesurar per com tracta aquells que més ajuda requereixen. Aquest és el veritable indicador de la qualitat d'aquesta societat, en com entenem el valor de la vida, perquè quan ens atrevim a puntuar la nostra idoneïtat humana en base a criteris de perfecció ens convertim en quelcom menyspreable.

I, per acabar, no?, crec que és de justícia agrair a les diferents associacions dedicades a millorar la vida de les persones afectades pel TEA i a les seves famílies, tota la tasca que esteu duent a terme i moltes vegades, doncs, mancats de recursos per part del Govern.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació té la paraula la senyora Roldán per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Lorena Roldán Suárez

Gracias, presidenta. Bien, en primer lugar quiero agradecer a todos mis compañeros y devolverles este agradecimiento que me han hecho llegar, porque, la verdad, ha sido muy fácil trabajar..., ha costado un poquito, pero ha habido muy buen entendimiento por todas las partes. Llevamos unos días de intensa negociación, pero al final yo creo que el tema lo merecía y que realmente hemos podido llegar a estos puntos de acuerdo y de consenso. Así que muchísimas gracias a todos y muchas gracias también por las enmiendas presentadas, que creo que han hecho, pues, que el texto todavía fuera más completo.

Respecto a algunos matices que se han comentado, por ejemplo, comentaban ahora la diputada del Partido Popular y también la diputada de Catalunya Sí que es Pot por alguna enmienda que se ha quedado en el tintero. Nosotros realmente encontramos este documento, que es un documento realizado por el Departament de Salut, por la Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en Salut, que habla precisamente del espectro autista, y, por tanto, creemos que es la guía que está ahora actualmente vigente. Decir que nosotros confiamos plenamente en los profesionales catalanes, que dan lo mejor de sí para tratar, pues, cada día a las personas diagnosticadas con TEA.

Otra cosita, también, respecto al tema del dibujo que salió el otro día en la interpelación. Quiero reivindicar que este dibujo yo lo saqué de una exposición que había hecho una asociación de autismo de Murcia. Y, bueno, yo creo que el arte tiene el poder, pues, de que cada uno, cuando ve una obra, interpreta o ve cosas diferentes, ¿no? Nosotros no nos referíamos a que los niños con TEA estuvieran aislados en una botella, sino que lo que queríamos era expresar que sus capacidades estaban ahí y solo estaban esperando a que alguien frotara esa botella, a que alguien les diera una oportunidad para que pudieran salir. En cualquier caso, creo que es una anécdota.

Reiterar –reiterar– que estamos muy satisfechos y muy contentos con esta moción. Y yo creo, como decía el lema de la campaña que pudimos compartir todos el pasado día 2 de abril, de concienciación del autismo, creo que hemos logrado todos juntos romper hoy una barrera a favor del TEA.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roldán.

Cridem a votació.

Senyora Casamitjana, per què em demana la paraula?

Magda Casamitjana i Aguilà

Per fer votació separada dels punts 5, 8, 10, 17 i 18.

La presidenta

Els podem votar junts? *(Pausa.)*

Senyora Lianas, per què em demana la paraula?

Gemma Lienas Massot

Nosaltres també demanem votació separada exactament d'aquests mateixos punts. I sí, es poden votar junts.

La presidenta

Molt bé. *(Pausa.)*

S'ha demanat votació separada dels punts 5, 8, 10, 17 i 18, que es poden votar conjuntament. Per tant, començarem votant aquests punts i després la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, votem els punts 5, 8, 10, 17 i 18.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Interrompem la votació. Què passa, senyora Lienas?

Gemma Lienas Massot

Hi ha un punt que no es podia votar conjuntament. Em sap greu, eh? Era el punt 17. Ho sento.

La presidenta

Doncs, votarem tots menys el 17, després el 17 i després la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, vinga. Tots menys el 17.

Comença la votació.

Els punts 5, 8, 10, 17 i 18 han estat aprovats per 68 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

(Remor de veus.)

Senyora Lienas, hi ha algun problema?

Gemma Lienas Massot

Que no s'ha entès el que s'estava votant, perquè, com que ha dit «tots els altres punts menys el 17», no sabíem si eren tots o eren aquella part que havíem dit... I, per tant, al meu grup hi havia un... *(Veus de fons.)* Bé, ho deu haver dit al començament, però no quan ha començat la votació.

La presidenta

Em sap greu, eh?, però jo havia dit «tots els punts» i quan vostè ha dit «el 17», «votarem tots, que eren el 5, el 8, el 10 i el 18, menys el 17». Potser hauria hagut de dir: «5, 8, 10 i 18», no? Però, en tot cas, he entès que... Sap greu, eh?

Ara anem a votar el punt número 17, senyora Lienas –el punt número 17.

Comença la votació.

El punt número 17 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 60 en contra i 10 abstencions.

(Aplaudiments.)

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre els serveis socials relacionats amb el trastorn de l'espectre autista ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mercantilització de la vida i dels béns i els serveis comuns

302-00135/11

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mercantilització de la vida i dels béns i els serveis comuns, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

(Pausa.)

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda. Fa dues setmanes dèiem al vicepresident, dèiem aquí que les privatitzacions i externalitzacions ens surten cares i suposen pèrdua de sobirania. És per això –malgrat el nostre convenciment de que, això, surten cares i supo-

sen pèrdua de sobirania— que plantejàvem una moció que volia abastar diferents àmbits i sobretot abastar també la capacitat d'estudi i anàlisi per comprovar si el que nosaltres plantequem, i no només nosaltres, sinó molta altra gent que fa temps que treballa per la recuperació de serveis públics o de béns comuns..., perquè es pugui analitzar i es pugui treballar conjuntament.

I és que a més a més nosaltres plantejàvem també que s'està instaurant, a través d'aquestes externalitzacions i privatitzacions, una nova pobresa salarial amb sous de misèria que freguen el salari mínim interprofessional. I per això també plantejàvem mesures i propostes de cara a la contractació pública i garantir que aquesta fragmentació permanent de la que és capdavantera l'Administració pública i la Generalitat comenci a posar límits a la precarització i comenci a posar topalls a coses que no haurien d'estar en qüestió, com són els drets laborals, i, per tant, els salaris dignes, les jornades laborals dignes i, en definitiva, la vida al centre i no l'economia al centre, i, per tant, l'explotació laboral per obtenir el màxim benefici.

Hi ha molts punts, alguns dels quals són peticions que fem al Govern de coses que ja estan a mitges, que en el fons el que diem és: fem-ho de tots. De fet, hi ha un punt en el que demanem l'anàlisi de quina gestió existeix en tots els municipis de Catalunya i el preu d'aquesta gestió en matèria d'aigua.

De fet, a la pàgina web de l'ACA existeix ja un llistat de 600 municipis; 600 de 948, el que demanem és un esforç de 348 més. I és que, a més a més, si llavors analitzem això, que ja ens n'adonarem que dels 50 municipis on és més barat el subministrament d'aigua —de 50—, 48 són de gestió pública, directament dels ajuntaments o per empreses públiques —de 50, 48, de gestió pública. Dels 50 municipis on és més car el subministrament, 44 són de gestió privada. Del total de municipis dels que hi ha dades, 281 són de gestió directa i 330 de gestió indirecta. I si mirem la mitjana del preu del subministrament, veurem que el preu mitjà del subministrament de gestió pública és de 0,74 i el preu mitjà del subministrament de gestió privada és d'1,13.

De fet, podríem analitzar també llavors aquesta gestió privada en mans de qui està, i veuríem com és que Sorea gestiona 145 municipis, i Agbar en gestiona 23; però, clar, gestiona els principals, on hi ha més concentració d'habitants. Per tant, en el fons gestionen gairebé el que seria 3 milions d'habitants; Agbar, monopoli pràcticament absolut.

I, a més a més, llavors, aquí..., és curiós mirar, no?, què gestiona Agbar. Bàsicament, l'àrea metropolitana, excepte un municipi: el Prat de Llobregat. El Prat de Llobregat és empresa pública municipal, i el preu del subministrament de l'aigua és un 37 per cent més barat que tots els municipis veïns, que són Agbar. Empresa pública, 37 per cent més barat. I, a més a més, és allà, aïllat, com la Gàl·lia, resistint al monopoli d'Agbar; però és que, a més a més, és més barat.

Per tant, aquesta moció l'objectiu que tenia, i la interpellació, era posar sobre la taula una realitat que fa molt temps que s'està treballant, però, a més a més, on comencen a haver-hi números on es demostra això: que la gestió dels béns comuns, si es fa de manera pública —i, per tant, preservant aquesta sobirania i aquesta capacitat de les administracions públiques—, a més a més, és més barat. Per tant, el mantra de l'eficiència i que sigui més econòmic és mentida.

I és que, a més a més, plantequem-nos si en moltes de les externalitzacions el que plantequem és que és més barat externalitzar que gestionar-ho de manera pública, la pregunta que ens hauríem de fer és: per què és més barat? Per què en moltes de les externalitzacions... —i per això hi ha un punt a la moció que ho planteja—, per què en moltes de les externalitzacions, on la gran majoria del cost de l'externalització va a costos de personal, per tant, a salaris, és més barat? L'Administració pública llavors s'ha d'aprofitar de que sigui més barat? Perquè si quan la majoria de l'externalització és de preu o surt..., o és per costos laborals, plantequem-nos que, llavors, el que està facilitant l'Administració pública és la precarització i salaris baixos.

És per això que plantequem una bateria molt àmplia en molts temes, que pretén abordar la preservació dels béns comuns, o com a mínim, que aquí comencem a estudiar-ho; moltes de les coses que plantequem són estudis. És a dir, no hem fet un «expropiació» en tota regla, que ganes, als sectors estratègics, probablement no ens en faltarien, ni ganes ni raons per fer-ho. Però no hem fet un «expropiació». Per tant, entenem que és una qüestió de mínims, per començar a recuperar sobirania, però, com a mínim, perquè aquest

Parlament comenci a veure o a posar negre sobre blanc sobre com recuperem i garantim drets bàsics com són els béns comuns.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bé, doncs, hem sigut un dels grups que hem fet esmenes a aquesta moció. Segurament, algunes esmenes, per emfatitzar algunes coses. Diguéssim que en termes generals podríem compartir una part del discurs que fa la CUP. Potser en el que no coincidim tant és potser en demonitzar algunes coses. És a dir, la llei permet diferents formes de gestió, a través de conveni, concert o concessió. No creiem que aquestes fórmules de gestió hagin de ser negatives *per se*; algunes funcionen bé i altres no. Són legals i, per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que val la pena dir-ho i deixar-ho clar. Ara, és veritat que en alguns casos estan funcionant bé, en altres no: el servei públic es podria millorar, en el cas de les subcontractacions no s'estan garantint alguns elements..., i, per tant, sí que és veritat que val la pena revisar algunes coses.

Per tant, en tots aquells punts que la CUP planteja fer estudis, que la Generalitat faci estudis per veure com estan funcionant, fer estudis per valorar diferents possibilitats, nosaltres hi estem d'acord. Creiem que val la pena analitzar-ho, estudiar-ho i veure, doncs, quin és el mapa, diguéssim, d'aquestes externalitzacions, d'aquestes contractacions indirectes que fa la Generalitat de Catalunya.

En el que no estem tan d'acord és quan demanem estudis als municipis, diguéssim, de manera obligatòria. Primer, perquè nosaltres respectem molt l'autonomia local, i, per tant, nosaltres hem fet esmenes en la línia de: aquell municipi que ho demani, pot demanar recolzament a la Generalitat per fer aquests estudis, però si hi ha un ajuntament que no ho ha decidit, doncs, escolta'm, tampoc cal obligar-los a analitzar o a estudiar aquestes possibilitats. Creiem, nosaltres, que aquest és un element important, perquè creiem que no podem obligar a canviar el tipus de gestió que faci un municipi.

I parlant d'aigua, que deia la senyora Reguant, parlava del Prat, doncs, jo, que sóc de Mataró, vull dir que a Mataró tenim una empresa municipal d'aigües des de fa molts i molts anys, i no la pensem vendre. I mai ha estat això sobre la taula, i crec que hem sigut en això un municipi, també, molt referent. Però en el cas d'aquells municipis que la tenen, doncs, externalitzada, en tot cas, obligar-los, no; ara, oferir-los la possibilitat, sí, i en el cas que ho vulguin estudiar, que ho facin. A mi em sembla que això..., les nostres esmenes anaven una mica en aquesta línia.

Després, és veritat que cal ser estrictes amb aquelles empreses que tenen persones que han estat acusa..., han estat, diguéssim..., o tenen sentència ferma amb delictes de prevaricació, de corrupció i, per tant, en aquest sentit, doncs, està bé que ho emfatitzem. Estan bé també alguns elements molt lligats a les millores de les condicions laborals, de les condicions..., diguéssim, les clàusules socials, que s'haurien d'incorporar. És a dir, hi han elements que nosaltres hi estem a favor, que hi hem fet algunes esmenes que s'han acceptat i s'han transaccionat, i, per tant, en aquest sentit, doncs, hi estem a favor i no podem posicionar-nos lluny, diguéssim, d'aquest àmbit.

En algun aspecte, en el que es demana legalment prohibir algunes coses, nosaltres tampoc hi podem estar d'acord. Creiem, doncs, això, no?, que la prohibició, per exemple, de la venda d'empreses..., la prohibició legal, doncs, ens costa una mica. A nosaltres, escolta, si algú la vol vendre, i el seu ajuntament així ho decideix, que ho faci, no? Però ens sembla que prohibir legalment és difícil.

També crec que algunes de les coses que es plantegen xoquen frontalment amb la llei. I ara també tindrem en tràmit la Llei de contractació pública, no?, i, per tant, no sé si alguna de les coses que aprovem aquí després es podran traslladar allà i es podran acceptar legalment. Però, en tot cas, nosaltres hem sigut curiosos.

Acceptem i aprovarem la major part dels punts d'aquesta moció. Agraïm a la CUP que hagi acceptat algunes de les nostres esmenes, i nosaltres, en els punts que ens abstenim o que votem contràriament, que són pocs, són la minoria, diguéssim, van molt en

aquesta línia, no?: creiem que cal respectar l'autonomia local, que no podem obligar, d'alguna manera, a canviar la gestió perquè..., en tot cas, si la Generalitat analitza un servei i creu que és millor eliminar, canviar el mètode de gestió que ho faci, però em sembla que obligar-l'hi tampoc seria l'adequat, perquè potser hi acabem perdent, o no. Però en tot cas, estudiar-ho sí. Si és millor, més viable, millora les condicions del servei públic, doncs, que es faci.

Per tant, bé, les nostres esmenes, la nostra línia va en aquest sentit. I en tot cas, crec que és una moció, doncs, positiva, per això, doncs, majoritàriament li donem suport.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Romero. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Senyora Reguant, creiem que la seva moció està bé. Agraïm que ens hagi acceptat gairebé totes les esmenes, i, per tant, la votarem a favor pràcticament tota, perquè coincidim en el sentit general del que vostè ha explicat i del que vol demanar en la moció.

Ara bé, permeti'm un punt de crítica o de reflexió constructiva, amb ànim constructiu: amb aquests tipus de mocions de caràcter general..., en el mateix sentit que algunes mocions que fan Ciutadans, que són com una navalla suïssa, eh?; les navalles suïsses són molt maques, són marca de qualitat de la casa, prometen servir per a moltes coses, però a l'hora de la veritat no acaben de resoldre res perquè es queden només en l'expectativa; és a dir, expressen desitjos. Ho dic perquè tots els punts volten a l'entorn dels conceptes de privatització, mercantilització, externalització dels serveis públics, tot una mica barrejat, espigolant d'aquí, espigolant d'allà, però no concretem res en la majoria de punts més enllà de demanar valoracions o informes.

Essent malpensat, algú podria creure que és per evitar un mal tràngol al Govern capitalista al que vostès donen suport, però, veient els intents de Junts pel Sí de descafeïnar més la navalla suïssa amb les seves esmenes, descarto totalment els meus mals pensaments, si els he pogut tenir. No, ho dic irònicament, eh?, però suposo que és un problema meu de lletraferit, però mirant l'encapçalament dels punts, fixi's, eh?, en el que demanen: «redactar un informe», «fixar l'obligació de redactar un informe», «publicar», «iniciar l'estudi i avaluació», «facilitar», «fixar les bases», «iniciar el procés», «elaborar un estudi».

Bé –bé–, estic d'acord amb vostès, hi estic d'acord perquè s'ha de ser pragmàtic, per poder fer la revolució i no perdre'ns en els núvols amb grans desitjos irresolubles. Ara bé, una mica més de concrecions que generin obligacions específiques al Govern i que puguin ser executades i posteriorment avaluades, bé, estaria bé –en qualsevol moció, no en aquesta, en qualsevol moció, també, per tant, ens apliquem la crítica a les que fem nosaltres, eh?, directament.

Cert que hi ha dos punts que són més imperatius: «establir l'obligació» i «establir la prohibició», i allà els hem presentat alguna esmena perquè ens semblava que hi hauria més..., millor la possibilitat de fer-ho, d'aquestes dues qüestions. I cert també que vostès posen en valor quatre o cinc punts ja aprovats en una moció de la legislatura passada, la 223, repetint-los gairebé al peu de la lletra, perquè, efectivament, el Govern de Convergència i Unió, amb suport extern d'Esquerra Republicana en aquell moment, no els va complir –no els va complir. I fan bé, perquè ara, si s'aproven, el Govern de Junts pel Sí, suposo que amb el seu suport extern, de moment és molt diferent i tindrà moltes més possibilitats de que es compleixin, si s'aproven. Nosaltres estarem amatents a que sigui així.

Per això m'he permès, també, afegir-li en forma d'esmenes alguns altres punts, també aprovats en la legislatura passada, que tenen relació amb el contingut de la moció i que crec que poden ajudar a completar-la. Les esmenes. La primera és només tècnica, no m'hi entretindrè.

En la segona, al punt g, vostès demanen «estudiar la creació d'una empresa pública per gestionar les emergències». Home, no –no. Imagino que es devien voler referir als serveis de suport a les emergències com, per exemple, els telèfons d'atenció que vostès esmenten. Però, clar, les emergències, l'actuació dels bombers, l'actuació dels mossos no les podem externalitzar en una empresa, encara que sigui pública, perquè estariem

parlant de decisions que han d'estar en mans exclusivament del Govern. Per això els hem presentat l'esmena en el sentit d'intentar veure quins són aquests serveis i poder planificar la seva reversió directament cap al Govern.

En la tercera esmena, al punt *j*, vostès demanen que les empreses municipals de serveis bàsics només es puguin vendre a tercers si hi ha una consulta entre la població i aquesta ho aprova. Miri, jo m'estic imaginant a quines mans podrien anar a parar, determinats serveis bàsics en algunes poblacions petites que tinc allí al cap, i m'espavero, eh? Per tant, creiem que els serveis bàsics només han d'estar garantits des de la gestió municipal, sigui amb aquesta empresa pública o sigui amb gestió directa, i per això hem presentat aquí aquesta esmena.

En la quarta, al punt *k* vostès quantifiquen uns topalls salarials mínims en la contractació pública. Creiem que no podem fer intervencionisme en la negociació col·lectiva. Estem d'acord que hi ha d'haver topalls, però aquests haurien d'estar en consonància amb allò que s'hagi negociat en forma de conveni del sector corresponent.

L'esmena cinquena i sisena són dues addicions de dos punts que també estaven aprovats ja a la Moció 223 de la legislatura passada, i que reclamen bàsicament que en la contractació pública es respectin els drets laborals, una, i que no es pugui contractar empreses que tenen la seu en paradisos fiscals, l'altra; que tampoc, per cert, s'estan complint.

I finalment, la darrera esmena, donat que vostès parlen, i ho ha especificat molt bé en la seva exposició ara, dels processos de remunicipalització de l'aigua, volíem posar en valor una altra moció aprovada en la legislatura passada en aquest Parlament que va passar desapercebuda, sobre la gestió de l'aigua, que tampoc es compleix, especialment amb relació al pla d'acompanyament per a la municipalització i el Pacte social per l'aigua a Catalunya.

Finalment, doncs –i acabo–, acceptant els bons desitjos que expressa la moció i que nosaltres hi hem col·laborat, perquè tampoc hem presentat esmenes per concretar-les millor, és cert, no podem fer altra cosa que votar a favor de la moció sencera, excepte el punt *k*, que donada la no acceptació de la nostra esmena, ens abstindrem i que, per tant, demanarem votar separatament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula la senyora Marina Bravo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Nosotros en Ciudadanos apostamos por la productividad, por la investigación, por el desarrollo, por la sostenibilidad económica y ambiental, por la eficiencia y por la apertura a Europa y al mundo, ponemos el foco en el ciudadano y en sus necesidades, y para ello necesitamos que los recursos públicos se gestionen de la mejor forma posible, de la más eficaz, de la más responsable y de la más ventajosa siempre para los ciudadanos.

Para conseguir esta eficacia en la gestión de los recursos públicos necesitamos que en la Administración predomine el músculo, hay que reducir mucho la grasa; necesitamos que cuando optamos por empresas públicas para la gestión de cualquier servicio, estas no sean centro de colocación de amiguetes, que no se entre por puertas giratorias y que se ascienda por mérito y por talento, que sean dirigidas por los mejores, y que a esos dirigentes, a los gestores de estas empresas públicas, se les exijan resultados, se les pida responsabilidad.

Necesitamos también, por supuesto –y de eso va esta moción–, prestar especial atención a las relaciones entre la Administración pública y la empresa. Allí donde se opte por esta solución, por la colaboración público-privada, para que tenga sentido, para que sea la más ventajosa, hay que vigilar con mucha atención, desde luego. Por eso, por este motivo, vamos a apoyar unos cuantos de los puntos de esta moción.

Desde luego, tiene un tono demonizador de la colaboración público-privada que ni podemos ni queremos compartir, pero buscando más lo que puede unirnos que lo que nos separa, creo que sí estamos de acuerdo en que ni un solo euro de los ciudadanos debe despilfarrarse, pero ni en una administración abultada e ineficiente; ni en sueldos de directivos de organismos públicos, que están elegidos muchas veces no por sus méritos y

a los que luego no se les exige ninguna responsabilidad sobre los resultados de esa gestión; ni tampoco –tampoco–, y por eso lo que decía, que votaríamos unos cuantos puntos a favor, queremos que vaya ni un solo euro a dar más beneficio a empresas privadas que, por ejemplo, no hayan sido elegidas por su competitividad, sino por alimentar el capitalismo de amiguetes. Tampoco a las que hayan salido elegidas solo entre aquellas que estaban dispuestas a pagar un 3 o un 4 por ciento adicional; tampoco queremos beneficiar aquellas empresas a las que se les den todos los beneficios, pero no se les obligue a asumir ningún riesgo, como las de las autopistas; ni aquellas que consigan su eficiencia a base de saltarse normativas legales o plazos de pago a sus subcontratas.

Por todo ello, apoyaremos unos cuantos de los puntos de esta moción. La colaboración público-privada supone oportunidades para nuestro desarrollo, es una oportunidad, pero se tiene que hacer bien, y el trabajo no acaba en el momento que decidimos, que elegimos un modelo de gestión u otro; el trabajo debe continuar, se debe hacer seguimiento, se debe hacer control de la eficiencia de ese modelo que hayamos elegido. Y todo lo que vaya en el sentido de estudiar si realmente esa opción es la más eficiente, si podemos continuar con ese modelo o debemos de cambiar, todo lo que asegure a la sociedad que lo que se está haciendo, se está haciendo correctamente, todo eso lo apoyaremos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Bravo. A continuació té la paraula el senyor Chakir el Homrani, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Membres de la Mesa, conseller, diputades i diputats, és una moció àmplia, és una moció molt àmplia. M'ha agradat la definició que feia el company Vidal de mocions navalla. L'únic, que jo, amb molt de «carinyo» també, el que hem fet alguns ha sigut ficar-li més fulles a la navalla. És absolutament lícit però el que acabes trobant-te és una moció que abasta tant que a vegades allò és complicat. Hi ha tres eixos, no?, en la moció: en matèria de transparència i recuperació del valor del sector públic, en matèria de l'àmbit municipal i en matèria dels contractes de l'Administració pública; tenim aquests tres eixos.

Agrair a la diputada Reguant perquè hem pogut parlar força, hem trobat espai per trobar algunes transaccions, i també hem parlat de forma molt franca de quins punts votaríem a favor i de quins punts votarem en contra. En contra votarem d'alguns punts i, en moltes ocasions, és un contra no tant en el fons directe, i per això hem presentat moltes esmenes, sinó a la seva possible execució i a la manera de fer-ho, a les formes, de quina manera ho situem, de quina manera aconseguim aquest resultat i de quina manera també som honestos entorn de molts aspectes que s'han de tocar aspectes de lleis i molts aspectes que, per desgràcia, estem en el de sempre, que és la situació de que no són competències nostres, actualment. I, vulguis o no, al final, és una frustració, però hem volgut ser molt honestos i molts sincers i, com a mínim, ho hem intentat, i agrair la capacitat de diàleg que ha tingut la diputada Reguant.

A partir d'aquí i una miqueta entrant en els tres eixos. En els tres eixos hi han punts que votarem a favor i punts que votarem en contra. En els primers apartats hem aconseguit una transacció del punt 1.b, que desapareix i es converteix en el tercer, i és entorn d'aquesta..., donar-li aquesta viabilitat. Ara mateix estem en la tramitació de la Llei de contractes públics i, com que el que ens demanen necessita modificacions entorn d'aquesta llei, pensem que el més raonable és situar-ho en el marc d'aquesta llei.

En el punt a hem presentat esmena –hem presentat moltes esmenes–, no hem pogut arribar a un acord, i nosaltres el que hem volgut és situar elements que facin factible l'execució d'aquest punt. I davant de la impossibilitat d'arribar a un acord, doncs, ho lamentem, però no hem trobat l'acord. Més enllà d'això, després tenim els punts c i d, que són clarament de transparència, que no hem esmenat i que treballarem conjuntament i que pensem que són punts interessants.

També hi ha tota la part de creació d'empreses, d'estudi, perquè, és veritat, és un estudi i una anàlisi de la possibilitat de creació d'empreses públiques, tant en l'àmbit energètic... En aquest àmbit tenim problemes reglamentaris i normatius, és a dir, la llei deia molt clar que han de ser persones jurídiques diferents qui produeix, qui distribueix

i qui ho comercialitza, i amb la proposta que es fa no es compleix aquesta normativa. Després, n'hi ha una altra entorn de les autopistes, i un tercer punt entorn del 061, dels números d'emergències i d'urgències, en el que, igual que en el d'autopistes, votarem a favor; en el d'emergències i urgències són números que responen a realitats diferents i pensem que situar-les en un àmbit únic no és raonable. No és raonable i per això ens posicionarem en contra.

En matèria de l'àmbit municipal, aquí, si em permeten, una reflexió, i la situava la companya Alícia. En aquests àmbits hem de ser curosos amb l'autonomia local –hem de ser curosos amb l'autonomia local. Jo crec que el redactat en molts àmbits permet ser curós amb aquesta autonomia local, també ho situo, però també hem de pensar que si fos a la inversa, encara que el redactat fos curós amb l'autonomia local, ens ho miràriem, allò, amb preocupació. Jo crec que aquest exercici de ser curós amb l'autonomia local és important. Igualment, jo crec que hi han propostes interessants. Sí que hi ha un aspecte en el qual no hem pogut arribar a un acord, hem intentat transaccionar amb diverses propostes, però al final no hem arribat a un acord, i és en el paper de l'Institut Català de Finances. Nosaltres ho hem situat..., l'Institut Català de Finances té un paper entorn del teixit productiu. Tenim un grup de treball que està desenvolupant el tema de la banca pública, que pensàvem que era l'àmbit on es podia situar, perquè, si no, al final, el que fem són trampes al solitari, perquè l'Institut Català de Finances té un altra funció.

I vaig molt ràpid perquè al final em queda poc. En matèria de contractes de l'Administració pública, el que ens hem trobat en moltes ocasions és que hi han propostes en les quals, per desgràcia, no tenim les competències. I és aquesta frustració que tenim, perquè tenim moltes ganes, moltíssimes ganes de poder exercir aquests debats a fons en aquest Parlament. I és el nostre objectiu de fons.

La presidenta

Senyor Homrani, em sap greu però ha exhaurit el temps.

Chakir el Homrani Lesfar

Sí. Moltes gràcies a tothom. I ho deixo aquí.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Homrani. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellers, la setmana passada les diputades de la CUP irrompien en la seu del Partit Popular català. No venien a dialogar sobre els diferents punts d'aquesta moció sinó a assaltar la seu d'un partit democràtic, a ocupar-la, a embrutar-la, a acorrallar els seus treballadors, a intimidar amb agressivitat –sí–, a intimidar l'oposició democràtica. A intimidar aquells que diem «no, gràcies» al seu projecte totalitari, «no, gràcies» al seu intent de «batasunitzar» la societat catalana. No ens callaran. El seu atac a la democràcia no triomfarà.

Al seu darrer llibre Giovanni Sartori, que en pau descansi, titulat *La carrera hacia ningún lugar*, que podria ser un llibre sobre el procés, però no, diu: «Aquellos grupúsculos revolucionarios que golpean y asaltan la democracia tienen una sola idea en mente, que no es otra cosa que una fijación errónea, la idea de que un nuevo mundo, purificado del mal, brotará misteriosa y milagrosamente de la creatividad de la violencia.» Pero *ex nihilo nihil fit*, nada surge de la nada –nada surge de la nada. Perquè, més enllà de la intimidació, la crema de banderes de països democràtics, assaltar seus de partits democràtics, llançar ampolles i pedres als que pensen diferent, assenyalar amb noms i cognoms els enemics del poble o fer *bullying* a estudiants no independentistes, què té la CUP al cap?

Bé, mirem la interpellació i la moció que avui ens presenten. El primer bloc de la moció és sobre una transparència selectiva. Per exemple, demanen els cost de tots els concerts educatius. No està malament –bé, fins aquí–, però ens sembla insuficient. Sí tinguéssim voluntat de millorar realment l'ensenyament demanarien també el cost de les places públiques i també el resultat de cada centre, i estarien a favor de donar més llibertat als pares per a poder elegir. Nosaltres fins i tot estaríem a favor d'establir el xec escolar, com a Suècia o Dinamarca. Lamentablement, a vostès els interessa més estig-

matitzar l'escola concertada que afavorir una educació de primera per al major nombre possible d'estudiants.

Però no només contra l'escola concertada, també estan contra tot allò que no sigui cent per cent dissenyat i controlat per polítics intervencionistes. I és que a vegades sembla que aquesta moció més que una moció és una commemoració nostàlgica al cent anys de la Revolució Soviètica, que, bé, amb el president Carles Kerenski, ara realment tenen l'oportunitat, una oportunitat històrica de repetir aquells fets. Tot allò que és privat és especulació inhumana, venien a dir en la seua interpel·lació i en l'exposició de motius avui. Per això ahir, i avui també, una diputada de la CUP deia que s'havia d'anar pel món aplicant l'expressió «expròpiese», i deia, ahir, la diputada de la CUP, que aquesta era una expressió simpàtica, que era una frase popular. Home, no; no és una expressió simpàtica i tampoc és popular. És la frase d'un dictador sanguinari que ha portat al poble veneçolà carestia de productes bàsics, fam, violència i pensions impagades.

Bé, potser això no ho saben, per això fan aquesta cara, però, perquè, és clar, vostès tenen molt bona relació amb l'elit extractiva veneçolana, però coneixen poc els problemes del poble veneçolà. No els volen conèixer. De fet, la setmana passada va venir l'Associació de Pensionistes Veneçolans de Catalunya a explicar-nos les conseqüències d'aquest «expròpiese» tan simpàtic. Vostès ja van intentar vetar aquella compareixença, i quan van veure els jubilats van sortir corrents. Molt valenta –molt valenta– aquesta casta revolucionària, que envia els joves de la seva tribu a assaltar les seus de partits democràtics i fugen corrent quan veuen dos jubilats veneçolans.

Mirin, la seva única idea és que tot allò que és privat és dolent. Nosaltres diem que han d'existir diferents models i aplicar el millor per a cada circumstància. Creiem que l'objectiu és que els serveis públics siguin d'alta qualitat, accessibles per a tothom i que costin el menys possible a les butxaques dels contribuents, sigui la gestió pública, privada o mixta. Jo els he parlat de diferents models, models de països que funcionen, com Dinamarca o Suècia. Jo, ara, els plantejo una pregunta, per acabar: em poden donar un exemple d'un país, d'un sol país, que hagi aplicat aquesta recepta de la CUP i la classe treballadora visqui millor? Un exemple. Pot ser del passat, si volen. Un. Res? Cap exemple? Potser per això han d'utilitzar la coacció, perquè no tenen arguments ni models. *Ex nihilo nihil fit*: nada surge de la nada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, moltes gràcies. Només dir que en les transaccions, finalment, com ha començat a dir la diputada socialista abans, s'han afegit el Partit Socialista a la *l.h* i a la *k* bis en la transacció, perquè, com que no sé si tothom ho tindrà present, que sigui, que consti.

I només algunes cosetes que han sortit. No ho podré contestar tot, però en el tema de la defensa de l'autonomia local, dir-nos a nosaltres que posem en dubte l'autonomia local, crec que és un gran error. Partim del punt de vista que, amb la que està caient, els municipis el que estan fent o intenten demanar són marcs legals que els permetin actuar, i el que estem intentant és donar marcs legals que permetin els municipis actuar. (*Veus de fons.*) No, no ho canviem. I en la suposada defensa de l'autonomia local, el que acabem fent és permetent certes coses que no venen precisament d'aquest Parlament, sinó que vindrien de l'LRSA, de la Unió Europea o d'altres polítiques no marcades per aquest Parlament. Per tant, intentem blindar això, també.

Agrair a tots els grups que han presentat esmenes que hàgim pogut arribar a acords. Agrair també les lliçons que alguns intenten donar-nos i, per acabar, només una pregunta al partit més corrupte d'Europa: l'última informació que tenim nosaltres és que tenen 835 imputats. Ens ho poden confirmar, si us plau?

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant.

Estem cridant a votació.
(*Alicia Romero Llano demana per parlar.*) Senyora Romero, per què em demana la paraula?

Alicia Romero Llano
Per demanar-li votació separada.

La presidenta
De quins?

Alicia Romero Llano
Dos blocs: el punt 1.g, 1.l, 1.m, i el punt 2. I, per l'altra, l'1.j i el 10..., ai! L'1.j i l'1.o. –perdona. 1.j i 1.o.

La presidenta
1.j...

Alicia Romero Llano
I 1.o.
Gràcies.

La presidenta
O sigui, l'1.g, 1.l, 1.m i 2 es poden votar junts? (*Pausa.*) No? (*Veus de fons.*) No. Res. Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres
Per demanar votació separada.

La presidenta
De quins punts?

Carlos Carrizosa Torres
1.e, f, g, k, l, m, n bis, p y el punto 2. Y después..., esos se podrían agrupar, toda esta votación separada. Y luego tengo puntos 1.i, j y o.

La presidenta
Ho haurà de tornar a repetir, eh?, perquè..., 1.e...

Carlos Carrizosa Torres
Sí...

La presidenta
De moment és que han demanat l'1.e, 1.f, 1.g, 1.l, 1.k, 1.l bis, 1.o, 1.m, 1.j. Em sembla que..., potser que els votem...

Carlos Carrizosa Torres
Ah, sí? Votem...? No es poden agrupar?

La presidenta
És que no ho sé..., potser que els votem..., no?

Carlos Carrizosa Torres
Vale –vale.

La presidenta
Perquè...

Carlos Carrizosa Torres
Per separat, perfecte.

La presidenta
Potser que els votem tots separats, perquè vostè m'ha demanat gairebé..., molts. No ho sé... Si els sembla, els votem tots separatament? (*Pausa.*) Sí, ja sé que són molts, però és que m'estaven demanant de tots els uns, pràcticament... (*Veus de fons.*) Sí, de l'1.a a l'1.c. És veritat. De l'1.a a l'1.c es poden votar junts, que ningú no ha demanat votació separada.

(*Chakir el Homrani Lesfar demana per parlar.*) Senyor Homrani...

Chakir el Homrani Lesfar

Presidenta, jo és que haig de demanar nou votacions separades. Per això jo faria la solució de votar cada punt per separat.

La presidenta

D'acord.

Chakir el Homrani Lesfar

I serà la manera més fàcil i més senzilla.

La presidenta

D'acord –d'acord. Vinga, doncs, anem...

Anem a votar. Farem, tal com s'ha dit: votacions separades de tots els punts.

D'acord? (*Pausa.*)

Per tant, anem a votar el punt 1.a.

Comença la votació.

El punt 1.a ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha estat aprovat per 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.d.

Comença la votació.

El punt 1.d ha estat aprovat per 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.e.

Comença la votació.

El punt 1.e ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 71 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.f.

Comença la votació.

El punt 1.f ha estat aprovat per 97 vots a favor, 10 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.g.

Comença la votació.

El punt 1.g ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 71 en contra i 41 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.h.

Comença la votació.

El punt 1.h ha estat aprovat per 93 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem el punt 1.i.

Comença la votació.

El punt 1.i ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.j.

Comença la votació.

El punt 1.j ha quedat rebutjat per 21 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.k.

Comença la votació.

El punt 1.k ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 71 en contra i 36 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.k bis.

Comença la votació.

El punt 1.k bis ha quedat aprovat per 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.l.

Comença la votació.

El punt 1.l ha quedat rebutjat per 21 vots a favor, 71 en contra i 41 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.m.

Comença la votació.

El punt 1.m ha quedat rebutjat per 21 vots a favor, 71 en contra i 41 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.n.

Comença la votació.

El punt 1.n ha quedat aprovat per 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.n bis.

Comença la votació.

El punt 1.n bis ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 10 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.o.

Comença la votació.

El punt 1.o ha quedat rebutjat per 54 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.p.

Comença la votació.

El punt 1.p ha quedat aprovat per 61 vots a favor, 10 en contra i 62 abstencions.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha quedat aprovat per 47 vots a favor, 44 en contra i 41 abstencions.

I a continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

La Moció sobre la mercantilització de la vida i dels béns i dels serveis comuns ha quedat aprovada per 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Molt bona tarda a totes i tots. Moltes gràcies, i espero que passin unes bones vacances de Setmana Santa.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i nou minuts.